

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Λ. Ηρακλείου 145- 142 31 ΠΕΡΙΣΣΟΣ

τηλ.:210-2592418 fax: 210-2592388

e-mail: mailbox@gt.kke.gr, <http://www.kke.gr>

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΣΤΟ 21ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Το 21ο Συνέδριό μας διεξάγεται μέσα σε χρονιά κατά την οποία βρισκόμαστε 200 χρόνια μετά τη νικηφόρα αστική εθνικοαπελευθερωτική Επανάσταση του 1821, όπου η αστική τάξη συγκρότησε το έθνος - κράτος της στον ελλαδικό χώρο, ως προοδευτική τάξη τότε. Διακόσια χρόνια μετά, έχει περάσει πλέον, εδώ και πολλά χρόνια, σε όλη τη γραμμή της στην πλήρη αντίδραση. Είναι αντιδραστική, φρένο και στην κοινωνική ανάπτυξη, το σύστημα στο οποίο ηγείται είναι εμπόδιο στις νέες δυνατότητες των παραγωγικών δυνάμεων, αντικειμενικά γίνεται όλο και πιο επιτακτική η αντικατάστασή του, η επαναστατική ανατροπή του.

Βρισκόμαστε φέτος 150 χρόνια από την «πρώτη έφοδο της εργατικής τάξης στους ουρανούς» με την Παρισινή Κομμούνα και 104 χρόνια μετά την πρώτη νικηφόρα σοσιαλιστική επανάσταση στον κόσμο που οικοδόμησε το πρώτο εργατικό κράτος, τη Σοβιετική Ένωση, και επιτάχυνε την ίδρυση σειράς ΚΚ, ανάμεσά τους και του ΚΚΕ, το 1918. Ακολούθησε μια σπουδαία αλλά δύσκολη πορεία, με εξεγέρσεις, ηρωικά κατορθώματα, αλλά και με βαριές ήττες, με ρηξικέλευθες, πρωτοπόρες επεξεργασίες, αλλά και με θεωρητικά και στρατηγικά προγραμματικά λάθη, σε αλληλεπίδραση με την ίδια την πορεία των επεξεργασιών και των αντιφάσεων του Διεθνούς Κομμουνιστικού Κινήματος (ΔΚΚ).

Φέτος, συμπληρώνονται 30 χρόνια από τη νίκη της αντεπανάστασης, την ανατροπή της Σοβιετικής Ένωσης, κορυφαίο γεγονός στην ήττα του πρώτου ιστορικού εγχειρήματος της σοσιαλιστικής οικοδόμησης που επέτεινε την προϋπάρχουσα κρίση του ΔΚΚ.

Το ΚΚΕ δηλώνει «παρών», ανασυντάσσει τις δυνάμεις του, είναι στρατευμένο στην πάλη για τη χειραφέτηση της εργατικής τάξης, στην ανασυγκρότηση του κινήματός της, στην προώθηση της κοινωνικής συμμαχίας σε αντικαπιταλιστική - αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση στην πάλη για την επαναστατική κατάκτηση της εργατικής εξουσίας, με σκοπό την οικοδόμηση του σοσιαλισμού-κομμουνισμού. Η επικαιρότητα και αναγκαιότητά του είναι αντικειμενικά αδιαμφισβήτητες, λόγω της ωρίμανσης των υλικών προϋποθέσεων του, περισσότερο από κάθε προηγούμενη περίοδο που επιδιώχτηκε και ξεκίνησε αυτό το κοινωνικό εγχείρημα.

Το βασικό περιεχόμενο του 21ου Συνεδρίου είναι το Κόμμα, ως καθοδηγητής του επαναστατικού εργατικού κινήματος, της κοινωνικής συμμαχίας στην πάλη για τον σοσιαλισμό, με βάση τις σύγχρονες συνθήκες και αναλύσεις, στο φως του Προγράμματος που ψηφίστηκε στο 19ο Συνέδριο και του νέου Καταστατικού που ευθυγραμμίζεται με τις στρατηγικές επιδιώξεις πάνω στα ζητήματα των κανόνων και προϋποθέσεων λειτουργίας και δράσης.

Βρισκόμαστε σε μια φάση γρήγορων ανακατατάξεων διεθνώς, νέων πιο οξυμένων ανταγωνισμών, εστιών πολέμου, ενώ ζούμε μια βαθιά καπιταλιστική οικονομική κρίση και υπάρχουν πολλοί παράγοντες για απρόβλεπτες εξελίξεις.

Στις μέρες μας, από τη μια μεριά, συνεχίζει να βαθαίνει η αντίθεση ανάμεσα στον κοινωνικό χαρακτήρα της εργασίας και την καπιταλιστική ιδιοποίηση των αποτελεσμάτων της που οδηγεί σε αλληπάλληλες οικονομικές κρίσεις, με αποτέλεσμα την καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων (εργατικής δύναμης, δηλαδή του ανθρώπινου παράγοντα αλλά και μέσων παραγωγής), ενώ και στις συνθήκες της καπιταλιστικής ανάπτυξης υπάρχει μεγάλη ανεργία, στέρηση αγαθών και υπηρεσιών, παρά τις υπάρχουσες μεγάλες τεχνολογικές επιστημονικές δυνατότητες, δημιουργούνται συνεχώς καταστροφικές εστίες πολέμου. Από την άλλη, συνεχίζεται η μεγάλη υποχώρηση του εργατικού, του κομμουνιστικού κινήματος, παρά τις κατά περιόδους αγωνιστικές εξάρσεις. Καθυστερεί η ανασυγκρότηση του εργατικού - συνδικαλιστικού κινήματος, πολύ περισσότερο καθυστερεί η επαναστατική ιδεολογική πολιτική ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού κινήματος, ακόμα και σε χώρες που βρίσκονται στη δίνη ιμπεριαλιστικών πολέμων, με όξυνση των προβλημάτων.

Το Κόμμα μας έχει δώσει μεγάλες μάχες, έχει ισχυρές ιστορικές παρακαταθήκες, έχει επεξεργαστεί νέο Πρόγραμμα, μελέτησε και συνεχίζει να μελετά τις αιτίες ανατροπής της σοσιαλιστικής οικοδόμησης και την κατάσταση του ΔΚΚ. Μελετά την ιστορική του πείρα στο φως και νέων στοιχείων που προκύπτουν από τα αρχεία διεθνώς, εμπλουτίζουν τις γνώσεις και την ικανότητά του να ερευνήσει πιο ολοκληρωμένα την πορεία της κοινωνικής εξέλιξης, το πέρασμα από τον καπιταλισμό στον σοσιαλισμό, όχι μόνον ιστορικά κατά τον 20ό αιώνα, αλλά και ως καθήκον στον 21ο αιώνα.

Πατάμε στη συλλογικά επεξεργασμένη πείρα των δεκαετιών, για να αντιστοιχίσουμε ουσιαστικά και πραγματικά -και όχι στα λόγια μόνο ή ακόμα και στα γραφόμενά μας- το περιεχόμενο των κατευθύνσεων και των στόχων μας που θα πατάνε στη θεωρητική βάση του Επαναστατικού Κόμματος, αλλά και στην πρακτική εφαρμογή τους στην καθημερινή λειτουργία και δράση, μέσα στο ίδιο το Κόμμα και στην προετοιμασία των δυνάμεών του, αλλά και θα απευθύνονται ταυτόχρονα στις ευρύτερες εργατικές - λαϊκές δυνάμεις ώστε η κομμουνιστική πρωτοπορία να τις ανυψώνει στη θέση του ενεργού επαναστατικού υποκειμένου.

Εκτιμάμε ότι βρισκόμαστε μπροστά σε σύνθετες εξελίξεις. Η αστική ρεφορμιστική και ομπορτουμιστική γραμμή και επίθεση προς το αγωνιζόμενο ταξικό κίνημα, τις συμμαχίες του, προς ριζοσπαστικές δυνάμεις που αναπτύσσουν σπέρματα αντικαπιταλιστικών ιδεών, θα δυναμώνουν, με στόχο να παρεμποδίζουν την επιρροή και επίδραση της ιδεολογίας και πολιτικής του ΚΚΕ, για την περιχαράκωσή τους από το ίδιο το Κόμμα. Το ΚΚΕ, στη μακρόχρονη πορεία της δράσης του, με τη συστηματική μελέτη της ιστορικής πορείας του και της στρατηγικής του ΔΚΚ, του ρόλου του ρεφορμισμού και του ομπορτουισμού, βρίσκεται σήμερα σε πολύ καλύτερη θέση να αντιμετωπίσει την πολιτική πίεση και τον αρνητικό συσχετισμό δυνάμεων.

Δυναμώνει ο αντικομμουνισμός και βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη, και στη χώρα μας και σε όλη την Ευρώπη, η επιχείρηση ταύτισης του κομμουνισμού με τον φασισμό. Δυναμώνουν αντικομμουνιστικά σύνδρομα, η κρατική καταστολή. Στοιχεία όλων αυτών είναι η ένταση της πίεσης για τις μορφές αστικής διαχείρισης, το μείγμα κρατικής παρέμβασης, η προβολή των επιμέρους διαφορών ανάμεσα σε φιλελεύθερες και σοσιαλδημοκρατικές δυνάμεις για τον χαρακτήρα των μεταρρυθμίσεων με τη μια ή την άλλη μορφή, η επιδίωξη να συρθεί το κίνημα σε μια γραμμή πάλης που οδηγεί σε πολιτική επιλογή μιας αστικής κυβερνητικής διαχείρισης ή στην επιλογή του ενός έναντι του άλλου ιμπεριαλιστικού κέντρου.

Πρόσθετες δυσκολίες στην εξέλιξη της πάλης του Κόμματος φέρνουν και οι συνθήκες απαγορεύσεων, εγκλεισμού λόγω της πανδημίας και των μέτρων για τη δημόσια υγεία αλλά και οι επιδιώξεις να ορθωθούν μεγάλα εμπόδια στο δρόμο του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος. Οι ίδιες οι εξελίξεις, όμως, δημιουργούν και τις προϋποθέσεις ώστε να έρχεται στο κέντρο της συζήτησης, του προβληματισμού και της ταξικής πάλης η πολιτική πρόταση του Κόμματος. Οι συνθήκες πανδημίας μπορεί αντικειμενικά να δυσκόλεψαν τη λειτουργία των Κομματικών Οργανώσεων και τη δράση του μαζικού κινήματος, όμως ταυτόχρονα έφεραν στο επίκεντρο της συζήτησης, της διαφώτισης και της πάλης, την ανάγκη της κοινωνικοποίησης του ιδιωτικού τομέα, τον κεντρικό επιστημονικό σχεδιασμό σε συνθήκες εργατικής εξουσίας, επιφέροντας πλήγμα στη λογική της συνύπαρξης δημόσιου και ιδιωτικού συστήματος Υγείας κ.ά. Μπήκε, για παράδειγμα, στο επίκεντρο της συζήτησης και του αγώνα, αντί η κρατικοποίηση στρατηγικών μονάδων της βιομηχανίας, όπως η ΛΑΡΚΟ, ο λιγνίτης κ.λπ., η ανάγκη της κοινωνικοποίησής τους, με κεντρικό σχεδιασμό, με την εργατική τάξη στην εξουσία.

Γίνεται όλο και πιο απαιτητικό και σύνθετο το ιδεολογικό, πολιτικό, οργανωτικό ατσάλωμα του Κόμματος και της ΚΝΕ που καθόρισε ως στόχο το 20ό Συνέδριο. Συνολικά, οι συνθήκες γίνονται όλο και πιο περίπλοκες σε σχέση με πριν, συνθήκες που περικλείουν και νέους κινδύνους μεγαλύτερου πιασχυρισμού, αλλά και νέες δυνατότητες, ώστε νέες εργατικές λαϊκές δυνάμεις να μπουν στη δράση, να επιδράσουν στις εξελίξεις.

Η ιστορική εξέλιξη φυσικά δεν σταματά. Όπως συνέβη με τη φεουδαρχία και τη δουλοκτησία που πέρασαν στο παρελθόν, αλλού νωρίτερα και αλλού αργότερα, άλλοτε πιο στέρεα και άλλοτε με πιασχυρισμούς, έτσι θα συμβεί και με το καπιταλιστικό σύστημα, που βρίσκεται προ πολλού στο μονοπωλιακό στάδιο του. Βρισκόμαστε ιστορικά στην εποχή της αναγκαιότητας επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού και οικοδόμησης του σοσιαλισμού

- κομμουνισμού, της κοινωνίας στην οποία δεν αλλάζει μόνο τάξη ως οικονομική κυριαρχία και πολιτική εξουσία, αλλά καταργείται και κάθε μορφή εκμεταλλευτικών σχέσεων, κάθε εκμεταλλεύτρια τάξη, καταργείται κάθε κοινωνική διάκριση και ανισότητα, αναμορφώνεται η ίδια η εργατική τάξη, ως ηγέτιδα δύναμη της νέας κοινωνίας, ως συλλογικός ιδιοκτήτης των μέσων παραγωγής.

Είμαστε αποφασισμένοι, μέχρι το 22ο Συνέδριό μας, να μετρήσουμε βήματα στην οργάνωση της εργατικής τάξης, των αυτοαπασχολούμενων της πόλης, των βιοπαλαιστών αγροτών, των νέων και των γυναικών εργατικής λαϊκής ένταξης ή καταγωγής, στα σωματεία τους, στους συλλόγους και τους φορείς τους, στην ανάπτυξη της πάλης τους σε αντικαπιταλιστική - αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση, στην προώθηση του συντονισμού της δράσης τους, της αλληλεγγύης τους, της κοινωνικής τους συμμαχίας.

Είμαστε πιο ικανοί να κλιμακώσουμε την πάλη, να περνάμε στην αντεπίθεση, να επιδιώκουμε οι καθημερινοί αγώνες και ο τοπικός - κλαδικός συντονισμός της πάλης να μετατρέπονται στην πορεία σε ένα ενιαίο, πανελλαδικά συντονισμένο κίνημα της εργατικής τάξης και των συμμάχων της, όσο γίνεται πιο μαζικό, εδραιωμένο στους τόπους δουλειάς, στους κλάδους, σε κάθε περιοχή, με αντικαπιταλιστική - αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση, εναντίωσης στο ΝΑΤΟ, στην ΕΕ. Ένα τέτοιο πανελλαδικό και διεθνιστικό ταυτόχρονα κίνημα μπορεί να εγγηθεί μόνο το ΚΚΕ με τη δράση του, ως καθοδηγητική δύναμη για την ανατροπή του συνολικού συσχετισμού, για το άνοιγμα του δρόμου για τον σοσιαλισμό.

Μέχρι το 22ο Συνέδριο μπορούμε να διευρύνουμε αποφασιστικά τους δεσμούς μας με πλατιές εργατικές - λαϊκές δυνάμεις, με την πιο ενεργή συμμετοχή και δράση τους μέσα στο εργατικό - λαϊκό κίνημα αλλά και την ένταξή τους στον δραστήριο κι ενεργό περίγυρο του ΚΚΕ, με ανάμειξή τους σε όλες τις μεγάλες κοινωνικές και πολιτικές μάχες που έχουμε μπροστά μας τα επόμενα χρόνια.

Μέχρι το επόμενο Συνέδριο, μπορούμε να προχωρήσουμε πιο θαρρετά και δυναμικά στην οικοδόμηση πολλών νέων ΚΟΒ του Κόμματος και της ΚΝΕ, στη δημιουργία μαχητικών πυρήνων του Κόμματος και της ΚΝΕ παντού, σε μαζική ανανέωση των γραμμών μας με νέες στρατολογίες από την εργατική τάξη, τα σύμμαχα τμήματα των μεσαίων στρωμάτων, τη νεολαία, τις γυναίκες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'

ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΚΑΙ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΥΝΕΔΡΙΑΚΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

Φτάσαμε στο Συνέδριο, ύστερα από μια πεντάμηνη προσυνεδριακή διαδικασία, με την ολοκλήρωση της εκλογοαπολογιστικής διαδικασίας των Συνελεύσεων των ΚΟΒ και των Συνδιασκέψεων των Τομέων και των Οργανώσεων Περιοχής.

Οι ψηφοφορίες ήταν ως εξής:

-Σε όλα τα κείμενα ψήφισαν υπέρ η συντριπτική πλειοψηφία των κομματικών μελών.

-Ειδικότερα για το 1ο Κείμενο των Θέσεων της ΚΕ για το Κόμμα και τον απολογισμό του, ψήφισαν κατά 21 σύντροφοι και λευκό 16.

-Για το 2ο Κείμενο των Θέσεων της ΚΕ για τις διεθνείς εξελίξεις, το ΔΚΚ, τις εξελίξεις στην εγχώρια οικονομία και το πολιτικό σύστημα, ψήφισαν κατά 13 σύντροφοι και λευκό 15.

-Για το 3ο Κείμενο των Θέσεων της ΚΕ για την κατάσταση της εργατικής τάξης, του κινήματός της και την κοινωνική συμμαχία, ψήφισαν κατά 15 και λευκό 16 μέλη του Κόμματος.

Στις Τομεακές Συνδιασκέψεις των αντιπροσώπων, υπήρξαν 2 λευκά, ενώ ομόφωνα υπέρ ήταν στις Συνδιασκέψεις Περιοχών.

Θετικά επίσης για τα Κείμενα των Θέσεων εκφράστηκαν τα καθοδηγητικά όργανα της ΚΝΕ (Συμβούλια Περιοχής, Περιφερειακά Συμβούλια και Τομεακά Συμβούλια), καθώς και οι ΟΒ της ΚΝΕ.

Παράλληλα, έγινε ο δημόσιος προσυνεδριακός Διάλογος, στον οποίο πήραν μέρος 320 μέσω του «ΡΙζοσπάστη» και 37 μέσω της ΚΟΜΕΠ.

Όλα τα κείμενα είναι στη διάθεση των Αντιπροσώπων.

Το ΚΚΕ απέδειξε για μια ακόμη φορά ότι και μέσα στις δύσκολες συνθήκες πανδημίας, απαγορεύσεων, δυσκολιών, μπορεί, τηρώντας όλα τα απαραίτητα υγειονομικά μέτρα, να

αναπτύσσει την εσωτερική δημοκρατική λειτουργία του, τη συζήτηση και την εκλογή των Οργάνων του, από κάτω μέχρι πάνω, την ώρα που άλλα πολιτικά κόμματα αναβάλλουν συνέδρια, συνδιασκέψεις, καθυστερούν τις εσωκομματικές διαδικασίες τους, χρησιμοποιώντας άλλοθι για να κρύψουν τη γύμνια της εσωκομματικής τους ζωής, τη λειτουργία τους ως αρχηγικών κομματικών ηγεσιών, παρά το γεγονός ότι κλίνουν σε όλες τις πτώσεις τη δημοκρατία και ρίχνουν τόνους λάσπης στο ΚΚΕ. Η εργατική τάξη όμως, οι εργαζόμενοι γνωρίζουν ότι για το ΚΚΕ είναι μεγάλο όπλο η εσωκομματική δημοκρατία και η συλλογικότητα, η συνεχής προσπάθεια να στηρίζονται οι αποφάσεις στη συνειδητή συζήτηση και συμμετοχή της μεγάλης πλειοψηφίας των μελών και στελεχών. Δύναμη για το ΚΚΕ είναι η συνειδητή αποδοχή των κεντρικών θέσεων και επεξεργασιών που πατάει στη γνώση και την πείρα από την άμεση προσωπική συμμετοχή στους αγώνες, στην ταξική πάλη, με μαχητικότητα, θέληση, ανιδιοτέλεια.

Εγινε θετική προσπάθεια να μελετηθούν οι Θέσεις. Η διαδικασία ξεχωριστής συζήτησης των κειμένων, πρώτα στα καθοδηγητικά όργανα και σε συνέχεια σε όλες τις ΚΟΒ και αντίστοιχα στην ΚΝΕ, βοήθησε όχι μόνο στη βαθύτερη κατανόηση και αφομοίωσή τους, αλλά και στο να αναπτυχθεί ένας πλούσιος προβληματισμός με μεγάλη συμμετοχή στη συζήτηση.

Η συμφωνία με τις Θέσεις της συντριπτικής πλειοψηφίας των στελεχών και μελών μας δεν είναι τυπική. Δείχνει βαθύτερη επίγνωση των πραγματικών προβλημάτων με τα οποία πρέπει με αξιώσεις να αναμετρηθούμε. Είναι πιο συνειδητή η συμφωνία με τις Θέσεις της ΚΕ και στα 3 κείμενα. Ο προβληματισμός των μελών και στελεχών του Κόμματος στις ΚΟΒ και στις Συνδιασκέψεις ήταν θετικός και μάλιστα σε ζητήματα με ιδιαίτερη σημασία, όπως για την ανάγκη μελέτης και αφομοίωσης βασικών θέσεων της θεωρίας μας, στα ζητήματα της ιδεολογικής πάλης, στην ανάγκη ενασχόλησης των Οργάνων με τη συζήτηση ιδεολογικών ζητημάτων, για τις θέσεις μας σε βασικά προβλήματα και επεξεργασίες, αλλά και για τη μελέτη του «Ριζοσπάστη», της «ΚΟΜΕΠ», του «Οδηγητή», την αυτομόρφωση, την επαφή με το θεωρητικό, πολιτικό και λογοτεχνικό βιβλίο κ.ά. Επίσης, αναπτύχθηκε προβληματισμός σε ζητήματα σύνθεσης και διάταξης - καταμερισμού σε Όργανα, Κομματικές Ομάδες, ΚΟΒ, ενίσχυσης του εδαφοπαραγωγικού προσανατολισμού δράσης όλων των κομματικών δυνάμεων, αποτελεσματικότερης καθοδήγησης των δυνάμεών μας σε όλα τα κινήματα και μέτωπα πάλης.

Χαιρετίζουμε και ευχαριστούμε τα Κομμουνιστικά και Εργατικά Κόμματα από όλο τον κόσμο, που απέστειλαν ήδη χαιρετιστήρια μηνύματα προς το 21ο Συνέδριό μας. Ο προλεταριακός διεθνισμός είναι η δύναμή μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΔΙΑΤΡΕΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΝΕΑ ΟΞΥΝΣΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ

Στο διεθνές καπιταλιστικό σύστημα, σήμερα, εκδηλώνονται όλες οι αντιθέσεις και αντιφάσεις του, με νέες μορφές και κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, ενώ ταυτόχρονα καταρρίπτονται όλες οι αστικές θεωρίες περί νέας δυναμικής του, θεωρίες όπως της «συμβολής της παγκοσμιοποίησης στην άμβλυση των αντιθέσεων», της «Ευρώπης κοινό σπίτι των λαών» που επίσης θα εξασφάλιζε ειρήνη και κοινή ανοδική κοινωνική ευημερία, θεωρίες που υιοθέτησε ο οπορτουνισμός.

Κωδικοποιημένα επισημαίνουμε αυτές τις αντιθέσεις και αντιφάσεις:

--Τη νέα, νωρίτερα λόγω κορονοϊού από ό,τι αρχικά αναμενόταν, καπιταλιστική οικονομική κρίση που εκδηλώθηκε σχεδόν σε όλα τα καπιταλιστικά κράτη με αποτέλεσμα, λόγω της ανισομετρίας, να συνεχίζεται η προ 20ετίας δρομολόγηση σοβαρών αλλαγών στον συσχετισμό ανάμεσα στα καπιταλιστικά κράτη. Ως συνέπεια, οξύνονται οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και αντιθέσεις για το μοίρασμα και τον έλεγχο των αγορών, με επίκεντρο τις πηγές Ενέργειας, τον ορυκτό πλούτο, τις μεταφορές, τη διαχείριση της κλιματικής αλλαγής και ό,τι σχετίζεται γενικότερα με τη διαχείριση του περιβάλλοντος και τη γενικευμένη αξιοποίηση της ψηφιοποίησης, την ονομαζόμενη «4η βιομηχανική επανάσταση».

--Σε εξέλιξη είναι τάσεις αναδιάταξης περιφερειακών και διεθνών οικονομικών - πολιτικών και στρατιωτικών - πολιτικών συμμαχιών, ζήτημα που χρειάζεται έγκαιρη και συνεχή παρακολούθηση - εκτίμηση και ανάλογη ιδεολογική - πολιτική παρέμβαση.

--Σε περιφερειακό επίπεδο, με την παρέμβαση των πιο ισχυρών καπιταλιστικών κρατών, πυκνώνουν οι πολεμικές - στρατιωτικές ιμπεριαλιστικές συγκρούσεις και οι ανταγωνισμοί, που περικλείουν τον κίνδυνο ενός πιο γενικευμένου ιμπεριαλιστικού πολέμου. Οι συγκρούσεις όμως αυτές εξελίσσονται -παράλληλα και ταυτόχρονα- και με διαπραγματεύσεις, με διερευνητικές συναντήσεις. Αυτές, ακόμα και αν οδηγήσουν σε συμφωνίες συναίνεσης, με περισσότερες ή λιγότερες υποχωρήσεις σε βάρος της μιας ή της άλλης πλευράς, αυτό που πετυχαίνουν είναι μια «ιμπεριαλιστική ειρήνη» με το πιστόλι στον κρόταφο των λαών, με την οποία απλά κερδίζεται χρόνος για έναν νέο γύρο οξυμένων αντιπαραθέσεων, στρατιωτικών απειλών, πολεμικών συγκρούσεων για το ποιος θα αποσπάσει το μεγαλύτερο μερίδιο στο μοίρασμα των αγορών, των πλουτοπαραγωγικών πηγών, στον έλεγχο των δρόμων μεταφοράς τους.

Ορισμένα βασικά στοιχεία της εκδήλωσης της διεθνούς κρίσης το 2020 επιβεβαιώνουν τις εκτιμήσεις μας και πρέπει να τα συνυπολογίσουμε στην οργάνωση της πάλης μας και στον προσανατολισμό της δράσης μας.

Τόσο η διεθνής συγχρονισμένη κρίση το 2020, που ήταν η βαθύτερη μεταπολεμικά, όσο και η πορεία ανάκαμψης εκδηλώνονται ανισόμετρα στα διάφορα ιμπεριαλιστικά κέντρα. Στην ΕΕ, στην Ιαπωνία και στη Βρετανία το βάθος της κρίσης το 2020 ήταν μεγάλο και δεν προβλέπεται επιστροφή στο προ κρίσης επίπεδο το 2021. Στις ΗΠΑ το βάθος ήταν σχετικά μικρότερο και η πορεία ανάκαμψης πιο γρήγορη, όχι όμως σε βαθμό και δυναμική που να ανταγωνίζεται τη δυναμική της Κίνας, η οποία απειλεί την οικονομική πρωτοκαθεδρία των ΗΠΑ στο διεθνές καπιταλιστικό σύστημα. Στην οικονομία της Κίνας υπήρξε μεγάλη επιβράδυνση το 2020, αλλά δεν εκδηλώθηκε κρίση. Προβλέπεται υψηλός ρυθμός ανάπτυξης το 2021.

Οι ιμπεριαλιστικοί οργανισμοί, όπως το ΔΝΤ, εκτιμούν ότι το βάθος της κρίσης το 2020 θα ήταν πολύ μεγαλύτερο διεθνώς αν δεν υπήρχε η μεγάλη κρατική παρέμβαση στην οικονομία, που έφτασε τα 16 τρισ. δολάρια, απ' το σύνολο των κυβερνήσεων. Ιδιαίτερη σημασία έχουν και οι αστικές προβλέψεις για νέα επιβράδυνση του ρυθμού ανάκαμψης διεθνώς (σε όλα τα ιμπεριαλιστικά κέντρα) απ' το 2022.

Τα προαναφερόμενα στοιχεία επιβεβαιώνουν και βοηθούν να φωτίσουμε ορισμένες βασικές εκτιμήσεις.

Πρώτη εκτίμηση:

Η νέα κρίση του 2020 ήταν κρίση υπερσυσσώρευσης κεφαλαίου και όχι αυτό που ισχυρίζονται όσοι προσπαθούν να πείσουν ότι είναι «κρίση του κορονοϊού» που εξελίσσεται σε οικονομική, όπως την προηγούμενη 10ετία μιλούσαν για κρίση του «καζινοκαπιταλισμού», για «χρηματοπιστωτική κρίση» κ.ο.κ. Η πανδημία από τις αρχές του 2020 επιτάχυνε την εκδήλωση της κρίσης, η οποία όμως για το καπιταλιστικό σύστημα είναι αναπόφευκτη.

Η κυριαρχία του καπιταλισμού σε όλο τον κόσμο, μετά τη νίκη του στα τέλη του 20ού αιώνα, δεν μπορεί να τον απαλλάξει από τη βασική του αντίθεση και τη σήψη.

Τόσο οι αναλύσεις όσο και οι στόχοι και τα μέτρα που λαμβάνουν τα αστικά επιτελεία αποκαλύπτουν το μεγάλο πρόβλημα, το μέγεθος υπερσυσσωρευμένου κεφαλαίου, το οποίο δεν βρίσκει σήμερα διεξόδους ικανοποιητικής κερδοφορίας. Γι' αυτό τα καπιταλιστικά κράτη - τόσο των ΗΠΑ όσο και της ΕΕ- παρεμβαίνουν άμεσα οικονομικά με βασικό στόχο την πολιτική της λεγόμενης «πράσινης κοινωνικής συμφωνίας» («Πράσινο New Deal»). Προσηχηματική είναι η αναφορά τους ότι το κίνητρο είναι η προστασία του περιβάλλοντος. Η μεγάλη κρατική παρέμβαση γίνεται γιατί δεν υπάρχει η ανάλογη ιδιωτική επένδυση μέσω της αγοράς. Ετσι διαμορφώνει όρους και κίνητρα νέων κερδοφόρων επενδύσεων, αξιοποιώντας την ψηφιακή τεχνολογία και την «πράσινη μετάβαση» της καπιταλιστικής οικονομίας με ελεγχόμενη απαξίωση σταθερού κεφαλαίου (π.χ. κλείσιμο λιγνιτικών σταθμών, απόσυρση συμβατικών μέσων μεταφοράς, αλλαγή ενεργειακών δικτύων). Ιδιαίτερα η ΕΕ δίνει έμφαση στην προώθηση της «πράσινης μετάβασης», διότι από τη μια δεν διαθέτει κοιτάσματα

υδρογονανθράκων (σε αντίθεση με τις ΗΠΑ και τη Ρωσία) και από την άλλη έχει διαμορφώσει υποδομή για την εξαγωγή εμπορευμάτων «πράσινης τεχνολογίας».

Δεύτερη εκτίμηση:

Επιβεβαιώνεται ότι καμία πρόταση αστικής διαχείρισης, κείσσιανή ή φιλελεύθερη, δεν μπορεί να ματαιώσει ή να ακυρώσει τις νομοτέλειες της καπιταλιστικής παραγωγής, τον νόμο του κέρδους, την αναρχία, την ανισομετρία, την αντίθεση ανάμεσα στον κοινωνικό χαρακτήρα της παραγωγής και την καπιταλιστική ιδιοποίηση των αποτελεσμάτων της.

Αλλωστε, αυτό αναγνωρίζεται και από όλα τα επιτελεία του συστήματος, τα οποία επισημαίνουν την περιορισμένη δυνατότητα της αστικής διαχείρισης σε όλο τον κόσμο: Τόσο της επεκτατικής όσο και της περιοριστικής δημοσιονομικής πολιτικής, όπως και της πολιτικής της μεταβολής των νομισματικών ισοτιμιών, της πολιτικής του φθηνού δανεισμού ή άλλες παραμέτρους του κείσσιανισμού.

Όλα αυτά ελάχιστα μπορούν να αμβλύνουν ουσιαστικά το βάθος της επόμενης κρίσης, η οποία θα επανέλθει.

Και οι νέες επενδύσεις για τον ψηφιακό μετασχηματισμό της καπιταλιστικής οικονομίας και την εφαρμογή των επιτευγμάτων της «4ης βιομηχανικής επανάστασης» υπόκεινται στον καπιταλιστικό νόμο της αύξησης της οργανικής σύνθεσης του κεφαλαίου και πτώσης του μέσου ποσοστού κέρδους, δημιουργώντας τις συνθήκες για την εκδήλωση μιας νέας και βαθύτερης κρίσης υπερσυσσώρευσης.

Τρίτη εκτίμηση:

Η ίδια η οικονομική και εξωτερική πολιτική τόσο της κυβέρνησης των Δημοκρατικών των ΗΠΑ όσο και της ΕΕ θρυμματίζει τις αυταπάτες για τις δυνατότητες φιλολαϊκής διαχείρισης του συστήματος, που θα οδηγήσει τάχα σμ έναν πιο δίκαιο κοινωνικά, πιο φιλικό στο περιβάλλον και πιο φιλειρηνικό καπιταλισμό.

Η διασφάλιση της κερδοφορίας των νέων «πράσινων επενδύσεων» και γενικότερα των μονοπωλιακών ομίλων απαιτεί αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης των εργαζομένων, επέκταση των ελαστικών εργασιακών σχέσεων, φθηνή εργατική δύναμη.

Τα όποια προσωρινά μέτρα, με κατεύθυνση να μην καταρρεύσει ένα βασικό επίπεδο λαϊκής κατανάλωσης και να μη διογκωθεί υπερβολικά η ανεργία, λαμβάνονται στον βαθμό που συμβάλλουν στην ανάκαμψη της καπιταλιστικής κερδοφορίας και στην ενσωμάτωση της λαϊκής δυσαρέσκειας. Δεν συνιστούν προοδευτική στροφή. Δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν τις εγγενείς αντιφάσεις του καπιταλιστικού συστήματος που διογκώνονται. Το φάρμακο για το ένα πρόβλημα μετατρέπεται σε δηλητήριο για το άλλο. Π.χ. η αύξηση του μισθού για να τονωθεί η λαϊκή κατανάλωση υπονομεύει την αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης για να συγκρατηθεί η τάση πτώσης του ποσοστού κέρδους και αντίστροφα.

Οι επενδύσεις του «Πράσινου New Deal» και του «ψηφιακού μετασχηματισμού» δεν μπορούν να περιορίσουν σημαντικά τα υψηλά ποσοστά ανεργίας, σχετικής και απόλυτης φτώχειας, γιατί δεν συνοδεύονται από γενική μείωση του εργάσιμου χρόνου με ταυτόχρονη άνοδο του εργασιακού εισοδήματος. Ούτε προστατεύουν το περιβάλλον, αφού δεν συνοδεύονται από ανάλογα μέτρα προφύλαξης από φυσικούς κινδύνους, όπως πυρκαγιές, πλημμύρες, σεισμούς κ.λπ.

Ο λαός θα κληθεί να πληρώσει τελικά τα νέα δάνεια και να σηκώσει τα νέα βάρη της κρατικής προσωρινής διάσωσης των προβληματικών ομίλων.

Τέταρτη εκτίμηση:

Σε εξέλιξη είναι η όξυνση της αντιπαράθεσης ΗΠΑ - Κίνας που έχει οικονομικό υπόβαθρο, αλλά και άμεση αντανάκλαση στο πολιτικό - διπλωματικό και στρατιωτικό επίπεδο.

Η νέα προεδρία Μπάιντεν αποδεικνύει ότι πρόκειται για αντίθεση που δεν εξαρτάται απ' το ποιο κόμμα έχει την πλειοψηφία στη διοίκηση. Οι όποιες αλλαγές αφορούν κυρίως τακτικούς χειρισμούς, χωρίς να αλλάζουν την κατεύθυνση. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ δίνει τώρα μεγαλύτερη έμφαση στη διασφάλιση της συνοχής του ευρωατλαντικού στρατοπέδου μέσω της βελτίωσης των σχέσεων με την ΕΕ. Σε αυτό το πλαίσιο, ασκήθηκε η πίεση των ΗΠΑ για τη μη

επικύρωση της κατ' αρχήν συμφωνίας ΕΕ - Κίνας, ώστε να ανακοπεί η αύξηση των κινεζικών επενδύσεων στην Ευρώπη. Από την άλλη, η Κίνα προχώρησε σε μεγάλη οικονομική συμφωνία με το Ιράν.

Τα επιτελεία της ΕΕ αναζητούν προσαρμογές της κοινοτικής πολιτικής για να αντιμετωπίσουν τόσο την εξασθένηση της ΕΕ στον οικονομικό ανταγωνισμό σε σχέση με τις ΗΠΑ και την Κίνα όσο και την όξυνση της ανισομετρίας στην καπιταλιστική ανάπτυξη των κρατών - μελών της. Οξύνεται επίσης η διαπάλη για την πρωτοκαθεδρία στον χρηματοπιστωτικό τομέα της Ευρώπης μετά το Brexit.

Σε αυτό το πλαίσιο πρέπει να εξεταστούν και να ερμηνευτούν οι διεργασίες για υιοθέτηση ευρωομολόγων, αναθεώρηση του Συμφώνου Σταθερότητας στην ΕΕ και γενικότερα η σταθεροποίηση της στροφής προς την επεκτατική δημοσιονομική πολιτική. Είναι ζητήματα που θα καθορίσουν σε μεγάλο βαθμό τις εξελίξεις και γιμ αυτό τα ξεχωρίζουμε.

Συμπέρασμα:

Όλα όσα προαναφέραμε επιβεβαιώνουν ότι ο σοσιαλισμός είναι η απάντηση για τα οξυμένα λαϊκά προβλήματα του 21ου αιώνα. Το σύνολο των εξελίξεων βοηθά να φωτίσουμε ότι δεν είναι μοιραίο να αυξάνεται καθημερινά η απόσταση ανάμεσα στις σύγχρονες επιστημονικές και τεχνολογικές δυνατότητες, γενικότερα η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων για τη διασφάλιση της κοινωνικής ευημερίας και στη σημερινή κατάσταση της αύξησης της εκμετάλλευσης, της σχετικής και απόλυτης εξαθλίωσης, της ανασφάλειας, που βιώνουν οι μισθωτοί, οι άνεργοι, οι αυτοαπασχολούμενοι, οι νέοι, οι συνταξιούχοι, οι συμπληγάδες μεταξύ εργασίας και μητρότητας για τις γυναίκες. Να φωτίσουμε τις δυνατότητες που δίνει σήμερα η αύξηση του επιπέδου κοινωνικοποίησης της παραγωγής και της παραγωγικότητας της εργασίας, για να αυξηθεί ο ελεύθερος χρόνος και η δημιουργική του αξιοποίηση, να ενισχυθεί το δημιουργικό περιεχόμενο της εργασίας, να αναβαθμιστεί το γενικό μορφωτικό επίπεδο για τους εργαζόμενους που αποτελούν την κύρια παραγωγική δύναμη κάθε εποχής.

Σήμερα που το παλιό, το αντιδραστικό εμφανίζεται με τη νέα μορφή της μεγάλης, «πράσινης», κρατικής παρέμβασης, μπορούμε και πρέπει να αναδείξουμε ότι το πραγματικά νέο είναι ο επιστημονικός κεντρικός σχεδιασμός στο έδαφος της εργατικής εξουσίας και της κοινωνικής ιδιοκτησίας. Το πραγματικά προοδευτικό είναι η κοινωνική σχέση, που επιτρέπει τη χρησιμοποίηση των μέσων παραγωγής και την ανάπτυξη και κατανομή του εργατικού δυναμικού σύμφωνα με επιστημονικά καθορισμένους στόχους για τη λαϊκή ευημερία.

Οι νέες δυνατότητες που γεννά η σύγχρονη εποχή της αλματώδους επιστημονικής και τεχνολογικής ανάπτυξης, του περάσματος στην «4η βιομηχανική επανάσταση», ξεπερνούν μια σειρά από τεχνικούς και επιστημονικούς περιορισμούς που υπήρχαν στη Ρωσία του 1917 και στη Σοβιετική Ένωση των πρώτων δεκαετιών για την επιτυχία του κεντρικού σχεδιασμού και το βάθεμα των σοσιαλιστικών σχέσεων παραγωγής. Ενισχύουν σημαντικά την υλική βάση, τις υλικές δυνατότητες για να εξαλειφθεί πιο γρήγορα κάθε μορφή ατομικής και ομαδικής ιδιοκτησίας.

ΕΙΔΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Κρίσιμο ζήτημα είναι ο προσδιορισμός σήμερα της θέσης της Ελλάδας στο ενδοϊμπεριαλιστικό παζάρι και τους ανταγωνισμούς, ιδιαίτερα στην ευρύτερη περιοχή. Ακόμα πιο καθαρά τελευταία, φαίνεται η επιθετική στάση της ελληνικής αστικής τάξης, για αναβάθμισή της και συμμετοχή στη λεία και τη μοιρασιά με περισσότερες απαιτήσεις, που ωστόσο μπορεί να φέρει και υποχώρηση σε κυριαρχικά δικαιώματα στο πλαίσιο ενός ιμπεριαλιστικού συμβιβασμού, στον οποίο βαραίνουν ισχυρότερες δυνάμεις.

Πιο φανερά καταρρίπτονται οι μύθοι, που προβάλλει η αστική ιδεολογία, ότι δήθεν η ελληνική αστική τάξη είναι απλά αμυνόμενη, υπερασπιζόμενη μόνο τα σύνορά της και όχι επιθετική. Στοιχεία της επιθετικότητάς της είναι: Η ίδια η συμμετοχή στο NATO, η

κατασπατάληση δημόσιου χρήματος για πολεμικές δαπάνες για τις επιθετικές ανάγκες του ΝΑΤΟ, η συμμετοχή των Ενόπλων Δυνάμεων σε αποστολές εκτός συνόρων, η επιτήρηση συνόρων βαλκανικών κρατών, η συμμετοχή σε ασκήσεις στα Βαλκάνια και τη Μαύρη Θάλασσα, η συμμετοχή σε πολεμικές περιπολίες στον Περσικό, η αποστολή συστοιχίας «Πάτριος» στη Σαουδική Αραβία και η νέα στρατιωτική συμφωνία με τις ΗΠΑ, η πολιτική και κυρίως στρατιωτική συνεργασία με το Ισραήλ, η αποστολή δυνάμεων στο Μάλι της Αφρικής, η ετοιμότητα της κυβέρνησης να στείλει στρατιωτικές δυνάμεις γενικότερα στην περιοχή του Σαχέλ, η χρησιμοποίηση δεκάδων αμερικανικών βάσεων για επιθετικές αποστολές κατά γειτονικών λαών, η συμμετοχή στην περικύκλωση της Ρωσίας κ.ά.

Όλα τα παραπάνω καθορίζουν και τις ελληνοτουρκικές σχέσεις, τον ανταγωνισμό μεταξύ των αστικών τάξεων των δύο χωρών στην προσπάθεια της καθεμιάς για γεωστρατηγική αναβάθμιση στην περιοχή κι έτσι εξηγείται και το εναλλάξ «πότε κρύο πότε ζέστη» στις σχέσεις των δύο κρατών. Τέτοιες επιθετικές βλέψεις έχει και η αστική τάξη της Τουρκίας, το κράτος της οποίας είναι σε ψηλότερη θέση στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα σε σχέση με την Ελλάδα -είναι μέλος του G20, διαθέτει στρατό κατοχής σε 3 ξένες χώρες (Κύπρος, Συρία, Ιράκ), έχει επίσης στρατιωτικές πολεμικές βάσεις και δυνάμεις όχι μόνο στο έδαφός της αλλά και σε άλλα κράτη, όπως Κατάρ, Αλβανία, Σουδάν, Λιβύη, Αζερμπαϊτζάν. Διεκδικεί εδάφη από άλλες χώρες, ανάμεσά τους η Ελλάδα, όπως νησιά του Ανατολικού Αιγαίου, επιχειρεί προκλητικές ενέργειες κατά κυριαρχικών δικαιωμάτων και των συνόρων στην περιοχή, αξιοποιεί μειονοτικά ζητήματα με όχημα το θρησκευτικό δόγμα του Ισλάμ ενταγμένο στη στρατηγική του «νεοοθωμανισμού».

Πάνω στις θέσεις του ΚΚΕ γίνονται σκόπιμες παραποιήσεις. Καλλιεργείται ωμός αντικομμουνισμός από την κυρίαρχη αστική ιδεολογία και πολιτική, πολύ περισσότερο από τον εθνικισμό, τις ακροδεξιές, φασιστικές αντιδραστικές φωνές. Αλλά και εκ μέρους δυνάμεων του ομπορτουισμού διαστρεβλώνονται οι θέσεις μας, παίρνοντας επιλεκτικά κομμάτια, αποσιωπώντας άλλα, αλλοιώνοντας ακόμα και την ουσία της στρατηγικής μας και των εκτιμήσεών μας, προφανώς για να κρύψουν τη δική τους προσχώρηση στο ρεύμα του αστικού κοσμοπολιτισμού, της πολιτικής της καπιταλιστικής συνεκμετάλλευσης και του «αμοιβαίου οφέλους» που προωθούν ισχυρά τμήματα των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας, αλλά και το ΝΑΤΟ, οι ΗΠΑ, η ΕΕ, άλλα γειτονικά καπιταλιστικά κράτη.

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Το ΚΚΕ, παίρνοντας υπόψη τις εξελίξεις στην περιοχή, καλεί την εργατική τάξη, τις λαϊκές δυνάμεις, τους νέους και τις νέες, να δυναμώσουν την πάλη τους πολύμορφα, ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και τις αιτίες του, να σημαδέψουν την καρδιά του προβλήματος, την καπιταλιστική εκμετάλλευση και να αγωνιστούν για να μη χύσει ο λαός και τα παιδιά του το αίμα τους για τα συμφέροντα της αστικής τάξης, του ΝΑΤΟ, της ΕΕ, των ΗΠΑ. Να μη δείξουν καμιά εμπιστοσύνη στις διάφορες αστικές κυβερνήσεις που εναλλάσσονται στην εξουσία, να καταδικάσουν μαζικά την επικίνδυνη πολιτική τους που εμπλέκει τον λαό σε ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Ο ελληνικός λαός δεν έχει να χωρίσει τίποτε με τον λαό της Τουρκίας ή της Ρωσίας, με τους άλλους λαούς. Οι λαοί μπορούν να ζήσουν ειρηνικά αν βγάλουν από τη μέση τα συμφέροντα που τους οδηγούν σε ιμπεριαλιστικούς πολέμους ή σε απαράδεκτους συμβιβασμούς σε βάρος των δικαιωμάτων τους, που οδηγούν «από άλλο δρόμο» στο ίδιο οδυνηρό αποτέλεσμα.

Η εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα έχουν συμφέρον να δυναμώσουν την πάλη για τις δικές τους σύγχρονες ανάγκες, ενάντια στα μονοπώλια και την εξουσία τους, να χτίσουν τη δική τους συμμαχία σε αυτήν την πάλη, ανοίγοντας τον δρόμο για τον σοσιαλισμό - κομμουνισμό, για την οικοδόμηση αμοιβαία επωφελών σχέσεων μεταξύ των λαών, με αποδέσμευση από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ.

Να κλιμακωθεί ο αγώνας για την απεμπλοκή της Ελλάδας από τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς και πολέμους, για την κατάργηση της ελληνοαμερικανικής συμφωνίας για τις Βάσεις, να κλείσει η βάση της Σούδας, να ξηλωθούν όλες οι στρατιωτικές βάσεις, να μη δημιουργηθεί καμιά νέα ευρωατλαντική υποδομή, να μην εγκατασταθούν στη χώρα πυρηνικά όπλα.

Καμιά αλλαγή συνόρων και των συνθηκών που τα καθορίζουν.

Να επιστρέψουν οι Έλληνες αξιωματικοί και στρατιώτες από τις ιμπεριαλιστικές αποστολές στο εξωτερικό. Οι Ενοπλες Δυνάμεις δεν έχουν καμιά δουλειά στον Περσικό Κόλπο, στο Μάλι της Αφρικής, σε άλλες περιοχές του κόσμου.

Να σταματήσουν όλες οι αμερικανοΝΑΤΟικές ασκήσεις που στοχεύουν στην περικύκλωση της Ρωσίας και σημαδεύουν άλλους λαούς.

Όχι στους στρατιωτικούς εξοπλισμούς που είναι στην υπηρεσία του ΝΑΤΟ.

Να ανακληθεί η κυβερνητική απόφαση για την αύξηση της θητείας στο στρατό ξηράς και να ικανοποιηθούν τα αιτήματα των στελεχών των Ενόπλων Δυνάμεων και των φαντάρων.

Παλεύουμε για Κύπρο ενιαία, ανεξάρτητη, ένα και όχι δύο κράτη, με μία και μόνη κυριαρχία, μία ιθαγένεια, μία διεθνή προσωπικότητα, χωρίς ξένα στρατεύματα και βάσεις, χωρίς προστάτες, με τον λαό νοικοκύρη στον τόπο του.

Εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στον Παλαιστινιακό λαό και καλούμε την κυβέρνηση να προχωρήσει άμεσα στην αναγνώριση του παλαιστινιακού κράτους, με βάση την ομόφωνη απόφαση της Βουλής του 2015. Να καταργηθούν οι συμφωνίες οικονομικής, πολιτικής και στρατιωτικής συνεργασίας με το κράτος του Ισραήλ το οποίο δολοφονεί τον παλαιστινιακό λαό.

Ο ελληνικός λαός, όπως και οι άλλοι λαοί, είναι αυτοί που μπορούν να υπερασπιστούν την εδαφική ακεραιότητα των χωρών τους, να εκφράσουν τη διεθνιστική τους αλληλεγγύη και κοινή πάλη ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, για την ειρήνη και την ευημερία των λαών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ Η ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

Η κατάσταση στο ΔΚΚ, που εξακολουθεί να βρίσκεται σε βαθιά κρίση, είναι μόνιμο και σταθερό μέλημα του Κόμματός μας, πηγάζει από τον παγκόσμιο χαρακτήρα της ταξικής πάλης.

Συνεχίζει να διεξάγεται οξεία ιδεολογική - πολιτική διαπάλη μεταξύ των ΚΚ. Το συνολικό πρόβλημα σχετίζεται κυρίως με το ότι τα περισσότερα ΚΚ δεν έχουν προχωρήσει ακόμα σε μια σε βάθος εξέταση της σοσιαλιστικής οικοδόμησης και της πείρας της ΕΣΣΔ και των άλλων σοσιαλιστικών χωρών, των συνθηκών που οδήγησαν στην αντεπανάσταση και ήττα του πρώτου αυτού εγχειρήματος, καθώς και της στρατηγικής του ΔΚΚ.

Στους βασικούς στόχους του Κόμματός μας είναι η οικοδόμηση ισχυρών κομμουνιστικών ιδεολογικών - πολιτικών δεσμών, έκφρασης κομμουνιστικής αλληλεγγύης, αλληλοβοήθειας σε επεξεργασίες θέσεων, σε κοινές δράσεις. Η επίδραση είναι αμφίπλευρη και πολύπλευρη. Το Κόμμα μας προσπαθεί να διδάσκεται από τα θετικά, επιδιώκει να αξιοποιεί δημιουργικά τη θετική πείρα, αλλά και μελετά την αρνητική πείρα άλλων τμημάτων του ΔΚΚ, από τη διεξαγωγή της πολύμορφης ταξικής πάλης στις χώρες τους, χωρίς να αποσπάται από τις αντικειμενικές συνθήκες αλλά και τις ιστορικές ρίζες και καταβολές κάθε Κόμματος, ακόμα και της θέσης που βρέθηκαν από άποψη στελεχικού δυναμικού και οργανωμένων δυνάμεων την περίοδο των μεγάλων κρίσεων και διασπάσεων το 1989 - 1991.

Αυτό μπορεί να γίνει ως ένα βαθμό εφικτό μέσα από τις διμερείς επαφές και σχέσεις, με ανταλλαγές ομάδων δουλειάς, με ανταλλαγή επεξεργασιών και ντοκουμέντων των Κομμάτων μας. Επίσης μπορούν να συμβάλουν οι εργασίες της Συντακτικής Επιτροπής της «Διεθνούς Κομμουνιστικής Επιθεώρησης» (ΔΚΕ), η λειτουργία της Γραμματείας της Ευρωπαϊκής Κομμουνιστικής Πρωτοβουλίας (ΕΚΠ), οι Περιφερειακές Συσκέψεις ΚΚ, αλλά και οι Διεθνείς Συναντήσεις Κομμουνιστικών κι Εργατικών Κομμάτων (ΔΣΚΕΚ), όπου η διαπάλη και οι διαφορές είναι πολύ μεγάλες, αλλά γίνεται κατορθωτό να προχωράμε έστω σε ορισμένες κοινές δράσεις και τοποθετήσεις, να αποκτάμε μια εικόνα για την εξέλιξη των διάφορων Κομμάτων και την ταξική πάλη στη χώρα τους, την ανταλλαγή πληροφοριών και την αλληλοενημέρωση για διεθνή ζητήματα αλλά και τις διεργασίες που γίνονται στο εσωτερικό τους.

Στην προτεραιότητά μας βρίσκονται Κόμματα με τα οποία μπορούμε να αναπτύξουμε πιο στενή σχέση για την επαναστατική ανασυγκρότηση του ΔΚΚ, για τη δημιουργία του κομμουνιστικού πόλου. Και σε αυτά ξεχωρίζουμε τα Κόμματα που συμμετέχουν στη «Διεθνή

Κομμουνιστική Επιθεώρηση» και την Ευρωπαϊκή Κομμουνιστική Πρωτοβουλία, παρότι υπάρχουν πολλές δυσκολίες, διαφοροποιήσεις και διακυμάνσεις στις σχέσεις μας με κάποια Κόμματα που βρίσκονται σε δύσκολη φάση στην ανασυγκρότησή τους και εκφράζεται ακόμα έντονη ιδεολογική διαπάλη στο εσωτερικό τους.

Επιδιώκουμε στενότερη συνεργασία με Κομμουνιστικά Κόμματα που μπορούν να συμβάλλουν, λιγότερο ή περισσότερο, στην επαναστατική ανασυγκρότηση του ΔΚΚ, με τα εξής κριτήρια:

α) Υπερασπίζονται τον μαρξισμό - λενινισμό και τον Προλεταριακό Διεθνισμό, την ανάγκη διαμόρφωσης κομμουνιστικού πόλου διεθνώς.

β) Αντιπαλεύουν τον σπορτουισμό, τον ρεφορμισμό, απορρίπτουν την κεντροαριστερή διαχείριση και την οποιαδήποτε παραλλαγή της στρατηγικής των σταδίων.

γ) Υπερασπίζονται τις νομοτέλειες της σοσιαλιστικής επανάστασης, με αυτές κρίνουν την πορεία της σοσιαλιστικής οικοδόμησης στον 20ό αιώνα, επιδιώκουν να ερευνήσουν, να αντλήσουν διδάγματα από τα προβλήματα και τα λάθη.

δ) Έχουν ιδεολογικό μέτωπο απέναντι σε λαθεμένες αντιλήψεις για τον ιμπεριαλισμό, ιδιαίτερα αυτές που αποκόβουν τη στρατιωτική πολεμική επιθετικότητά του από το οικονομικό του περιεχόμενο, έχουν μέτωπο απέναντι σε κάθε ιμπεριαλιστική συμμαχία.

ε) Αναπτύσσουν δεσμούς με την εργατική τάξη, έχουν δράση στο συνδικαλιστικό κίνημα, στα κινήματα των λαϊκών τμημάτων των μεσαίων στρωμάτων, επιδιώκουν να εντάξουν την καθημερινή πάλη για τα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα σε μια σύγχρονη επαναστατική στρατηγική για την εργατική εξουσία.

Παρά τις μεγάλες δυσκολίες που αντιμετωπίζει το ΔΚΚ, έχει γίνει δουλειά που αφήνει μια παρακαταθήκη. Για την επόμενη περίοδο μέχρι το 22ο Συνέδριό μας επιδιώκουμε συγκριμένους στόχους, τους οποίους θα παλέψουμε να υλοποιηθούν. Η νέα ΚΕ σε ειδική συνεδρίασή της να αναλάβει το καθήκον να μελετήσει την ακριβή κατάσταση των Κομμάτων, όπως και όλων των μορφών της συνεργασίας, με ιεράρχηση προτεραιοτήτων και κοινών δράσεων. Και αυτό αφορά από τις ΔΣΚΕΚ, τις Περιφερειακές Συναντήσεις, τη ΔΚΕ και την ΕΚΠ, μέχρι και τις διμερείς σχέσεις μας.

Ιδιαίτερο καθήκον για τη νέα ΚΕ είναι η αναγκαιότητα μελέτης και συνολικής εκτίμησης με βάση τις εξελίξεις για τις χώρες που στην ηγεσία του κράτους εξακολουθούν να είναι κόμματα που ονομάζονται Κομμουνιστικά και προέρχονται από την παράδοση του ΔΚΚ, έτσι όπως αυτό διαμορφώθηκε τον προηγούμενο αιώνα και κάτω από την επίδραση της Οκτωβριανής Επανάστασης και της ΕΣΣΔ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'

ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΓΧΩΡΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Την τριετία 2017 - 2019, μετά την εκδήλωση της προηγούμενης κρίσης που οδήγησε σε απώλεια του 25% του ΑΕΠ, η εγχώρια καπιταλιστική οικονομία εμφάνισε έναν ασθενικό ετήσιο ρυθμό αύξησης του ΑΕΠ 1,5%. Την περίοδο αυτή εντάθηκε η προσπάθεια απ' τις αστικές κυβερνήσεις (τόσο της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ όσο και της κυβέρνησης της ΝΔ) σχεδιασμένων κλαδικών αναδιαρθρώσεων που αφορούσαν την Ενέργεια, τις Τηλεπικοινωνίες - Πληροφορική, κλάδους και υποδομές που σχετίζονται με τις διεθνείς μεταφορές, τον Τουρισμό, το Φάρμακο, τον τομέα Υγείας, την οπτικοακουστική παραγωγή, τα Τρόφιμα - Ποτά και τη σχετιζόμενη αγροτική παραγωγή.

Η διεθνής συγχρονισμένη καπιταλιστική κρίση του 2020 επέδρασε στην εγχώρια καπιταλιστική οικονομία. Οι εκτιμήσεις της ΕΕ προσδιορίζουν το βάθος της κρίσης για την Ελλάδα στο 8,2%, σημαντικά μεγαλύτερο από τον μέσο όρο της Ευρωζώνης στην οποία κυμάνθηκε στο 6,6%. Το μεγαλύτερο συγκριτικά βάθος της κρίσης στην εγχώρια οικονομία αποδίδεται απ' τα αστικά επιτελεία στο μεγάλο μέγεθος του Τουρισμού, καθώς και στον

μεγάλο αριθμό πολύ μικρού μεγέθους επιχειρήσεων συνολικά στην εγχώρια οικονομία. Είχαμε έγκαιρα αναδείξει τις αρνητικές επιπτώσεις της πολιτικής της «εξωστρέφειας», η οποία προβλήθηκε από τις κυβερνήσεις ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ, τον ΣΕΒ και την Τράπεζα της Ελλάδας ως ένα σημαντικό επίτευγμα μετά την κρίση, ενώ την οδηγούσε σε μεγαλύτερη έκθεσή της στις διακυμάνσεις της διεθνούς οικονομίας.

Και η σημερινή κρίση εκδηλώνεται ανισόμετρα στους διάφορους κλάδους της ελληνικής οικονομίας, συνοδεύεται από εκτεταμένη καταστροφή του επενδυμένου κεφαλαίου στους κλάδους του Επισιτισμού και του Τουρισμού, αλλά και τη συγκεντροποίησή του. Ένας σημαντικός αριθμός μικρών επιχειρήσεων κινδυνεύουν να κλείσουν και ένα άλλο μέρος θα επιβαρυνθεί με σημαντικές υποχρεώσεις μόλις μειωθούν ή διακοπούν τα προσωρινά μέτρα κρατικής στήριξης (π.χ. αναστολές πληρωμών).

Το βάθος της κρίσης στην Ελλάδα συγκρατήθηκε σημαντικά απμ το εκτεταμένο κρατικό πακέτο άμεσης στήριξης του κεφαλαίου και την αύξηση των κρατικών επενδύσεων με αποτέλεσμα και μια μικρή αύξηση της κατασκευαστικής δραστηριότητας. Η αστική πολιτική διαφοροποιήθηκε σε σχέση με την προηγούμενη περίοδο. Η κυβέρνηση της ΝΔ έγινε φορέας άσκησης σήμερα μιας επεκτατικής δημοσιονομικής πολιτικής, παρά το αρνητικό ιδεολογικό φορτίο της απέναντι στη μεγάλη οικονομική κρατική παρέμβαση. Αντίθετα, η προηγούμενη κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, που θεωρητικά ανήκει στη σοσιαλδημοκρατία, δεν άσκησε επεκτατική πολιτική λόγω των κοινοτικών κατευθύνσεων και περιορισμών τη συγκεκριμένη περίοδο διακυβέρνησης. Η ουσία, φυσικά, βρίσκεται στο γεγονός ότι και τα δύο αστικά πολιτικά ρεύματα, ανάλογα με τις ανάγκες του κεφαλαίου, εφαρμόζουν εναλλάξ και τις δύο μορφές αστικής διαχείρισης χωρίς να εμποδίζονται από τις διαφορετικές θέσεις τους για τον ρόλο του κράτους στην οικονομική και κοινωνική πολιτική. Αλλωστε, αυτή η αστική ιδεολογική διαφοροποίηση είναι αναγκαία για την εναλλάξ χειραγώγηση των εργατικών - λαϊκών δυνάμεων.

Η ανάκαμψη της οικονομίας το 2021 θα είναι αρκετά μικρότερη απ' τη συρρίκνωση του 2020 (πρόβλεψη για 4,1% το 2021). Απ' τα αστικά επιτελεία εκτιμάται πως θα βρεθεί στο επίπεδο του 2019 στα τέλη του 2022. Οι εκτιμήσεις της ΕΕ κάνουν λόγο για διατήρηση υψηλών επιπέδων της επίσημης ανεργίας πάνω απ' το 16% στην Ελλάδα τη διετία 2021 - 2022, ενώ στην πραγματικότητα είναι μεγαλύτερη.

Η πορεία ανάκαμψης είναι, ωστόσο, επισφαλής. Μια σειρά από παράγοντες μπορούν να περιορίσουν τους προβλεπόμενους θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης της περιόδου 2021 - 2022. Μέσα στους παράγοντες αυτούς ξεχωρίζουν:

--Η μεγάλη διόγκωση του κρατικού χρέους λόγω της ασκούμενης επεκτατικής πολιτικής, ειδικά αν η χαλάρωση στο Σύμφωνο Σταθερότητας δεν έχει μεγάλη έκταση. Το κρατικό χρέος έχει ήδη ξεπεράσει το 200% του ΑΕΠ και οι δημοσιονομικές επιπτώσεις είναι ακόμα περιορισμένες λόγω της στήριξης της ΕΚΤ και της ΕΕ. Η στήριξη αυτή αναμένεται να συνεχιστεί και μετά το 2021, παρ' όλ' αυτά η έκταση και η διάρκεια της δεν είναι δεδομένες. Προς το παρόν φαίνεται ότι κυριαρχεί η τάση για κοινή διευθέτηση με επιμήκυνση του χρόνου αποπληρωμής και εξυπηρέτησης του κρατικού χρέους για να γίνει αυτό διαχειρίσιμο. Ταυτόχρονα, σημειώνονται πληθωριστικές τάσεις που ανησυχούν τα αστικά επιτελεία.

--Οι αρνητικές επιπτώσεις απ' τις μεγάλες κρατικές εγγυήσεις, ειδικά για τα στεγαστικά δάνεια, που πολλαπλασιάζονται με το σχέδιο ΗΡΑΚΛΗΣ, ιδιαίτερα αν συνυπολογιστούν κλυδωνισμοί στην καπιταλιστική οικονομία που μπορεί να προέλθουν από μια γρήγορη, εκτεταμένη πώληση ακινήτων λόγω της απελευθέρωσης των πλειστηριασμών.

Σε κάθε περίπτωση, η ανάκαμψη της καπιταλιστικής οικονομίας δεν είναι οριζόντια. Έχει επιδεινωθεί η θέση πολλών πολύ μικρών επιχειρήσεων και υπολογίζεται πως τα «λουκέτα» θα ανέλθουν σε πολλές δεκάδες χιλιάδες, μαζί με την αύξηση του αριθμού των ανέργων. Παράλληλα, οι εκτεταμένες κρατικές δαπάνες θα αυξήσουν τη δημοσιονομική επιβάρυνση και την επόμενη περίοδο μισθωτοί και αυτοαπασχολούμενοι θα κληθούν να σηκώσουν μεγαλύτερα φορολογικά βάρη για την απαραίτητη δημοσιονομική εξυγίανση. Η πολιτική φθηνότερης εργατικής δύναμης θα κλιμακωθεί μέσα απ' την πίεση στον πραγματικό μέσο μισθό, που αναμένεται σε πολλούς κλάδους να μειωθεί, με την τηλεργασία και τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας, όπως και με τη μείωση του λεγόμενου «μη μισθολογικού κόστους», με τη νέα επίθεση στο ασφαλιστικό σύστημα.

Ο αστικός σχεδιασμός για την επόμενη περίοδο, είτε έχει την όψη του προγράμματος «Ελλάδα 2.0» της ΝΔ είτε την όψη «Ελλάδα+» του ΣΥΡΙΖΑ, εστιάζει στις ίδιες κλαδικές προτεραιότητες της λεγόμενης «Πράσινης Ψηφιακής Μετάβασης», στην κατεύθυνση της ευρωενωσιακής και διεθνούς «Νέας Πράσινης -κοινωνικής- Συμφωνίας», του λεγόμενου «Green New Deal», στον αντιλαϊκό χαρακτήρα του οποίου ήδη αναφερθήκαμε.

Αντικειμενικά, σήμερα, συγκρούονται δύο διαμετρικά αντίθετες στρατηγικές ανάπτυξης με κριτήριο «ανάπτυξη για ποιον»; Για το μονοπωλιακό κεφάλαιο ή για την εργατική τάξη και τις λαϊκές δυνάμεις; Ποια εξουσία και ιδιοκτησία χρειάζεται ο λαός; Για ποιον σκοπό ανάπτυξη; Για το κέρδος ή για την κάλυψη των εργατικών - λαϊκών αναγκών;

Στον αντίποδα της επίθεσης του κεφαλαίου, οι δυνάμεις του ΚΚΕ βρίσκονται στην πρώτη γραμμή για την οργάνωση πρωτοπόρων εστιών αντίστασης και αντεπίθεσης. Πραγματικά προοδευτική είναι η πάλη για την ικανοποίηση των σύγχρονων λαϊκών αναγκών, η πάλη για αποδέσμευση απ' την ΕΕ και το ΝΑΤΟ, για την ανατροπή της εξουσίας του κεφαλαίου. Ενισχύουμε τον καθημερινό αγώνα ενάντια στα μονοπώλια, την ΕΕ και τις κυβερνήσεις τους, απαιτώντας την κατάργηση όλων των αντεργατικών νόμων, τόσο της περιόδου των μνημονίων όσο και αυτών της περιόδου της ενισχυμένης εποπτείας. Προβάλλουμε μαχητικά θέσεις για την υπεράσπιση του εργατικού - λαϊκού εισοδήματος, τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας και διαβίωσης, τη γενική μείωση του εργάσιμου χρόνου και τον καθορισμό σταθερού ωραρίου και αργιών, τη μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους και όλες, τους αγώνες που αφορούν τις συνθήκες και το περιεχόμενο της εκπαίδευσης, την πρόληψη, την πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας και την κατάσταση στα κρατικά νοσοκομεία, την προστασία της μητρότητας, της ποιότητας της ζωής με λειτουργικούς ελεύθερους χώρους πρασίνου, την αναβάθμιση των αντιπυρικών, αντιπλημμυρικών, αντισεισμικών υποδομών και έργων, τη διασφάλιση σύγχρονης λαϊκής κατοικίας.

Είναι ζήτημα αποφασιστικής σημασίας να υπάρχει βαθιά και ενιαία συνειδητοποίηση ότι η αντεπίθεση, πέρα από τις μορφές πάλης και τα αιτήματα - διεκδικήσεις, πρέπει να εξελίσσεται σε πανελλαδικά συντονισμένο, ενιαίο στην πορεία κίνημα, με την έννοια των ενιαίων κοινών θέσεων και στόχων διεκδίκησης, κίνημα με αντιμονοπωλιακή - αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, ενάντια στην ΕΕ, το ΝΑΤΟ, με πανελλαδικά, ενιαία στην πορεία αιτήματα. Πρόκειται για ένα κίνημα που αλλάζει αποφασιστικά τον συσχετισμό στο εσωτερικό του και μαζικοποιεί τη δράση του, αποκρούει, περιθωριοποιεί όσο γίνεται το εμπόδιο του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού, τους αντιαπεργιακούς - αντισυνδικαλιστικούς νόμους, κάθε προσπάθεια υπονόμησης της κοινής δράσης, αποσπρά κατακτήσεις και γενικότερα συμβάλλει στη βελτίωση και αλλαγή του γενικότερου συσχετισμού της ταξικής πάλης, αξιοποιεί κάθε δυσκολία ή ρήγματα στο αστικό πολιτικό σύστημα, ώστε να περνάει σε νέα φάση αναμέτρησης και σύγκρουσης με την αστική τάξη και τα όργανα της εξουσίας. Ένα τέτοιο πανελλαδικό και ταυτόχρονα διεθνιστικό κίνημα ανατροπής μόνο το ΚΚΕ μπορεί να εγγυηθεί ως καθοδηγητική δύναμη, με τη δράση του, πολύ περισσότερο σε συνθήκες που θα εμφανιστούν χαρακτηριστικά πολιτικής κρίσης.

Βέβαια και ο κάθε εργατικός κλάδος, ο κάθε κλάδος αυτοαπασχολούμενων, αγροτών κ.λπ., ακόμα και κατά περιοχή, μπορεί να έχει τα ιδιαίτερα αιτήματά του. Ωστόσο εμείς πρέπει να παλεύουμε για τη διαμόρφωση κοινών πανελλαδικών δράσεων και ενιαίων κοινών αιτημάτων που μας πάνε μπροστά. Δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση ούτε μπορεί να γίνει τεχνητά με μια λίστα αιτημάτων, αλλά αποτελεί βασική προϋπόθεση για την ένταση και όξυνση της ταξικής πάλης, για σύγκρουση εφ' όλης της ύλης με τα συμφέροντα και τις επιλογές της αστικής τάξης, των κυβερνήσεων διαχείρισης του συστήματος, με την ΕΕ, το ΝΑΤΟ, την εμπλοκή της Ελλάδας στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και στις στρατιωτικο-πολιτικές αναμετρήσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'

ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΑΞΟΝΑΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΩΝ ΑΣΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

Στα τέσσερα χρόνια που μεσολάβησαν από το 20ό Συνέδριο, το 2017, η εναλλαγή της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ από αυτήν της ΝΔ αποδεικνύει για ακόμα μια φορά, ότι τα φιλελεύθερα

και τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα αποτελούν τα δύο πρόσωπα του Ιανού του αστικού πολιτικού συστήματος. Αυτό που δεν μπορεί να κάνει το ένα κόμμα, έρχεται να υλοποιήσει το άλλο.

Για παράδειγμα, η ΝΔ λόγω και των έντονων εσωτερικών αντιθέσεων, αφού συσπείρωσε ένα φάσμα δυνάμεων από κεντρώες αστικές μέχρι ακραία εθνικιστικές, δεν ήταν σε θέση να προχωρήσει σε μια ΝΑΤΟικού και ευρωενωσιακού τύπου Συμφωνία με την ΠΓΔΜ -νυν Β. Μακεδονία- που, αντίθετα, μπορούσε και πραγματοποιήσει ο ΣΥΡΙΖΑ, στηριζόμενος στο κοσμοπολίτικο υπόβαθρό του. Ταυτόχρονα, ο ΣΥΡΙΖΑ με όλη την κυβερνητική του θητεία συνέβαλε στο να υλοποιηθούν με μεγαλύτερη «σταθερότητα» και λιγότερες κοινωνικές αντιδράσεις μια σειρά από περιοριστικές οικονομικές επιλογές στο πλαίσιο των «μνημονίων», αξιοποιώντας τις ιστορικές του αναφορές στην «αριστερά» και το εργατικό κίνημα, αλλά και το γεγονός ότι «πάτησε» πάνω στο ισχυρό ρεύμα λαϊκής αντίθεσης στην πολιτική διαχείριση της καπιταλιστικής κρίσης την περίοδο 2010 - 2015, προκειμένου να αναδειχτεί κυβέρνηση. Αξιοποίησε ταυτόχρονα ορισμένες δυνατότητες που έδωσε η φάση αναιμικής ανάκαμψης, προκειμένου να ασκήσει μια έστω περιορισμένη πολιτική συγκράτησης λαϊκών εισοδημάτων, αλλά και να συμβάλει στη διαμόρφωση ενός «δικτύου» διαχείρισης της ακραίας φτώχειας και της μαζικής μακροχρόνιας ανεργίας. Ο ΣΥΡΙΖΑ έστρωσε το έδαφος στη ΝΔ τόσο όσον αφορά στη «διευθέτηση» του εργάσιμου χρόνου σε βάρος των εργαζομένων όσο και στην επίθεση στη συνδικαλιστική οργάνωση και την ένταση της καταστολής, παρόλο που σήμερα εμφανίζεται με τη σημαία της υπεράσπισης των δημοκρατικών δικαιωμάτων και καλεί σε μέτωπο ενάντια στον κυβερνητικό αυταρχισμό.

Ο,τι δεν ήταν σε θέση να κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ στο οικονομικό πεδίο, λόγω της εγχώριας συγκυρίας που δεν συμβάδιζε τότε με την ευρωενωσιακή, το πραγματοποίησε σε συνέχεια η ΝΔ από τον Ιούλη του 2019. Δηλαδή την επεκτατική οικονομική πολιτική την εφαρμόζει σήμερα η κυβέρνηση της ΝΔ -παρόλο που ο ΣΥΡΙΖΑ εμφανιζόταν και εμφανίζεται ως βασικός εκφραστής της- όταν αυτή έγινε βασική επιλογή σημαντικών κρατών - μελών της ΕΕ και όχι μόνο. Ταυτόχρονα, ήταν η διακυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ που πήγε ένα βήμα παραπέρα τις σχέσεις με τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ, που στήριξε την πιο ενεργή συμμετοχή της χώρας στα ιμπεριαλιστικά σχέδια στην περιοχή, αναβαθμίζοντας μεταξύ άλλων τη Συμφωνία για τις Βάσεις στη χώρα. Πάνω σε αυτό το έδαφος προχωράει η ΝΔ την περαιτέρω εμβάθυνση των σχέσεων με τις ΗΠΑ, την πιο ενεργή και επιθετική συμμετοχή της χώρας σε έναν ευρύτερο σχεδιασμό στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου.

Η κυβερνητική εναλλαγή παίρνει όλο και πιο καθαρά χαρακτηριστικά σκυταλοδρομίας ανάμεσα σε αστικά κόμματα. Παρά τη φαινομενική και συχνά οξυμένη φραστική αντιπαράθεση μεταξύ κυβέρνησης και υπόλοιπης αστικής αντιπολίτευσης, εκφράζεται με διάφορους τρόπους το κλίμα συναίνεσης, στη Βουλή με κοινή στάση απέναντι σε στρατηγικής σημασίας νομοσχέδια και τροπολογίες, με φιλοφρονήσεις του ενός για το νομοθετικό έργο του άλλου. Γίνεται πιο καθαρό σήμερα ότι υπάρχει σύμπλευση του συνόλου των βασικών αστικών κομμάτων σε βασικές στρατηγικές επιλογές της αστικής τάξης.

Κρίνουμε τα αστικά κόμματα με βάση το πρόγραμμα, τον χαρακτήρα, τη δράση τους, τη στάση στήριξης στο καπιταλιστικό σύστημα, τις περιφερειακές και διεθνείς συμμαχίες τους, τη στάση τους απέναντι στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, την πολιτική τους απέναντι στην εργατική τάξη, στα λαϊκά στρώματα, στο εργατικό - λαϊκό κίνημα. Οι διαφορές τους μπορεί να οδηγούν σε εντάσεις και να προκαλούν σε μερικές περιπτώσεις δυσκολίες στη σταθερότητα ενός κυβερνητικού σχήματος, παρ' όλ' αυτά αποτελούν στήριγμα του συστήματος και παράγοντα διατήρησης και επιδείνωσης του συσχετισμού δυνάμεων, εμφανιζόμενα ορισμένα ως η εναλλακτική λύση κ.λπ.

Ευνοούν την απρόσκοπτη συνέχιση και ένταση της αντιλαϊκής πολιτικής με την εναλλαγή στην κυβέρνηση, είτε μονοκομματικών είτε κυβερνήσεων συνεργασίας. Η βασική τους προσφορά, από τον ΣΥΡΙΖΑ έως το ΜέΡΑ25, είναι να βάζουν εμπόδια στην εργατική - λαϊκή ριζοσπαστικοποίηση, στην αντικαπιταλιστική κατεύθυνση του αγώνα, να χειραγωγούν, να παραπλανούν, να καλλιεργούν στον λαό μοιρολατρία, αυταπάτες, να συντηρητικοποιούν με τη διάδοση κοσμοπολίτικων, ουτοπικών αντιλήψεων, την ίδια ώρα που από τη ΝΔ έως την ΕΛ.ΛΥΣΗ επιδίδονται κυρίως στη διάδοση αντικομμουνιστικών, εθνικιστικών, ρατσιστικών απόψεων κ.λπ., ενώ το ΚΙΝΑΛ/ΠΑΣΟΚ παραπαίει ανάμεσα σε αυτές τις δύο τάσεις.

Και τα τρία κυβερνητικά κόμματα (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ) μάχονται για τον λεγόμενο κεντρώο χώρο που κοινωνικά αφορά ένα μέρος των μεσαίων στρωμάτων, πέρα από τη

συνεχή προσπάθειά τους να ενσωματώνουν εργατικές και λαϊκές δυνάμεις. Πρόκειται για τη συζήτηση που γίνεται σήμερα περί «κεντροδεξιάς» και «κεντροαριστεράς». Αναπαλαιώνονται και φτιασιδώνονται οι παραδοσιακοί αστικοί πολιτικοί και ιδεολογικοί διαχωρισμοί, όπως «δεξιά - αντιδεξιά», «συντήρηση - πρόοδος», «κεντροδεξιά - κεντροαριστερά». «συντηρητικός νεοφιλελευθερισμός - προοδευτικός αντινεοφιλελευθερισμός», κ.λπ.

Ειδικότερα το ΜέΡΑ25 εμφανίζεται ως μία δήθεν συνεπής εναλλακτική πρόταση εμπάθυνας της ΕΕ σε κατεύθυνση θεσμοθέτησης της ανάληψης κοινής ευθύνης ως προς τα δημοσιονομικά ελλείμματα. Ο Γ. Βαρουφάκης, προκειμένου να εγκλωβίσει τμήματα της φοιτητικής νεολαίας, δεν διστάζει να χρησιμοποιεί και αναφορές στον Μαρξ, να εμφανίζεται ως κόμμα που ασκεί κριτική όχι μόνο στη ΝΔ αλλά και στον ΣΥΡΙΖΑ «από τα αριστερά». Επίσης, παρακολουθώντας τη στάση του Κόμματός μας στη Βουλή και σε άλλες δημόσιες παρεμβάσεις μας, επιδιώκει, σε ορισμένα ζητήματα, να μη συμπίπτει με ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ, ώστε κατά κάποιον τρόπο να καταγράφεται ως «από τα αριστερά αντιπολίτευση».

Ετσι επιγραμματικά, όλα τα αστικά κόμματα και πρώτα απ' όλα η ΝΔ και ο ΣΥΡΙΖΑ ενιαία υιοθετούν:

--Τη στήριξη της ανάκαμψης της οικονομίας με βάση σχέδιο κρατικής παρέμβασης για την «πράσινη ανάπτυξη», με έμφαση στον τομέα της Ενέργειας (ενεργειακή μετάβαση κλείσιμο λιγνιτικών μονάδων κ.λπ.). Παρουσιάζεται απ' όλους ως μια φιλοπεριβαλλοντική επιλογή, ενώ στην πραγματικότητα συνδέεται με μεγάλα σχέδια ελληνικών και διεθνών μονοπωλιακών ομίλων στο πλαίσιο του λεγόμενου «Πράσινου new deal» και της «Πράσινης Ευρωπαϊκής Συμφωνίας». Ο ταξικός χαρακτήρας τους φαίνεται και από το γεγονός ότι, ενώ μιλούν για την προστασία του περιβάλλοντος, για τις επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής κ.λπ., από κοινού ψηφίζουν μια σειρά από νομοσχέδια με σοβαρές περιβαλλοντικές επιπτώσεις, παραδίδοντας δάση, βουνά, θάλασσες στους επιχειρηματικούς ομίλους, στηρίζοντας ανάλογες επενδύσεις (π.χ. Ελληνικό), συντηρούν εγκλήματα στη διαχείριση απορριμμάτων (π.χ. ΧΥΤΑ Φυλής).

--Την προώθηση της λεγόμενης «ψηφιακής μετάβασης». Δηλαδή την αξιοποίηση των ψηφιακών δυνατοτήτων στις δομές και τις υπηρεσίες του αστικού κράτους, με στόχο κυρίως τη διευκόλυνση των επιχειρηματικών ομίλων. Ταυτόχρονα όμως, χρησιμοποιούνται για την ταχύτερη και πιο αποτελεσματική αντιμετώπιση και καταστολή των εργατικών - λαϊκών δυνάμεων, την ένταση του ελέγχου και της καταστολής, διαμορφώνοντας υποδομές «προληπτικής καταστολής», την παρέμβαση στη λειτουργία των οργανώσεων του κινήματος με στόχο τον έλεγχο και την απενεύρωση της συλλογικότητάς τους (π.χ. ηλεκτρονικές ψηφοφορίες, μητρώο συνδικαλιστικών στελεχών κ.λπ.).

--Την προώθηση αλλαγών στις εργασιακές σχέσεις με κύριο μοχλό τη διευθέτηση του εργάσιμου χρόνου σύμφωνα με τις ανάγκες του κεφαλαίου, μεταξύ αυτών και της τηλεργασίας.

--Την πολιτική της «ενεργής εξωτερικής πολιτικής» στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ και της ΕΕ, της στρατηγικής συμμαχίας με τις ΗΠΑ. Την επιδίωξη της ελληνικής αστικής τάξης να έχει έναν πιο επιθετικό ρόλο στην περιοχή, μέσα στο πλαίσιο των σχεδιασμών των ΗΠΑ και ΝΑΤΟ για ανάσχεση της κινεζικής και ρωσικής επιρροής. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται η αντιμετώπιση και των αντιπαραθέσεων αλλά και των επιδιωκόμενων συμβιβασμών με το τουρκικό κράτος, με αιχμή τη διευθέτηση και συνεκμετάλλευση του Αιγαίου και των εξελίξεων στο Κυπριακό.

Στο πλαίσιο των προσαρμογών σε γενικότερες ανάλογες δομικές αναπροσαρμογές της ΕΕ, τα προηγούμενα χρόνια, που σχετίζονταν και με τη λειτουργία των ευρωενωσιακών προγραμμάτων, συνεχίζουν να πραγματοποιούνται σημαντικές αλλαγές στην κατεύθυνση της πιο οργανικής σύνδεσης της Δημοτικής και Περιφερειακής Διοίκησης με τα κεντρικά όργανα και τους κεντρικούς κρατικούς σχεδιασμούς. Έχουν ήδη ισχυροποιηθεί θεσμικά και λειτουργικά οι δημοσιονομικές και επιχειρηματικές τους αρμοδιότητες και είναι ορατές οι βαθιές αρνητικές επιπτώσεις και ανατροπές στη ζωή και το εισόδημα των εργατικών - λαϊκών νοικοκυριών, στις σύγχρονες ανάγκες και διεκδικήσεις τους. Πιο συστηματικά και σε βάθος χρειάζεται να παρακολουθούμε ως Κόμμα την παρέμβαση των αστικών δυνάμεων. Να μπει η δράση τους στο στόχαστρο και τις διεκδικήσεις του εργατικού - λαϊκού κινήματος. Από αυτήν τη σκοπιά μεγαλώνει και η ευθύνη των κομματικών Οργάνων για μια πιο ουσιαστική και ολόπλευρη καθοδήγηση των εκπροσώπων μας στα όργανα Τοπικής Διοίκησης. Οι εκλεγμένοι κομμουνιστές, όπως και οι συνεργαζόμενοι με αυτούς και σε βάρος αυτού του αρνητικού

συσχετισμού, αγωνίζονται για την ανακούφιση των λαϊκών οικογενειών με την ανάπτυξη της πάλης και των διεκδικήσεών τους.

Η σύγκριση του σχεδίου «Ελλάδα 2.0» της κυβέρνησης της ΝΔ και του σχεδίου «Ελλάδα+» του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και οι διακηρύξεις του ΚΙΝΑΛ για νέο κλιματικό νόμο δίνουν πολλά στοιχεία για την ουσιαστική σύμπλευση στις βασικές τρέχουσες στρατηγικές επιδιώξεις της αστικής τάξης. Ωστόσο, δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να υποτιμηθούν οι διαφορές, οι υπαρκτές ή ακόμα και «τεχνητά» διογκούμενες διαφωνίες τους, γιατί πάνω σε αυτές στήνονται, διαμορφώνονται τα πολιτικά διλήμματα που θα κυριαρχήσουν την επόμενη περίοδο.

Στο επίκεντρο των διαφωνιών από την πλευρά του ΣΥΡΙΖΑ και σε έναν βαθμό του ΚΙΝΑΛ μπαίνει ο δήθεν πιο ήπιος εναλλακτικός τρόπος υλοποίησης αυτών των κατευθύνσεων και επιλογών, που θα επιτρέψει την εξασφάλιση πιο ουσιαστικής κοινωνικής συνοχής και λαϊκής συναίνεσης. Ταυτόχρονα εγείρονται από αυτές τις δυνάμεις ζητήματα σε σχέση με το πόσο συνεπής μπορεί να είναι η κυβέρνηση της ΝΔ στην υλοποίηση επεκτατικής οικονομικής πολιτικής και σχεδίων «πράσινης ανάπτυξης».

Η ανάδειξη του Τζ. Μπάιντεν στην Προεδρία των ΗΠΑ αξιοποιείται για να ανοίξει μια συζήτηση για τη δημοκρατική μεταρρύθμιση του φιλελεύθερου καπιταλισμού από τη σκοπιά των πιο φιλελεύθερων κύκλων της ΝΔ ή για την ανανέωση μιας μεταρρυθμιστικής σοσιαλδημοκρατίας που μπορεί «να βάλει τον άνθρωπο πάνω από τα κέρδη», σύμφωνα με τον ΣΥΡΙΖΑ και άλλες πολιτικές δυνάμεις.

Ο ΣΥΡΙΖΑ και άλλες δυνάμεις αξιοποιούν τη διακυβέρνηση Μπάιντεν και τη σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση της Ισπανίας, προβάλλοντας πως υπάρχει μια άλλη εναλλακτική υλοποίηση των στόχων της αστικής τάξης. Σε κάθε περίπτωση, χρειάζεται να οξυνθεί το ιδεολογικό μέτωπο με τη λογική αναβίωσης ψευδαισθήσεων και αυταπατών που αντικειμενικά κυριαρχούν, ότι με το «κάντ' το όπως ο Μπάιντεν ή ο Σάντσεθ» μπορεί να υπάρχει φιλολαϊκή λύση στη διαχείριση της πανδημίας, στη διαχείριση της οικονομικής κρίσης, εντός του καπιταλιστικού συστήματος και κυρίως στην υλοποίηση των βασικών στρατηγικών στόχων του κεφαλαίου.

Οι παρεμβάσεις του ΣΥΡΙΖΑ με στόχο να αξιοποιήσει στη μάχη για την κυβερνητική εναλλαγή την όποια λαϊκή δυσαρέσκεια και αγωνιστική αντίδραση απέναντι στην πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ (π.χ. νομοσχέδιο για τα Εργασιακά, αστυνομία στα ΑΕΙ) πάνε παράλληλα με την «απεύθυνσή» του προς την αστική τάξη ως πιο χρήσιμου και ικανού διαχειριστή, εξασφαλίζοντας λιγότερες κοινωνικές εντάσεις. Ακόμα και αν δεν φαίνεται σε αυτήν τη φάση η πολιτική αυτή να αποδίδει δημοσκοπικά, δεν πρέπει να υποτιμηθεί. Υπάρχει αντικειμενική βάση για ενίσχυση ενός ρεύματος σοσιαλδημοκρατικής ανανέωσης πατώντας πάνω στη δυσαρέσκεια και τη φθορά της κυβέρνησης, που είναι αναμενόμενο να ενταθεί το επόμενο διάστημα και στο έδαφος των πιο φανερών επιπτώσεων από την πανδημία.

Αυτά όλα δεν πρέπει να κατανοηθεί ότι αφορούν μόνο κάποιες ειδικές κατηγορίες. Αφορούν γενικά και το εργατικό - λαϊκό κίνημα, έχουν ιδιαίτερη απήχηση σε νεότερες ηλικίες και χρειάζεται να απαντιούνται. Η αφετηριακή βάση, μιλώντας για τη δυνατότητα απόσπασης κατακτήσεων και για τα όρια του καπιταλισμού, είναι η διαλεκτική σχέση οικονομίας - πολιτικής, μέσα στην οποία καθοριστικό ρόλο παίζει η οικονομία.

Είναι αναγκαία λοιπόν η ολοκληρωμένη διαπάλη με τις προσπάθειες αυτές του ΣΥΡΙΖΑ, αντιπαράθεση που εκτός από την ανάδειξη των πεπραγμένων του ως κυβέρνησης όλη την περίοδο 2015 - 2019 και την απαξίωση των όποιων σήμερα «φιλολαϊκών» διακηρύξεών του, χρειάζεται να επικεντρώνει στην ουσία της γραμμής του, που μπορεί να εκφραστεί και από άλλες, σοσιαλδημοκρατικού και ομορτουριστικού χαρακτήρα, πολιτικές δυνάμεις. Να μην αποκόπτονται οι δήθεν δημοκρατικές προτάσεις του από τα πεπραγμένα του ως κυβέρνησης και ως αντιπολίτευσης. Στηρίζει τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας, τα προαπαιτούμενα των δεσμεύσεων του Ταμείου Ανάκαμψης, τα ληστρικά για τον λαό σχέδια της «πράσινης ανάπτυξης», την πολιτική εμπλοκής στα ιμπεριαλιστικά σχέδια, υποσχόμενος μια πιο ήπια κοινωνική συναινετική εφαρμογή τους. Αν με τις αντιμνημονιακές κορόνες του έφτασε να εφαρμόζει μνημόνια, με διακηρύξεις σαν τις σημερινές είναι κατανοητό τι πρόκειται να κάνει η διακυβέρνησή του σήμερα. Δεν υπάρχει λοιπόν μικρότερο κακό στο πλαίσιο μιας πολιτικής που έχει ως στόχο τη στήριξη των συμφερόντων του κεφαλαίου. Αυτή η στήριξη περνάει πάνω από τις εργατικές - λαϊκές ανάγκες και τα δικαιώματα με όποιον τρόπο και αν αυτό γίνεται.

Αν και η κυβέρνηση της ΝΔ κάνει συστηματικά προσπάθεια να εμφανίζει το προφίλ της «κεντρίας δύναμης», περισσότερο από παλιότερα ενδιαφέρεται για την ενσωμάτωση εργατικών - λαϊκών δυνάμεων για την αντιμετώπιση κοινωνικών αναταραχών, εν τούτοις προχώρησε σε νέα μέτρα έντασης της καταστολής και του κρατικού αυταρχισμού. Στην πραγματικότητα πρόκειται για μια πλευρά έκφρασης της συνολικής τάσης αντιδραστικής θωράκισης του συστήματος απέναντι στις δικές του αντιφάσεις και αντιθέσεις, αλλά και στις προβλέψεις για ένταση της λαϊκής δυσαρέσκειας και λόγω της οικονομικής κρίσης αλλά και εξαιτίας της επίδρασης στη χώρα των οξυμένων ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και της αντίστοιχης εμπλοκής των ελληνικών κυβερνήσεων.

Αυτές οι κυβερνητικές πρωτοβουλίες για ενίσχυση του κατασταλτικού πλαισίου αξιοποιήθηκαν από την πλευρά του ΣΥΡΙΖΑ, του ΜέΡΑ25 αλλά και δυνάμεων του οππορτουισμού με στόχο να διαμορφωθεί ένα γενικό και αφηρημένο «αντικατασταλτικό αντικυβερνητικό πλαίσιο».

Δεν πρέπει να διαφύγουν από την προσοχή μας διεργασίες που μπορεί να τροφοδοτήσουν την ενίσχυση ορισμένων άλλων δυνάμεων στο πλαίσιο του αστικού πολιτικού συστήματος. Για παράδειγμα το «Πράσινο New Deal» καθώς και η σημαντική εκλογική άνοδος των Πρασίνων στη Γερμανία ανοίγει και στην Ελλάδα μια συζήτηση για την ανάγκη ανασυγκρότησης του λεγόμενου οικολογικού χώρου.

Στις εφεδρείες του συστήματος παραμένουν ακροδεξιές, εθνικιστικές και φασιστικές δυνάμεις, παρά την εξέλιξη που υπήρξε με τη δίκη της Χρυσής Αυγής. Το κόμμα της Ελληνικής Λύσης αλλά και άλλες κινήσεις, όπως η εναπομείνασα Χρυσή Αυγή (ΧΑ), η Εθνική Λαϊκή Συνειδηση (ΕΛΑΣΥΝ), οι Έλληνες για την Πατρίδα (ΕΛΛΗΝΕΣ ΓΤΠ), οι Ελεύθεροι Ανθρωποι (ΕΛΑΝ) κ.λπ., θα προσπαθήσουν να εκφράσουν πολιτικά αυτόν το χώρο, δίνοντας έμφαση στα προβλήματα σε σχέση με το Κυπριακό, τη «συνδιαχείριση» του Αιγαίου κ.λπ.

Ρόλο συμπληρωματικής εφεδρείας στην αναμόρφωση της σοσιαλδημοκρατικής πτέρυγας του αστικού πολιτικού συστήματος παίζουν και εξωκοινοβουλευτικές δυνάμεις του ευρύτερου οππορτουιστικού χώρου (ΛΑΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ κ.ά.). Παρ' όλες τις διαφορές αυτών των δυνάμεων (π.χ. άλλες κινούνται στη γραμμή της δημοκρατικής μεταρρύθμισης της ΕΕ, άλλες σε γραμμή αντι-ΕΕ), το βασικό που ενοποιεί τη στάση τους είναι η αναβίωση μιας «αριστερής εκδοχής της σοσιαλδημοκρατίας», ενός «ΣΥΡΙΖΑ του 2010 και 2012», η αναβίωση της λογικής της «αριστερής διακυβέρνησης» που όμως «αυτήν τη φορά δεν θα συμβιβαστεί», «θα εφαρμόσει ένα αυθεντικό μεταβατικό κείνσιανό πρόγραμμα», «θα έρθει σε αντιπαράθεση με επιλογές της ΕΕ και έτσι θα ανοίξει το δρόμο για ριζικές ανατροπές ακόμα και για τη σοσιαλιστική προοπτική». Ορισμένες από αυτές τις δυνάμεις υιοθετούν ατόφιο το «Πράσινο New Deal» αλλά και θέσεις της λεγόμενης «αριστερής πτέρυγας των Δημοκρατικών των ΗΠΑ», της γραμμής Μπέρνι Σάντερς κ.λπ. Ουσιαστικά προσδίδουν μια «αριστερή», ανατρεπτική, ακόμα και «αντικαπιταλιστική» χροιά σε επιλογές που ταυτίζονται με επιλογές του ΣΥΡΙΖΑ και που χωράνε στους αστικούς σχεδιασμούς. Η γραμμή αυτών των δυνάμεων στο κίνημα είναι η ταύτιση με την προσπάθεια του ΣΥΡΙΖΑ να πάρουν οι εργατικές λαϊκές αγωνιστικές διαδικασίες έναν στενό αντικυβερνητικό, αντι-ΝΔ χαρακτήρα. Επιβεβαιώνεται και από αυτές τις εξελίξεις η ανάγκη σταθερής πάλης ενάντια στον οππορτουισμό ως βασικού όρου για την άνοδο και την ίδια την προοπτική της ταξικής πάλης.

Οι διεργασίες και οι διασπάσεις που συντελούνται στον ευρύτερο οππορτουιστικό χώρο είναι αποτέλεσμα των αδιεξόδων τους, της λεγόμενης πολυτασικής και πολυσυλλεκτικής φυσιογνωμίας τους, αλλά και της «μεταβατικής» γραμμής τους που καλλιεργεί αυταπάτες για δυνατότητα ριζικών αλλαγών στο έδαφος του καπιταλισμού και καταλήγει στη διαχείρισή του. Η ιδεολογική - πολιτική κρίση που περνάνε τέτοιες οργανώσεις, η απογοήτευση, η τάση παραίτησης από αξίες και υποτίμησης της συλλογικής δράσης, εκφράζεται και στην τροφοδότηση του «αντιεξουσιαστικού», αναρχικού χώρου, οδηγώντας ουσιαστικά σε ατομικιστικές αντιλήψεις και πρακτικές.

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Είναι ανάγκη πρακτικά να δουλέψουμε σε επίπεδο ΚΟΒ, βάζοντας και συγκεκριμένους στόχους με το κάλεσμα για συμπόρευση με το ΚΚΕ. Με το 21ο Συνέδριο επιδιώκουμε να αγκαλιάσουμε χιλιάδες εργαζόμενους, απ' όλες τις λαϊκές δυνάμεις, να τους εμπνεύσουμε με

την πολιτική μας για να ενταχθούν στην καθημερινή πάλη, σε όλες τις πολιτικές μάχες μαζί με το Κόμμα, από τον καθημερινό αγώνα, την απεργία, το συλλαλητήριο, τις αρχαιρεσίες στα σωματεία, τις βουλευτικές εκλογές κ.λπ.

Ιδιαίτερα και στις εργασίες του 21ου Συνεδρίου, η σκέψη μας βρίσκεται στους χιλιάδες Έλληνες μετανάστες και ομογενείς, αυτούς που αγωνιούν για την πορεία της χώρας και του λαού μας, όλους όσοι ζουν δουλεύουν και σπουδάζουν σε χώρες της Ευρώπης, της Αμερικής, της Αυστραλίας κ.α. Η θέση του ΚΚΕ απέναντί τους καθορίζεται πριν απ' όλα από το γεγονός ότι είναι εργάτες, εργαζόμενοι επιστήμονες ή φοιτητές που έχουν κοινά συμφέροντα, μιας και ζουν τις εμπειρίες και τα προβλήματα σε άλλα καπιταλιστικά κράτη, σε αντίθεση με άλλα πολιτικά κόμματα που, όπως έδειξε το θέμα της ψήφου των αποδήμων, τους βλέπουν απλά εκλογικά, ψηφοθηρικά.

Ανεξάρτητα από τις διεργασίες που συντελούνται μέσα και στον περίγυρο των διάφορων πολιτικών δυνάμεων, γεγονός είναι ότι σήμερα υπάρχουν αρκετές εργατικές, λαϊκές δυνάμεις, εργαζόμενοι, αυτοαπασχολούμενοι της πόλης, αγρότες, επιστήμονες, διανοούμενοι, καλλιτέχνες, που προβληματίζονται όλα τα τελευταία χρόνια όλο και περισσότερο και για την πολιτική της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ, του ΣΥΡΙΖΑ. Δοκίμασαν τις νέες εμπειρίες μιας βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης, της λεγόμενης «αριστερής διακυβέρνησης» του ΣΥΡΙΖΑ, της παλιάς και σύγχρονης σοσιαλδημοκρατίας, του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και των πολέμων, του ρόλου της ΕΕ, του ΔΝΤ, του ΝΑΤΟ. Ταυτόχρονα, γνωρίζουν και εκτιμούν τον ρόλο του Κόμματος στον αγώνα, χωρίς να είναι ίσως έτοιμοι ακόμα να υιοθετήσουν ή να συμφωνήσουν μαζί μας σε βασικές προγραμματικές μας θέσεις.

Μπορούμε και πρέπει να προσεγγίσουμε όλες αυτές τις δυνάμεις, να συζητάμε συστηματικά μαζί τους για τις θέσεις μας, να μελετάμε τις δικές τους απόψεις και παρατηρήσεις, να επιδιώκουμε να δράσουν μέσα στις γραμμές του κινήματος, στο εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα, στην κοινωνική συμμαχία, σε άλλες αγωνιστικές μορφές δράσης. Αυτό το καθήκον αφορά όλα τα καθοδηγητικά όργανα του Κόμματος, από την ΚΕ έως τα Γραφεία των ΚΟΒ και όλες τις ΚΟΒ. Εφόδιό μας οι θέσεις και οι επεξεργασίες μας, η πείρα που έχουμε συσσωρεύσει και που αποδεικνύουν την ουτοπία των αντιλήψεων για ένα μεταβατικό πολιτικό πρόγραμμα και την πιθανότητα μια κοινοβουλευτική κυβέρνηση να ανοίξει τον δρόμο της επαναστατικής διαδικασίας που θα οδηγήσει στην ανατροπή του καπιταλισμού.

Στη διαδικασία επικοινωνίας και στην προσπάθεια δράσης των κομμουνιστών με εργατικές - λαϊκές δυνάμεις που επηρεάστηκαν, ήλπισαν στο παρελθόν αλλά και σχετικά πρόσφατα στη δυνατότητα φιλολαϊκής πολιτικής από κυβέρνηση «αριστερών» ή «προοδευτικών» δυνάμεων, συναντάμε και θα συναντάμε την επίδραση καλλιεργημένων αντιλήψεων ότι το ΚΚΕ με τη στρατηγική του για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και την κατάκτηση της εργατικής εξουσίας δεν προσφέρει δήθεν «άμεση πολιτική λύση» υπέρ του λαού. Στην πραγματικότητα, πίσω από τη θέση αυτή επαναφέρεται συνεχώς, ακόμα και ασυνείδητα ή από συνήθεια μέσα στον κόσμο, οπωσδήποτε όμως συνειδητά από κόμματα και πολιτικούς σχηματισμούς, η λογική της συμμετοχής σε κυβέρνηση στο έδαφος του καπιταλισμού ως άμεση πολιτική λύση. Θεωρούν, παρά τις αρνητικές εμπειρίες που υπάρχουν, ότι είναι εφικτό μια κυβέρνηση συνεργασίας με αριστερό, αντισυστημικό, προοδευτικό προφίλ, να ανακόψει τη στρατηγική του κεφαλαίου και να φέρει τον λαό κοντά στη ριζική αλλαγή. Αυτή η πολιτική, με τον έναν ή άλλον τρόπο, δοκιμασμένη σε όλο τον 20ό αιώνα και στις πρώτες δεκαετίες του 21ου, το μόνο που πέτυχε ήταν η παρεμπόδιση της ριζοσπαστικοποίησης εργατικών - λαϊκών δυνάμεων, το συμπαράλιασμα του κινήματος, η ενσωμάτωση ΚΚ στο σύστημα, η απώλεια της ευκαιρίας της αποφασιστικής σύγκρουσης σε δοσμένες συνθήκες.

Το ΚΚΕ απαντά στις ανάγκες και τα προβλήματα του λαού με τη θέση και τη δράση του για την αναγέννηση της ταξικής πάλης, την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, την κοινωνική συμμαχία που παλεύει να αποσπάσει κατακτήσεις, συγκεντρώνει και μαζικοποιεί, ώστε να δυναμώνει ο αγώνας για την πραγματική ανατροπή, την εργατική εξουσία. Το ΚΚΕ έχει σήμερα, πολύ περισσότερο από κάθε άλλη περίοδο, ισχυρές αποδείξεις που εδράζονται και στις εμπειρίες του ελληνικού λαού, των λαών στην Ευρώπη, παγκόσμια. Έχει τη δυνατότητα να πείσει, να επιδράσει, να προβληματίσει για τη σημασία που έχει ο καθημερινός αγώνας για τα οξυμένα λαϊκά προβλήματα να κατευθύνεται και να εντάσσεται στον αγώνα για την εργατική εξουσία, σε αντίθεση με τη λογική του δήθεν «μικρότερου κακού» που οδηγεί στον αφοπλισμό του εργατικού - λαϊκού κινήματος, στην υποχώρηση και χειραγώγηση. Από

την άποψη αυτή είναι απαραίτητη και πολύτιμη η ανάδειξη της ιστορικής πείρας, άρα και η μελέτη του Δοκιμίου Ιστορίας του Κόμματος, βεβαίως και οι σύγχρονες επεξεργασίες.

Το ΚΚΕ δεν υποτιμά τον εξαιρετικά αρνητικό συσχετισμό δυνάμεων, επεξεργάζεται την εξειδίκευση της στρατηγικής για την ανάπτυξη του ταξικού αγώνα ανά χώρο, ανά τμήμα της εργατικής τάξης και των λαϊκών δυνάμεων, με επίκεντρο την προβολή και διεκδίκηση των σύγχρονων κοινωνικών αναγκών, με αναπόσπαστο στόχο η ανερχόμενη λαϊκή πάλη θετικά να διαφοροποιεί τον συσχετισμό, στοιχείο του οποίου είναι και η απόρριψη του «ρεαλισμού» της ενσωμάτωσης και υποταγής του κινήματος.

Η άνοδος της ιδεολογικής στάθμης του Κόμματος, και της συλλογικής και της ατομικής, η συνεχής μελέτη και αφομοίωση των επεξεργασιών που απαιτούνται, η βελτίωση της καθοδηγητικής δουλειάς και της λειτουργίας των ΚΟΒ, αποτελούν βασικό όρο ώστε να αποκτήσουμε μεγαλύτερη ικανότητα, επιτελικότητα, αποτελεσματικότητα, για να μπορούμε να δρούμε από κοινού με εργατικές - λαϊκές δυνάμεις που δεν συμφωνούν με το Πρόγραμμά μας, να συμβάλλουμε στην οργάνωση του αγώνα σε όλες τις συνθήκες, σε καμπές, είτε ανόδου είτε προσωρινής υποχώρησης.

Αποτελούν βασικό όρο, για να διεξάγουμε την ιδεολογική διαπάλη με πιο εύστοχο, εκλαϊκευτικό τρόπο, να ωθούμε με τις θέσεις και την αγωνιστική πρωτοπόρα στάση μας σε μεγαλύτερη λαϊκή πρωτοβουλία και μαχητικότητα. Να οικοδομούμε γερές ΚΟΒ και γερές Οργανώσεις της ΚΝΕ σε όλους τους κρίσιμους χώρους δουλειάς, Εκπαίδευσης, σε κλάδους σημαντικούς, σε εργατικές - λαϊκές γειτονίες.

Σήμερα, μπορούμε να πρωτοστατήσουμε, με καλύτερους όρους, ώστε να κατανοείται πλατύτερα η ανεκμετάλλευτη ακόμα πραγματική δύναμη του κοινού οργανωμένου αγώνα της εργατικής τάξης και των μεσαίων στρωμάτων που αγωνιούν για την επιβίωσή τους, όπως επίσης των νέων και των γυναικών, ενάντια στην προπαγάνδα και την ίδια την πολιτική της παθητικότητας, της αδράνειας, της μοιρολατρίας, της ενσωμάτωσης, ενάντια σε όλες τις αυταπάτες ότι το καπιταλιστικό σύστημα μπορεί να εξανθρωπιστεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ'

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ - ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ

Η όλη προσυνοδριακή συζήτηση επιβεβαίωσε και εμπλούτισε τις βασικές εκτιμήσεις και τα συμπεράσματα που έθεσε η ΚΕ με τις Θέσεις της στο 3ο κείμενο. Δικαιολογημένα την προσυνοδριακή συζήτηση απασχόλησαν κυρίως ζητήματα που αφορούν το κίνημα της εργατικής τάξης και τη δράση των κομμουνιστών σε αυτό.

Η ΚΕ προτείνει στο 21ο Συνέδριο να ψηφίσουμε ξεχωριστή Απόφαση - ντοκουμέντο για την κατάσταση της εργατικής τάξης, του κινήματός της, τα καθήκοντα των κομμουνιστών σε αυτό και για την προώθηση της κοινωνικής συμμαχίας.

Τα βασικά θέματα που η ΚΕ επικεντρώνει στην εισήγησή της προς το 21ο Συνέδριο είναι τα εξής:

Με βάση την κλαδική κατάταξη της εργατικής τάξης και τη δυναμική των κλάδων, αλλά και τη σχετική σημασία τους, εκτιμάμε ως κλάδους αυξημένης σημασίας για το ερχόμενο διάστημα στους οποίους πρέπει να δώσουμε βάρος:

--Τη μεταποίηση, με ιδιαίτερη έμφαση στους μεγάλους χώρους, σε Τρόφιμα, Φάρμακο, Μέταλλο. Επίσης στους βιομηχανικούς κλάδους της Ενέργειας και στον υπο-κλάδο των Κατασκευών μεγάλης κλίμακας - δημόσιων έργων που υπηρετούν τις μεταφορές και την τουριστική ανάπτυξη της επόμενης περιόδου.

--Τον κομβικό για το σύνολο της οικονομίας κλάδο των Μεταφορών/logistics και τις εν γένει μεταφορές (θαλάσσιες, εναέριες, χερσαίες κ.λπ.). Επισημαίνουμε τη μεγάλη σημασία του κλάδου της διανομής εμπορευμάτων (ταχυμεταφορές) στις νέες συνθήκες.

--Τον κλάδο των Τηλεπικοινωνιών/Πληροφορικής, τον αυξημένο ρόλο των τεχνικών για τη διασφάλιση της τηλεργασίας κ.λπ. Τον κλάδο των επιστημονικών - τεχνικών υπηρεσιών, των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και της οπτικοακουστικής παραγωγής που αναμένεται να αυξηθούν το επόμενο διάστημα. Τους κλάδους Υγείας, Παιδείας, Επισιτισμού - Τουρισμού, με έμφαση στις μεγάλες μονάδες και τον κλάδο του Εμπορίου.

Η ΚΕ θεωρεί ότι ιδιαίτερα πρέπει να προσέξουμε:

--Την εξειδίκευση της δουλειάς μας στις μισθωτές εργαζόμενες, στην πιο ολοκληρωμένη παρέμβαση στα ζητήματα του εργάσιμου χρόνου, των ευέλικτων εργασιακών σχέσεων και της τηλεργασίας, στην κατάλληλη επεξεργασία πλαισίων πάλης σε κλάδους με υψηλότερους μισθούς απ' τον μέσο όρο και ταυτόχρονα το αντιπάλεμα της εργοδοτικής και κυβερνητικής επιδίωξης για μείωση του μέσου μισθού. Να προωθήσουμε τη διάταξη δυνάμεων σε σχετικά νέους κλάδους και υπο-κλάδους που παρουσιάζουν δυναμική ανάπτυξη, όπως το ηλεκτρονικό εμπόριο, τα logistics, κατασκευές μεγάλων έργων κ.ά., στην αναβάθμιση της παρέμβασης στους κλάδους επιστημονικών - τεχνικών υπηρεσιών, Παιδείας καθώς και Πολιτισμού, στη βελτίωση του σχεδιασμού της παρέμβασής μας στην πολύ μεγάλη κατηγορία μισθωτών που δουλεύουν σε μικρές και πολύ μικρές επιχειρήσεις, στην εξειδίκευση της δουλειάς μας στους μισθωτούς μετανάστες καθώς και στον σχεδιασμό της πολύμορφης παρέμβασης στους ανέργους και ιδιαίτερα στους μακροχρόνια ανέργους που θα αυξηθούν.

Η κατάσταση του εργατικού - συνδικαλιστικού κινήματος, όσον αφορά στο σημερινό επίπεδο συνδικαλιστικής οργάνωσης και συμμετοχής, είναι ιστορικά στο χαμηλότερο επίπεδο, με κύρια ευθύνη σε αυτό να βαραίνουν και ο ρόλος της ΓΣΕΕ, της ΑΔΕΔΥ, του ΙΝΕ ΓΣΕΕ, γενικότερα η παρέμβαση του εργοδοτικού, κυβερνητικού συνδικαλισμού, το πρόβλημα του πολυκερατισμού του κινήματος και άλλα που αναφέρονται αναλυτικά στις Θέσεις της ΚΕ.

Η ΚΕ δεν υποτιμά καθόλου την τεράστια δουλειά που έγινε από όλο το Κόμμα, από τα καθοδηγητικά όργανα, από τους χρεωμένους συντρόφους στο συνδικαλιστικό κίνημα, από την ΚΝΕ, ασχέτως αν τοποθετούμαστε με αυστηρό τρόπο στις αδυναμίες μας και τη δύσκολη κατάσταση στο κίνημα.

Το Κόμμα έχει υποχρέωση να βλέπει τις υποκειμενικές αδυναμίες, όσο κι αν εκτιμά θετικά συνολικά την πορεία του. Δεν κρύβουμε τις αδυναμίες μας, τις κοιτάζουμε κατάματα και τις αντιμετωπίζουμε. Δεν επιτρέπεται ως κόμμα επαναστατικής πρωτοπορίας να υποτιμάμε ελλείψεις και προβλήματα, να επαναπαυόμαστε στις «δάφνες» της μεγάλης προσπάθειας που κάνουμε αναμφίβολα σε πολύ δύσκολες και αντίξοες συνθήκες.

Αυτό που κάνουμε είναι να βλέπουμε καθαρά τα όποια προβλήματα, να αναδεικνύουμε τα θετικά ώστε αυτά να γενικεύονται και ταυτόχρονα να παίρνουμε μέτρα ώστε να μην επαναλαμβάνονται αρνητικές πλευρές.

Το κύριο που πρέπει σήμερα να θέσουμε επιτακτικά είναι τα ζητήματα του προσανατολισμού, οι τρόποι και μέθοδοι δουλειάς και παρέμβασης, πώς υλοποιείται στην πράξη η γραμμή μας στο κίνημα. Εστιάζουμε σε ορισμένα βασικά ζητήματα και εκτιμήσεις.

1. ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΡΙΕΣ ΣΥΝΕΒΑΛΑΝ ΚΑΘΟΡΙΣΤΙΚΑ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Το εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα την προηγούμενη δεκαετία δέχτηκε ακόμη μεγαλύτερο πλήγμα. Βάθυνε η υποχώρηση, όχι μόνο στο ρεφορμιστικό συντεχνιακό περιεχόμενο δράσης και ενσωμάτωσης της πλειοψηφίας των Συνδικάτων στις στρατηγικές επιδιώξεις του κεφαλαίου, αλλά και στην οργανωτική του υπόσταση και υποδομή. Στους βασικούς κλάδους τα Συνδικάτα, μια σειρά από δευτεροβάθμιες οργανώσεις, παραμένουν δεμένα με το εργοδοτικό και κυβερνητικό τμήμα που ηγεμονεύει στη ΓΣΕΕ, που αποτελεί έναν μηχανισμό συνδιοίκησης, διαχείρισης των εργοδοτικών και κρατικών αξιώσεων και συμφερόντων, έναν καθαρά γραφειοκρατικό μηχανισμό προώθησης του κοινωνικού εταιρισμού. Στον δημόσιο τομέα οι συνδικαλιστικές οργανώσεις βρίσκονται επίσης χειραγωγημένες από μια επεξεργασμένη συντεχνιακή ρεφορμιστική τακτική από την ΑΔΕΔΥ. Με ευθύνη των αστικών πολιτικών και συνδικαλιστικών τους δυνάμεων επεκτάθηκαν τα φαινόμενα αποδιοργάνωσης, νοθείας κι εξαγοράς, διαμόρφωσαν πιο επιθετική γραμμή και πρακτική απέναντι στις ταξικές δυνάμεις, στο πλαίσιο θωράκισης του συστήματος, των εργοδοτικών συμφερόντων.

Η κατάσταση αυτή όμως δεν είναι καθολική και σε καμιά περίπτωση οριστική. Το ΚΚΕ συνέβαλε καθοριστικά ώστε ένα σημαντικό τμήμα της εργατικής τάξης να αντιστέκεται και να δείχνει εξαιρετικά στοιχεία αντοχής, κράτησε ζωντανή την αξία της αγωνιστικής συνδικαλιστικής οργάνωσης, συγκρότησε δυνάμεις, ανασύνταξε Συνδικάτα, διαπαιδαγώγησε μια νέα γενιά αγωνιστών με γραμμή ενάντια στους καπιταλιστές και το κράτος τους, τους πολυπλόκαμους μηχανισμούς που διαθέτει, τις ιμπεριαλιστικές συμμαχίες του. Η ακόμα πιο άσχημη κατάσταση του εργατικού - συνδικαλιστικού κινήματος στην Ευρώπη και στα άλλα καπιταλιστικά κράτη θα είχε γενικευτεί και στην Ελλάδα εάν η δράση του ΚΚΕ, των μελών του μαζί με άλλους αγωνιστές στα Συνδικάτα, με το ΠΑΜΕ, δεν αντιπάλευαν, δεν έβαζαν εμπόδια, δεν διαμόρφωναν ένα ισχυρό ανάχωμα σε αντιπαράθεση με την επεξεργασμένη στρατηγική του κεφαλαίου.

Έχουμε συγκεντρώσει σημαντική θετική και αρνητική πείρα στην επεξεργασία της γραμμής μας, έχουμε διαμορφώσει μια κρίσιμη υποδομή ως Κόμμα και δύναμη μέσα στο κίνημα για να δώσουμε τη μάχη να αλλάξουμε τη σημερινή κατάσταση.

Φυσικά δεν αποσπώμαστε και από τους αντικειμενικούς παράγοντες που έχουν συμβάλει στην απομάκρυνση από τη συλλογική οργάνωση και δράση. Βέβαια, αυτές και άλλες μεγάλες δυσκολίες δεν τις επισημαίνουμε μοιρολατρικά, αδιέξοδα. Θεωρούμε ότι η συνειδητοποίηση όλων αυτών είναι στοιχείο ατσαλώματος του Κόμματος για να ανεβάζουμε τις απαιτήσεις για την ικανότητα δράσης μας, αντιμετωπίζοντας συνεχώς την πίεση που ασκεί η συνειδητοποίηση του αρνητικού συσχετισμού, προς την ενσωμάτωση σε αυτόν ή προς στον υποκειμενισμό ότι η παρέμβαση του Κόμματος είναι ο μοναδικός παράγοντας για την ανατροπή του.

Συνυπολογίζουμε τις αντικειμενικές συνθήκες, που υπάρχουν έτσι κι αλλιώς, με τον υποκειμενικό παράγοντα, δηλαδή το Κόμμα και το κίνημα που μπορούν να επιδράσουν και να αλλάξουν τη σημερινή κατάσταση των αρνητικών συσχετισμών.

2. ΠΡΩΤΟΣΤΑΤΟΥΜΕ ΑΚΟΜΑ ΠΙΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΑ ΣΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ, ΣΤΗ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΠΛΑΙΣΙΩΝ ΠΑΛΗΣ ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΙΣ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ

Η προσπάθεια για την οργάνωση της πάλης, τη διαμόρφωση αιτημάτων και διεκδικήσεων με το κίνημα σε υποχώρηση αλλά σε συνθήκες νέας αύξησης του βαθμού εκμετάλλευσης, είναι μια σύνθετη διαδικασία που απαιτεί συνεχή μελέτη, ζωντανή επαφή με τους χώρους δουλειάς και αναγκαίες προσαρμογές, τέτοιες που να αποκαλύπτουν τους σχεδιασμούς του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων του, τα αδιέξοδα του καπιταλιστικού συστήματος, αλλά και χωρίς να χάνεται η παραμικρή δυνατότητα που εμφανίζεται για να συσπειρώνονται εργαζόμενοι, να ενώνονται και να μπαίνουν στον συλλογικό αγώνα.

Στη φάση που βρισκόμαστε είναι ανάγκη να περάσει ως προσανατολισμός στη μέθοδο της καθοδηγητικής δράσης ότι για τη διαμόρφωση των διεκδικητικών πλαισίων πάλης απαιτείται να έχουμε δεσμούς με όλα τα τμήματα της εργατικής τάξης μέσα στη σημερινή κατάσταση, να γνωρίζουμε τις ανάγκες και τα προβλήματά τους, χωρίς να ενσωματωθούμε ούτε να αφομοιωθούμε, υπολογίζοντας παντού το επίπεδο, την πείρα στον κλάδο και τον χώρο δουλειάς.

Να συμβάλλουμε περισσότερο στο να μπολιάζεται το κίνημα με το πλαίσιο για τις σύγχρονες ανάγκες της εργατικής - λαϊκής οικογένειας. Κι όταν λέμε σύγχρονες ανάγκες, εννοούμε όλα όσα αφορούν όλες τις πτυχές της ανθρώπινης ζωής, όπως ο μισθός, οι συνθήκες δουλειάς, ο ελεύθερος χρόνος, η ψυχαγωγία, η φυσική αγωγή, ο αθλητισμός, οι διακοπές, η μόρφωση, η δημόσια υγεία, η πρόληψη και αποκατάσταση της υγείας, η κατοικία, η αξιοποίηση των τεχνολογιών για την κοινωνική ασφάλεια από φυσικά φαινόμενα κ.λπ., ως αιτήματα και κατεύθυνση πάλης που συμβάλλει να κατανοείται και η ανάγκη της νέας κοινωνίας.

Το εργατικό και γενικότερα το λαϊκό κίνημα, σε συνεργασία με το γυναικείο κίνημα και το φοιτητικό και μαθητικό κίνημα, πρέπει να δυναμώσουν την παρέμβασή τους σε ζητήματα όπως η σεξουαλική παρενόχληση και κακοποίηση που εμφανίζονται σε χώρους εργασίας, εκπαίδευσης, αθλητισμού και αλλού, όμως ακόμα είναι πιο δύσκολο ένας εργαζόμενος/εργαζόμενη, να μπορεί να τα καταγγείλει ανοικτά, κάτω από το φόβο της απόλυσης, της τιμωρίας. Να δυναμώσει ακόμα πιο πολύ η παρέμβαση απέναντι σε όλες τις

μορφές ρατσισμού, που αφορούν μετανάστες, πρόσφυγες, ξένους εργάτες και εργάτριες, ανισοτιμίες και διακρίσεις με βάση το φύλο, την εθνική προέλευση, τη θρησκεία, τον σεξουαλικό προσανατολισμό. Πρόκειται για υπαρκτά προβλήματα που εκδηλώνονται σε όλες τις πλευρές της κοινωνικής ζωής. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι το αστικό πολιτικό σύστημα συνειδητά προβάλλει αυτά τα σοβαρά κοινωνικά προβλήματα αποκλειστικά σαν ζητήματα νοοτροπίας και αναχρονισμών, αποσπασμένα από τις γενικότερες κοινωνικοπολιτικές και πολιτιστικές συνθήκες. Τα ανάγουν στην αστική και μικροαστική λογική του ατομικού δικαιωτισμού, ώστε να μπουν στο περιθώριο του κοινωνικού και πολιτικού προβληματισμού οι πολύμορφες επιπτώσεις της ταξικής εκμετάλλευσης και χειραγώγησης στα κοινωνικά και κατά συνέπεια στα ατομικά δικαιώματα, στην καθημερινή ζωή, στην οικογένεια, στις ανθρώπινες σχέσεις.

Συνολικά, η πάλη για τις σύγχρονες λαϊκές ανάγκες δίνει τη δυνατότητα να προσανατολίζεται η πάλη ενάντια στις πραγματικές αιτίες, δείχνοντας τα όρια του καπιταλιστικού συστήματος, φωτίζοντας τις δυνατότητες και τους όρους για να ικανοποιηθούν. Εμείς επιδιώκουμε αυτό να γίνει υπόθεση της εργατικής τάξης και των σύμμαχων κοινωνικών δυνάμεων. Η υιοθέτησή του δεν θα γίνεται μια κι έξω. Θα υιοθετούνται στην αρχή ίσως πλευρές, αιχμές, θα κλιμακώνεται, θα υπάρχουν και πωσιμότητες ανάλογα με την πορεία της ταξικής πάλης και την επίδρασή της στην προώθηση της κοινωνικής συμμαχίας. Η συνολική διεκδίκησή του θα γίνεται στην πορεία της ταξικής πάλης, πιο εμφανούς βελτίωσης του συσχετισμού, πολύ περισσότερο βέβαια σε συνθήκες κλονισμού της αστικής εξουσίας και οπωσδήποτε επαναστατικής ανόδου.

Αρα, είναι μεγάλη απλούστευση να θεωρούμε ότι η υιοθέτηση ενός πολύ προωθημένου πλαισίου πάλης στο σύνολό του, από μόνο του, είναι προϋπόθεση για την παρέμβαση των κομμουνιστών σε ένα σωματείο ή για το ξεκίνημα ενός αγώνα. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο κατά διαστήματα εξειδικεύουμε τα αιτήματα, τις διεκδικήσεις, παίρνοντας υπόψη τις συνθήκες.

Με την επίδραση της πρωτοπόρας δουλειάς των κομμουνιστών είναι σήμερα απαραίτητο να μπει πολύ μεγαλύτερο μέρος της εργατικής τάξης στη διαδικασία διεκδίκησης βασικών της δικαιωμάτων: Του σταθερού ημερήσιου χρόνου εργασίας και της μείωσής του, της κυριακάτικης αργίας, του μεροκάματου και του μισθού, της Κοινωνικής Ασφάλισης, των συνθηκών υγείας και ασφάλειας της εργασίας κ.ά. Με αποφασιστικότητα να ξεπεράσουμε το να απευθυνόμαστε με γενικόλογα συνθήματα και στόχους ή να περιορίζουμε τη δική μας παρέμβαση στα όρια που θέτει ο αρνητικός συσχετισμός μέσα στο κίνημα ή σε μια κινητοποίηση.

Τα στελέχη και μέλη του Κόμματος που δρουν μέσα στις γραμμές του εργατικού - συνδικαλιστικού κινήματος, με την πρωτοπόρα δράση τους, οφείλουν να κατακτούν την ικανότητα να διεξάγουν την ιδεολογική διαπάλη ζωντανά με όρους μαζικού κινήματος, απευθυνόμενοι σε εργατικές δυνάμεις που δύσκολα αποβάλλουν τις εμπειρωμένες φιλελεύθερες, αστικές, σοσιαλδημοκρατικές και ομπορτουριστικές αντιλήψεις. Η διαπάλη μέσα στις συνδικαλιστικές οργανώσεις επιδιώκουμε να στηρίζει τα κριτήρια επιλογής των αιτημάτων, να αποκαλύπτει τον μηχανισμό της εκμετάλλευσης, να εμπλουτίζει και να βαθιάνει τον αντικαπιταλιστικό - αντιμονοπωλιακό χαρακτήρα της πάλης, να συμβάλλει στην οργάνωση και ενεργή συμμετοχή των εργαζομένων, να αντιμετωπίζει, όσο εξαρτάται από τα μέλη και στελέχη του Κόμματος, τη ρεφορμιστική - κυβερνητική ή συνδικαλιστική - ομπορτουριστική επίδραση. Η παρέμβασή μας να σημαδεύει τον ταξικό αντίπαλο και όχι μόνο την εκάστοτε κυβέρνηση, να καλλιεργεί την ανάγκη διεύρυνσης του αγώνα για ευρύτερα δικαιώματα και ανάγκες, για σύνθεση διαφορετικών μετώπων πάλης, όπως στην Υγεία, στην Παιδεία κ.λπ.

Η γραμμή αυτή δεν έχει καμία σχέση με τη λαθεμένη αντίληψη ότι «οι μικροί αγώνες με τους οποίους κυρίως πρέπει να ασχολούμαστε θα φέρουν και τους μεγάλους αγώνες». Στην πραγματικότητα πρόκειται για την άλλη όψη του ίδιου νομίσματος που οδηγεί σε στρέβλωση της γραμμής και σε εναλλάξ δεξιά ή «αριστερή» απόκλιση.

3. ΑΠΑΙΤΕΙΤΑΙ Η ΟΣΟ ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΒΑΘΜΟΥ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Η άνοδος του βαθμού οργάνωσης της εργατικής τάξης είναι ένα σύνθετο ζήτημα, συνδυασμός πολλών παραγόντων, προϋποθέτει τη συμμετοχή της στην πάλη και την

ιδεολογική επίδραση του Κόμματος. Πάνω σε αυτό το έδαφος μπορεί να σπάει η ηττοπάθεια, να διαμορφώνεται αγωνιστική πείρα. Είναι χαρακτηριστικό τώρα, με το νέο αντεργατικό έκτρωμα και τη διευθέτηση του εργάσιμου χρόνου, το πώς ο καπιταλιστής εξασφαλίζει την απόσπαση μεγαλύτερης υπεραξίας, μεγαλώνοντας την καπιταλιστική εκμετάλλευση, αφορά κατευθείαν την καρδιά του συστήματος και αυτό είναι που ως κομμουνιστική πρωτοπορία πρέπει να δείχνουμε στους εργάτες και τις εργάτριες.

Είναι ταξικές διεκδικήσεις που μπορεί να οδηγούν σε άνοδο της πάλης, στη βελτίωση της οργάνωσης και δεν είναι σωστό να αντιμετωπίζουμε μηχανιστικά και ανεπεξέργαστα αυτά τα αιτήματα μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα. Ούτε είναι σωστό να δουλεύουμε σαν να αποκλείουμε εκ των προτέρων ότι η άνοδος της ταξικής πάλης και της ανασύνταξης δεν θα έχει κανένα αποτέλεσμα, ταυτίζοντας ακόμα και την ανακούφιση ή άμεσες οικονομικές διεκδικήσεις με τις ριζικές ανατροπές για τις οποίες παλεύουμε και είναι ζητούμενο η συνειδητοποίησή τους από την εργατική τάξη.

Εχει μεγαλώσει η μάζα νέων ανθρώπων οι οποίοι εργάζονται χωρίς να έχουν γνωρίσει Συλλογική Σύμβαση Εργασίας και άλλα δικαιώματα προηγούμενων γενεών και αυτή είναι η μεγάλη πλειοψηφία. Κατά κανόνα το ύψος και οι τρόποι αμοιβής εδράζονται σε μια πανσπερμία ευέλικτων μορφών εργασίας, οι ατομικές συμβάσεις κυριαρχούν. Η διαμόρφωση πλαισίου που να καλύπτει, να ενώνει και να συστρατεύει το σύνολο των εργαζομένων είναι πιο σύνθετη κι απαιτητική δουλειά, ενώ έρχεται συνεχώς στο προσκήνιο η ανάγκη να διεκδικηθεί από το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα αποφασιστικά η γενική μείωση των ωρών εργασίας, μειώνοντας τον ημερήσιο εργάσιμο χρόνο με ταυτόχρονη αύξηση των μισθών κατοχυρωμένων σε ΣΣΕ.

Μέσα σε αυτήν την αντικειμενική κατάσταση βρισκόμαστε αντιμέτωποι και με κάποια σχηματοποίηση και σε προσωρινό εγκλωβισμό σε παλαιότερα αιτήματα. Η αναγκαία προσαρμογή συναντά δυσκολίες κατανόησης, η γενική αρνητική κατάσταση και οι δικές μας αδυναμίες δεν μας επιτρέπουν πάντα να οργανώσουμε σε κλαδικό επίπεδο την πάλη με σταθερότητα, όπως π.χ. αξιοποιώντας τη διεργασία της συσπείρωσης 530 Συνδικάτων με αίτημα την υπογραφή Εθνικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας και την αύξηση στους μισθούς.

Αντίστοιχα, καθοδηγητικά ζητήματα μας απασχόλησαν στην παρέμβασή μας και σε άλλα προβλήματα που αφορούν το σύνολο των εργατικών και λαϊκών δυνάμεων, όπως είναι η Κοινωνική Ασφάλιση, το μέτωπο της Υγείας, τα χρέη. Πριν από την πανδημία, αλλά και κατά την εκδήλωσή της, ανοίξαμε το θέμα για την κατάσταση του δημόσιου συστήματος Υγείας, των διεκδικήσεων για το Δημόσιο Νοσοκομειακό Σύστημα Υγείας και την Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας (ΠΦΥ), για την επίταξη του ιδιωτικού τομέα.

Εγινε προσπάθεια να αναπτυχθούν κινητοποιήσεις που συνέβαλαν στην αλλαγή συσχετισμού σε σωματεία σε μεγάλες δημόσιες μονάδες Υγείας, στην Ομοσπονδία Νοσοκομειακών Γιατρών, αλλά και να συντονιστούν εργατικά σωματεία, δυνάμεις στους ΕΒΕ, Σύλλογοι της ΟΓΕ, Αγροτικοί Σύλλογοι.

Είναι ζητούμενο όμως ακόμα η αντιμετώπιση της γενικολογίας, της μηχανιστικής μεταφοράς της θέσης του Κόμματος για την ΠΦΥ σε κινητοποιήσεις κυρίως σε γειτονίες με Κέντρα Υγείας και Ιατρεία του ΕΟΠΥΥ, τα οποία δεν είχαν γιατρούς, νοσηλευτές, υποδομές κ.ά., και χωρίς αυτά να εντάσσονται πάντα στο διεκδικητικό πλαίσιο σε κάθε συγκεκριμένο χώρο, με αποτέλεσμα η κινητοποίηση να γίνεται αντιληπτή περισσότερο ως μια προπαγανδιστική ενέργεια ή ως μια καταγγελία και όχι ως μια οργανωμένη προσπάθεια που επιδιώκει τη μέγιστη συσπείρωση των φορέων του μαζικού κινήματος της περιοχής, της κινητοποίησης του λαού και της νεολαίας.

Απαιτεί καλή και βαθιά γνώση των προβλημάτων και επεξεργασία των επιχειρημάτων που αναδεικνύουν τις αιτίες τους και συμβάλλουν στη συσπείρωση εργατικών - λαϊκών δυνάμεων στον αγώνα σύγκρουσης με τη στρατηγική του κεφαλαίου και τις πολιτικές των αστικών κυβερνήσεων, συμβάλλουν στην ανάδειξη του άλλου δρόμου ανάπτυξης και την αναγκαιότητα της πάλης σε αυτό το δρόμο.

Εδώ κρίνεται και η ικανότητα των κομμουνιστών να διευρύνουν και να εμπλουτίζουν την κοινωνικοπολιτική πείρα που αποκτούν οι εργαζόμενοι από τη συμμετοχή τους στην πάλη, να μπολιάζουν με τις θέσεις του Κόμματος, με ριζοσπαστικές ιδέες που ενισχύουν την αντικαπιταλιστική κατεύθυνση του αγώνα.

4. ΠΡΩΤΟΠΟΡΑ ΜΠΑΙΝΟΥΜΕ ΣΤΗ ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΥΡΥΝΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΡΡΟΗΣ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΑΓΗ ΣΥΣΧΕΤΙΣΜΟΥ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΣΤΙΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

Δίνοντας τη μάχη για τη μαζικοποίηση και την αλλαγή συσχετισμών, ώστε κομμουνιστές και ριζοσπάστες αγωνιστές που δρουν από κοινού να εκλέγονται ως πλειοψηφία στις διοικήσεις Σωματείων, Ομοσπονδιών, Εργατικών Κέντρων, για την οργάνωση νέων εργατικών δυνάμεων, δεν αποσπάμε την προσοχή μας από το γεγονός της κυριαρχίας των αστικών δυνάμεων σε κλάδους όπως Ενέργεια, Μεταφορές, Τράπεζες, Τηλεπικοινωνίες.

Εγκαιρα συζητάμε συλλογικά τα αποτελέσματα της γραμμής που έχουμε επεξεργαστεί, να διατηρούμε αλλά και να διευρύνουμε μια στεφάνη σωματείων και μαζικών φορέων γύρω από το ΠΑΜΕ, τα οποία δεν ανήκουν στο ΠΑΜΕ, μέσα από μαζικές διαδικασίες, με διαπάλη, με διαρκή προσπάθεια. Οι φετινές απεργιακές κινητοποιήσεις της Πρωτομαγιάς έδωσαν τέτοια στοιχεία. Άλλοτε θα είναι περισσότερα σωματεία και φορείς, άλλοτε λιγότερα, επιδιώκοντας η κάθε πρωτοβουλία του ταξικού κινήματος να γίνεται αντικείμενο διαπάλης με τις άλλες δυνάμεις, να δημιουργεί ρήγματα. Το βασικό ζήτημα εδώ είναι η συνεχής προσπάθεια απόκτησης επαφών, η οργάνωση όλης της δραστηριότητας και δουλειάς μας σε αυτήν την κατεύθυνση, η ένταση της ιδεολογικοπολιτικής επικοινωνίας και συζήτησης, η εύστοχη διαπάλη με τις διάφορες άλλες επιδράσεις που δέχονται καταγιγιστικά όσοι και όσες κάνουν ένα βήμα απεγκλωβισμού, συμπόρευσης στο κίνημα.

Θετικές αλλαγές στις διοικήσεις σε Εργατικά Κέντρα διαμόρφωσαν ευνοϊκότερες συνθήκες για την κλιμάκωση της πάλης και της διαπάλης.

Σε κάθε περίπτωση, η δύναμη και η επιρροή του ΚΚΕ σε κάθε κλάδο και χώρο δουλειάς είναι καθοριστικό στοιχείο για να αλλάξει η κατάσταση, απαιτεί έγκαιρη πρόβλεψη, σταθερό προσανατολισμό και σχέδιο από τα καθοδηγητικά όργανα και τις Κομματικές Ομάδες, γερούς δεσμούς με μάζες, ιδεολογική πολιτική συγκρότηση, ικανότητα ελιγμών, τόλμη και πρωτοβουλία για να τα βγάλουμε πέρα.

Μέσα και από αυτές τις αναμετρήσεις αναδείχτηκε η δυνατότητα να συμπορευτούν με τους κομμουνιστές και συνδικαλιστές οι οποίοι, άλλοι περισσότερο άλλοι λιγότερο, άντεξαν σε μεγάλες πιέσεις, συμπορεύτηκαν με τιμιότητα, αναγνωρίζοντας στους κομμουνιστές ότι μπορούν να οργανώσουν με συνέπεια τον αγώνα και να υπερασπιστούν τα συμφέροντα των εργαζομένων. Αναγνώρισαν και εμπιστεύτηκαν την παρέμβαση για να αλλάξει η άσχημη κατάσταση του εργατικού - συνδικαλιστικού κινήματος, την πάλη κόντρα στην εργοδοτική μέγγενη που χειραγωγεί τις συνδικαλιστικές ηγεσίες.

Μέσα από αυτήν τη διαδικασία παλεύουμε και για τη διεύρυνση των δυνάμεων, της επιρροής του ΠΑΜΕ. Ταυτόχρονα, ανοίγουμε μέτωπο με την υποκρισία πολιτικών δυνάμεων που κυβέρνησαν, κυβερνούν ή επιδιώκουν συμμετοχή σε κυβέρνηση, που προβάλλουν συνθήματα όπως «έξω τα κόμματα από τα συνδικάτα», μιλούν για «κομματικούς εγκάθετους συνδικαλιστές», όταν τα ίδια δρουν μέσα στο κίνημα με τα δικά τους στελέχη, γνωστούς εργατοπατέρες, από κοινού με την μεγαλοεργοδοσία.

5. ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΓΝΩΡΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ, ΠΡΩΤΟΣΤΑΤΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΠΑΛΗ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ, ΜΑΚΡΙΑ ΑΠΟ ΣΧΗΜΑΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Την περίοδο της πανδημίας (από τον Μάρτη του 2020 έως σήμερα ακόμα) βρεθήκαμε σε μια πρωτόγνωρη κατάσταση όπου έπρεπε να συνεχιστεί η δράση του Κόμματος μέσα στην εργατική τάξη και να σχεδιαστεί η απάντηση του εργατικού κινήματος στην αστική πολιτική που θυσιάζει τις κοινωνικές ανάγκες για να διασφαλιστούν η λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος, η κερδοφορία των επιχειρηματικών ομίλων. Η πείρα που αποκτήθηκε από την κλιμάκωση στο περιεχόμενο και τις μορφές πάλης, σε συνθήκες περιορισμών στην κυκλοφορία, φόβου κι εμποδίων στη μαζική πολιτική πάλη, είναι κρίσιμη για τη συνέχεια. Η συγκεντρωμένη πείρα που έχουμε από κινητοποιήσεις δείχνει ότι είναι πολύ σημαντικό το Κόμμα με τη δράση των στελεχών και μελών του να έχει την πρωτοβουλία, όχι μόνο στην ανάδειξη ζητημάτων, αλλά και στη μαζική παρέμβαση μέσα στους εργαζόμενους, για να βάζει από την αρχή σε σωστή βάση τα αιτήματα, σχέδιο και προσανατολισμό ανεξάρτητα από τη διάσταση που θα πάρουν.

Αφορά και τη στάση μας σε απαραίτητες μαζικές κινητοποιήσεις, σε απεργιακές συγκεντρώσεις κλάδων που οργανώνονται από Ομοσπονδίες και πολύ περισσότερο από πρωτοβάθμια σωματεία, ώστε οι κομμουνιστές με τους οπαδούς και τους συνδικαλιστές που συστειρώνονται στο ΠΑΜΕ να παρεμβαίνουν συμμετέχοντας στο μπλοκ των σωματείων τους. Σε τέτοια ζητήματα πρακτικής έκφρασης της γραμμής μας στο κίνημα είναι λάθος ο εγκλωβισμός σε σχηματοποιήσεις και η αντιγραφή περιπτώσεων όπου ο διαχωρισμός κρίνεται και στον τόπο και τον χρόνο μιας συγκέντρωσης. Χωρίς αυτό φυσικά να μας οδηγεί στην αντίθετη σχηματοποίηση και να καταντά η κινητοποίηση «σούπα», χάριν μιας άμορφης και με αποπροσανατολιστική γραμμή «ενότητας».

Τα ζητήματα της έντασης της κρατικής καταστολής, της εργοδοτικής τρομοκρατίας στους χώρους δουλειάς, της επίθεσης στα συνδικαλιστικά δικαιώματα, στα δικαιώματα των προσφύγων και των μεταναστών, δεν τα αντιμετωπίζουμε ξεκομμένα από τη συνολική αντιδραστικοποίηση του συστήματος και τη συνολική πολιτική υλοποίησης των στρατηγικών στόχων του κεφαλαίου, είναι συμπλήρωμά τους. Γι' αυτό θεωρούμε ότι είναι ζητήματα που πρέπει να μπουν στην προμετωπίδα της πάλης του ταξικά προσανατολισμένου εργατικού κινήματος, της κοινωνικής συμμαχίας. Η υπεράσπιση των λαϊκών συνδικαλιστικών δικαιωμάτων στηρίζεται στην οργανωμένη απειθαρχία, στην ακύρωση στην πράξη των αντιδραστικών νόμων και την αποκάλυψη του ρόλου σε αυτούς που τους διατήρησαν και τους επεξέτειναν κατά τη διάρκεια της δικής τους κυβερνητικής θητείας (ΣΥΡΙΖΑ και ΜΕΡΑ25 ως μέλη των κυβερνήσεων 2015 - 2019, ΚΙΝΑΛ/ΠΑΣΟΚ παλιότερα), ενώ η Ελληνική Λύση ούτως ή άλλως έχει στην προμετωπίδα της την ένταση της καταστολής.

Ο αγώνας αυτός πρέπει να ενισχύει τον συνολικό αντικαπιταλιστικό - αντιμονοπωλιακό προσανατολισμό της πάλης, την ανάδειξη της ταξικής ουσίας της αστικής δημοκρατίας, κόντρα σε λογικές που αποσπούν την καταστολή από τον χαρακτήρα του αστικού κράτους, ενισχύοντας τα κάλπικα διλήμματα «πρόοδος - συντήρηση» και διευκολύνοντας αυταπάτες της σοσιαλδημοκρατικής διακυβέρνησης. Στον αγώνα αυτό έχουν θέση όλοι και όλες.

Το ΚΚΕ δεν υποτιμά καμιά μορφή πάλης σε συνθήκες μη επαναστατικές, όπως είναι οι σημερινές. Χωρίς κοινοβουλευτικές αυταπάτες, αξιοποιεί τον κάθε εκλογικό αγώνα, την κοινοβουλευτική του δύναμη για να διαφωτίζει τον λαό, να αποκαλύπτει σχέδια σε βάρος του, να βάζει όσο το δυνατό περισσότερα εμπόδια σε αντιλαϊκά μέτρα, ανάλογα και με τον εκάστοτε συσχετισμό της ταξικής πάλης. Επιδιώκει να δυναμώνει πριν απ' όλα η ταξική πάλη, να κατανοείται απ' όλο και περισσότερους η ανάγκη συνολικής σύγκρουσης και ανατροπής.

6. ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Αγώνας με επιτυχία ήταν, είναι και θα είναι δύσκολο να αναπτυχθεί αν δεν πατάει με γερή οργάνωση μέσα σε κάθε επιχείρηση. Επιδιώκουμε τα κλαδικά σωματεία να συμβάλλουν κυρίως στην οργάνωση μέσα σε μεγάλους χώρους δουλειάς, να συνενώνουν την πάλη με τα σωματεία στις μεγάλες επιχειρήσεις σε κάθε κλάδο και να συντονίζονται τα συνδικάτα των διαφορετικών κλάδων.

Μπορούμε να συγκεκριμενοποιήσουμε κατά κλάδο αυτόν τον προσανατολισμό. Οπου υπάρχουν σωματεία αναπτύσσουμε πρωτοπόρα δράση, ακόμα κι αν οι δυνάμεις μας είναι ελάχιστες. Διαφορετικά, παίρνουμε την πρωτοβουλία, συζητώντας με τους εργαζόμενους, για τη δημιουργία κλαδικών και επιχειρησιακών σωματείων που μπορούν να συνενώνουν όλες τις κατηγορίες των εργαζομένων μέσα στην κάθε επιχείρηση. Τέτοιοι χώροι είναι το συγκεντρωμένο λιανικό εμπόριο (πολυκαταστήματα, κλειστά ή ανοικτά εμπορικά κέντρα, σουπερμάρκετ), το μεγάλο χονδρικό εμπόριο, στον Τουρισμό με εκατοντάδες ξενοδοχεία, στη βιομηχανία μεταποίησης τροφίμων κ.ά. Οπου κι όσο δεν θα υπάρχουν σωματεία, να πρωτοστατούμε στην κατεύθυνση και συγκρότησης Επιτροπών Αγώνα Εργαζομένων που θα αποτελούν το πρόπλασμα σωματείων.

Η ανάπτυξη σε αρκετούς κλάδους επιφέρει αλλαγές που πρέπει να ληφθούν υπόψη στη διάταξη του συνδικαλιστικού κινήματος. Γι' αυτό χρειάζεται να μελετήσουμε και να δουλέψουμε παραπέρα με κλάδους, όπως η Ενέργεια, οι Μεταφορές, τα logistics, οι Τηλεπικοινωνίες και η Πληροφορική, η Ανακύκλωση, το Μέταλλο κ.λπ.

Στηρίζουμε και προωθούμε νέες μορφές οργάνωσης, δίπλα στα σωματεία, που θα αγκαλιάσουν το μεγάλο τμήμα των εργαζομένων, που βρίσκεται στην «επισφάλεια», με διαρκή κινητικότητα, χωρίς κλαδική συνείδηση. Οι κομμουνιστές, αγωνιζόμενοι με άλλους

εργαζόμενους, επιδιώκουν να τους πείσουν για την πολιτική μας πρόταση, άρα να κάνουν βήματα πάλης σε τέτοια κατεύθυνση. Και όταν διαμορφώνονται επιτροπές ή νέα σωματεία, με ακόμα μεγαλύτερη ένταση επιδιώκουμε να διευρύνουν τις επαφές, ώστε να προσχωρούν ή να τα στηρίζουν εργαζόμενοι που αρχικά δεν ήθελαν ή δίσταζαν.

Ορισμένες πρωτοβουλίες οργάνωσης και συλλογικής δράσης είναι τα στέκια και οι λέσχες εργαζομένων και νεολαίας, τα στέκια Ελλήνων και Μεταναστών εργατών που λειτουργούν στο πλαίσιο της αλληλεγγύης, της συλλογικής έκφρασης και δράσης, της εκμάθησης της ελληνικής γλώσσας σε μετανάστες εργάτες και πρόσφυγες, που μπορεί να μην είναι μορφές οργάνωσης μέσα στην επίσημη διάρθρωση του συνδικαλιστικού κινήματος, αλλά μπορούν να ενώσουν τους εργαζόμενους, να τους διαπαιδαγωγήσουν στη συλλογική οργάνωση. Αυτό θα δώσει ώθηση και στα σωματεία και θα επιδράσει θετικά στη μαζικοποίησή τους, στον βαθμό που συντονίζουν τη δράση τους και ασχολούνται ενεργά με όλα τα ζητήματα που αφορούν την εργατική - λαϊκή οικογένεια και τη νεολαία.

Υπάρχει πλήθος ζητημάτων που και στους χώρους δουλειάς, και στους χώρους της κατοικίας μπορεί να ανοίξουν μαζί με τα προβλήματα στη δουλειά. Μέσα από δράσεις των εργατικών σωματείων μέσα στους χώρους εργασίας κι έξω από αυτούς, επίσης των συλλόγων, των συντονιστικών επιτροπών στις γειτονιές, στις πόλεις και τα χωριά, με θέματα πολιτισμού (μουσική, θέατρο, βιβλίο), αλληλεγγύης, αθλητικές διοργανώσεις, ομαδικές εκδρομές, γλέντια, εκδηλώσεις για τα παιδιά των εργαζομένων και τόσα άλλα, επιδιώκοντας στον ελεύθερο χρόνο των εργαζομένων να γίνουν κυψέλες δράσης και πολύπλευρης παρέμβασης.

7. ΓΙΑ ΤΗ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ ΣΕ ΕΔΑΦΟΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗ ΒΑΣΗ

Η πείρα όλα αυτά τα τελευταία χρόνια έδειξε ότι προκύπτει η δυνατότητα συγκρότησης συντονιστικών επιτροπών εργατικών σωματείων με άλλους φορείς του κινήματος ή επιτροπών αγώνα σε πόλεις και συνοικίες.

Στην προσυνηδριακή διαδικασία έγινε μια ορισμένη συζήτηση για τις λαϊκές επιτροπές, για τις οποίες μιλούσαμε σε προηγούμενα Συνέδρια. Κι εδώ ισχύει ότι η σχηματοποίηση μιας πείρας που προκύπτει στο κίνημα είναι λάθος. Ως ένα βαθμό, οι λαϊκές επιτροπές ξεκίνησαν ως «πόδια», όπως λέγαμε, της κοινωνικής συμμαχίας στη συνοικία και όχι ως μια τοπική κίνηση ή νέος μαζικός φορέας. Τελικά, δεν εξελίχτηκαν έτσι, είτε γιατί δεν υπήρχαν δυνατότητες να πατήσουμε σε εργατικά σωματεία, σε συλλόγους αυτοαπασχολούμενων λόγω συσχετισμού, είτε γιατί δεν συζητήθηκε παντού ολοκληρωμένα, ώστε να υπάρχει αντικειμενικά εικόνα αν μπορούσαν να συγκροτηθούν ή όχι. Βέβαια, η ζωή έδωσε και τη μορφή λαϊκών επιτροπών, που ξεκίνησαν να αντιμετωπίζουν υπαρκτά προβλήματα, όπως τις διακοπές ρεύματος, νερού, πλειστηριασμών πρώτης κατοικίας, χρεών σε τράπεζες, στην εφορία και κατασχέσεων, ασιλία και πείνα συνανθρώπων μας, έλλειψη ιατρικής περίθαλψης και προστασίας της υγείας με τα κοινωνικά ιατρεία που δημιουργήθηκαν, λαϊκά φροντιστήρια για τα παιδιά φτωχών οικογενειών και άλλες μορφές αλληλεγγύης στη γειτονιά, στον κλάδο και αλλού, σε συνθήκες αλληπάλληλων μνημονίων και βαθιάς κρίσης.

Και στην πιο πρόσφατη χρονική περίοδο, η ίδια η ζωή έδωσε νέες μορφές που δίνουν νέα πείρα, την οποία μελετήσαμε. Μας έφερε μπροστά στις συντονιστικές επιτροπές σωματείων και άλλων φορέων ή επιτροπών αγώνα για μεγάλα λαϊκά προβλήματα και μάλιστα με πολύ θετικά αποτελέσματα στις περισσότερες περιπτώσεις στη μαζικοποίηση του αγώνα, αλλά και ως σχετικά πιο σταθερές μορφές συντονισμένης δράσης σε σχέση με τις άμορφες συνάξεις, τις δήθεν «συνελεύσεις βάσης», τις «ομάδες πολιτών» κ.λπ.

Ωστόσο, δεν συνιστούν σταθερή μορφή έκφρασης της κοινωνικής συμμαχίας, αν και συμβάλλουν στην κατανόηση της σημασίας της. Ομως, δεν θα πρέπει να υπάρξει εφησυχασμός, ως προς την ειδική δουλειά για τη σημασία της κοινής δράσης της εργατικής τάξης με τα σύμμαχα λαϊκά τμήματα μεσαίων στρωμάτων, μέσω των κινήματων τους όπου δρουν και οι κομμουνιστές. Χρειάζεται ειδική δουλειά μέσα στο Κόμμα και στο ταξικά προσανατολισμένο εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα για να υιοθετούνται και κοινοί στόχοι πάλης, παρά τις διαφορές που προκύπτουν από τη διαφορετική θέση τους ως προς τα μέσα παραγωγής κι επομένως τις ταλαντεύσεις τους.

Το πώς προχωρούν οι ριζοσπαστικές συσπειρώσεις, η συμμαχία στο κίνημα, χρειάζεται πολύ στενή παρακολούθηση, εξάγοντας συνεχώς χρήσιμα συμπεράσματα και διορθώνοντας πλευρές όταν χρειάζεται. Περίπου το ίδιο κάναμε και στους αγρότες με την ΠΑΣΥ, την Πανελλαδική Επιτροπή των Μπλόκων στη συνέχεια ή με την ΠΑΣΕΒΕ κ.α. στους αυτοαπασχολούμενους των πόλεων. Βγάζουμε πείρα και την καταθέτουμε σε όλο το Κόμμα, αποφασίζοντας πώς θα συνεχίσουμε, ώστε να γίνουν πιο θαρραλέα βήματα μπροστά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ'

Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΚΕ ΣΤΟΥΣ ΣΥΜΜΑΧΟΥΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΚΑΙ Η ΠΡΟΩΘΗΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ

Ισχύουν στο ακέραιο οι Αποφάσεις της Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης για την παρέμβαση του Κόμματος στους αυτοαπασχολούμενους (α/α) της πόλης και της Διευρυμένης Ολομέλειας της ΚΕ για τη δουλειά στους βιοπαλαιστές αγρότες. Το κύριο είναι να αναπτυχθεί η ικανότητα δουλειάς, επιλύοντας συγκεκριμένα προβλήματα καθοδήγησης, όπως είναι οι υπεύθυνοι στα Όργανα, οι υπεύθυνοι σε Κομματικές Ομάδες, η συνολική πρακτική προώθηση των καθηκόντων και στόχων.

Στον προσυνεδριακό Διάλογο, ουσιαστικά ως ένα βαθμό «χάθηκε» στον προβληματισμό το ζήτημα της κοινωνικής συμμαχίας, μέσα στο εύρος των θεμάτων που είχε το Κόμμα να συζητήσει.

Επισημαίνουμε ορισμένα σημαντικά ζητήματα που χρειάζεται να ξεκαθαριστούν στα Κομματικά Όργανα και στις Κομματικές Οργανώσεις:

Πρώτο: Ο προσδιορισμός των δυνάμει συμμαχών της εργατικής τάξης. Στην κοινωνική συμμαχία εντάσσονται οι αυτοαπασχολούμενοι των πόλεων και των κωμοπόλεων που έχουν χαρακτηριστικό την ατομική ιδιοκτησία μέσων παραγωγής και ενδεχομένως περιορισμένο εμπορευματικό ή άλλης μορφής κεφάλαιο, περιορισμένη απόσπαση υπεραξίας.

Η προσοχή του Κόμματος επικεντρώνεται στους αυτοαπασχολούμενους της πόλης χωρίς προσωπικό, εν γνώσει ότι μπορεί να απασχολούν και μέλη της οικογένειάς τους ή άλλο μη καταγεγραμμένο εργατικό δυναμικό, κυρίως σε εποχική βάση. Η Συνδιάσκεψη ανέδειξε την ανάγκη να προσανατολιστούμε περισσότερο και στα νέα τμήματα των αυτοαπασχολουμένων των πόλεων, όπως είναι οι επιστήμονες, καλλιτέχνες, ορισμένοι υγειονομικοί α/α κ.λπ.

Σε ό,τι αφορά τους αγρότες, ιεραρχούμε την παρέμβασή μας σε αυτούς που δίνουν αγώνα επιβίωσης ως ατομικοί αγροτοπαραγωγοί, σε αυτούς δηλαδή που εξαρτούν την επιβίωσή τους από την ενασχόλησή τους με την αγροτική παραγωγή. Ενα τμήμα τους μπορεί να ενισχύει το μερίδιό του στη συνολική παραγωγή, είτε επεκτείνοντας τη δραστηριότητά του, είτε αλλάζοντας καλλιέργειες, είτε προωθώντας μια μικρή μεταποίηση της παραγωγής του, αναπαράγοντας όμως σχεδόν το σύνολο των χρεών του μαζί με την αναπαραγωγή του.

Δεύτερο: Μέσω των κομματικών δυνάμεών μας -οργανωμένων και οπαδών- πρωτοστατούμε στα κινήματα των αυτοαπασχολουμένων και των αγροτών, αντιπαλεύοντας τη χειραγώγησή τους από τους καπιταλιστές που κυριαρχούν στις τριτοβάθμιες οργανώσεις των αυτοαπασχολουμένων των πόλεων. Στηρίζουμε τα αιτήματα α/α και αγροτών σε σχέση με την εξασφάλιση του λαϊκού εισοδήματος, τις συνθήκες ζωής τους κ.λπ., ανοίγοντας με επιχειρήματα τη σχέση όλων αυτών των προβλημάτων με τους καπιταλιστικούς νόμους του ανταγωνισμού, της ανισόμετρης ανάπτυξης, της συγκεντροποίησης, την έκφρασή τους στο θεσμικό πλαίσιο των κρατικών - κοινοτικών προγραμμάτων, της ΚΑΠ κ.ά. Όλη αυτή η παρέμβαση, όχι μόνο ως αυτοτελής κομματική αλλά και ως γραμμή πάλης μέσα στα κινήματα, απαιτεί διαρκή ετοιμότητα επεξεργασίας πλαισίων πάλης, συνθημάτων και διεκδικήσεων, με βάση την επικαιρότητα, μορφών οργάνωσης και αγώνων, αξιοποιώντας διαθέσιμες, ανεξάρτητα από την πολιτική επιρροή τέτοιων δυνάμεων, χωρίς εφησυχασμό. Παραμένει ζητούμενο, τα καθοδηγητικά όργανα, οι Κομματικές Ομάδες, οι ΚΟΒ, να αναπτύξουν τη συλλογική ευθύνη τους στην παραπάνω κατεύθυνση, ώστε να κατακτιέται ένας τρόπος δουλειάς που να αγκαλιάζει δυνάμεις που ξεκινούν από διαφορετικές αφετηρίες, ωστόσο συμφωνούν σε ορισμένα βασικά ζητήματα και είναι διατεθειμένοι να αγωνιστούν.

Το ζήτημα της αγωνιστικής μαζικής γραμμής συσπείρωσης με αντικαπιταλιστικό - αντιμονοπωλιακό χαρακτήρα ή έστω της σποράς ριζοσπαστικών ιδεών σε τέτοιες δυνάμεις απαιτεί έναν σχετικά μακροπρόθεσμο σχεδιασμό με εξειδίκευση, ιεράρχηση βημάτων,

προσαρμογές με βάση την επικαιρότητα. Είναι διαδικασία σύνθετη η στάθμη της παρέμβασης των κομμουνιστών, σε συνδυασμό βέβαια με τα αντίστοιχα μέτρα για να βελτιώνονται η διοχέτευση και η εμπέδεια των θέσεων μας σε αυτά τα στρώματα.

Τρίτο: Καμιά μορφή συσπείρωσης ή καμιά κινηματική μορφή δεν μπορεί να έχει έναν χαρακτήρα νομοτελειακό. Μια μορφή συσπείρωσης μπορεί να παίρνει κατά διαστήματα αντιμονοπωλιακά χαρακτηριστικά, άλλοτε πιο αβαθή, άλλοτε με πιο προωθημένα αιτήματα. Η επιλογή των εκάστοτε μορφών πανελλαδικών συσπειρώσεων, με βάση και τον γενικότερο συσχετισμό κυρίως σε τριτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις, γίνεται με στόχο τη συγκέντρωση συνδικαλισμένων, τη μαζικοποίηση συλλόγων, επιτροπών αγώνα, ομοσπονδιών, τον συντονισμό της δράσης τους σε αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση, που στην ουσία της έρχεται σε σύγκρουση με τις καπιταλιστικές νομοτέλειες. Έχει αντικειμενικά την ανάγκη της κοινής πάλης με το ταξικά προσανατολισμένο εργατικό κίνημα, τη συμμαχία με όλους τους καταπιεσμένους, τους εργάτες, τους αγρότες, τους αυτοαπασχολούμενους των πόλεων, τις γυναίκες και τους νέους των λαϊκών οικογενειών.

Όλα αυτά είναι αποτέλεσμα μιας συνεχούς πάλης, δράσης, επικοινωνίας. Οι κομμουνιστές παλεύουν για να συνειδητοποιούνται ευρύτερα τα κοινά συμφέροντα σύγκρουσης με τα μονοπώλια, τις κυβερνήσεις, το κράτος, την ΕΕ, να αποκαλύπτονται οι συνέπειες από τη συμμετοχή στο ΝΑΤΟ και τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς στην περιοχή, γνωρίζοντας ότι δεν είναι εύκολη διαδικασία ούτε ισόβαθμη για όλους, έχει προωθητικά βήματα αλλά και οπισθοχωρήσεις.

Τέταρτο: Στο επίκεντρο της προσοχής μας πρέπει να είναι το να αναβαθμίσουμε τη λειτουργία και τη μαζικοποίηση των σωματείων και των ομοσπονδιών στις διοικήσεις των οποίων έχουμε την πλειοψηφία, να ανοίξουμε νέους δρόμους επαφής και συσπείρωσης νέων δυνάμεων, σωματείων και ομοσπονδιών, να ενισχύσουμε τις επαφές με συνδικαλισμένους αυτοαπασχολούμενους, άλλους συνδικαλιστές που διαφοροποιούνται από τη γραμμή των ΓΣΕΒΕΕ - ΕΣΕΕ, να ενισχύσουμε τους δεσμούς με δευτεροβάθμιες ομοσπονδίες στις διοικήσεις των οποίων πλειοψηφούν δυνάμεις επηρεασμένες από τις καπιταλιστικές δυνάμεις αλλά συμφωνούν σε ορισμένο προσανατολισμό πάλης. Να παίρνουμε πρωτοβουλίες που να πυκνώνουν τις αγωνιστικές δράσεις και να συμβάλλουν στη συσπείρωση νέων δυνάμεων.

Σε αυτήν την κατεύθυνση προσανατολιστήκαμε και δοκιμάσαμε ορισμένες νέες μορφές συντονισμού, σύμφωνα και με την απόφαση της Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης. Σε επίπεδο Αττικής στηρίζουμε αυτήν την προσπάθεια της Ομοσπονδίας Βιοτεχνικών Σωματείων Αττικής - ΟΒΣΑ.

Στους βιοπαλαιστές αγρότες επιδιώκουμε την οργάνωση των αγροτών που έχουν κίνητρο επιβίωσης ως αγροτοπαραγωγοί, ανά χωριό ή ανά ομάδα χωριών με τη μορφή Αγροτικού Συλλόγου. Ένα πρώτο βήμα μπορεί να είναι η Επιτροπή Αγώνα, ιδιαίτερα σε φάση κινητοποιήσεων. Στόχο έχουμε τη συγκρότηση Ομοσπονδιών Αγροτικών Συλλόγων σε επίπεδο νομού ή και γειτονικών νομών. Υπάρχει ορισμένη πρόοδος στη συγκρότηση νέων Αγροτικών Συλλόγων, μαζικοποίησης, αγωνιστικών παρεμβάσεων κ.ά., αλλά υπάρχουν και σημαντικές περιοχές στις οποίες δεν σημειώθηκε ακόμα καμία πρόοδος.

Με τις δυνάμεις μας στηρίζουμε την Πανελλαδική Επιτροπή των Μπλόκων (ΠΕΜ) και το πλαίσιο πάλης της, την προσπάθεια ο πανελλαδικός συντονισμός να εκφράζεται με πιο σταθερές μορφές οργάνωσης και εναλλασσόμενες μορφές πάλης, στην κατεύθυνση διεύρυνσης του αγροτικού κινήματος, της συνεχόμενης διεύρυνσης της συσπείρωσης σε αντιμονοπωλιακή, αντι-ΚΑΠ κατεύθυνση. Παλεύουμε για την προώθηση της κοινής δράσης με την εργατική τάξη, τους αυτοαπασχολούμενους των πόλεων, ως αποτέλεσμα της κατανόησης από τα ίδια τα συνδικαλιστικά όργανα, από τους ίδιους τους συνδικαλισμένους ότι έτσι ενισχύεται ο αγώνας τους.

Οι κομμουνιστές έχουν την πείρα ώστε να μη βλέπουν στατικά οποιαδήποτε μορφή πανελλαδικής συνδικαλιστικής συσπείρωσης. Το κύριο είναι η κατανόηση του πώς πρέπει να δουλεύουμε οι κομμουνιστές και να συμβάλλουμε στην οργάνωση της πάλης.

Πέμπτο: Η προώθηση της συμμαχίας της εργατικής τάξης με τους α/α και τους αγρότες όπως την προσδιορίσαμε, είναι πρώτ' απ' όλα καθήκον των κομμουνιστών. Η κοινωνική συμμαχία δεν μπορεί να αναπτύσσεται εξ αρχής, στο έδαφος της αποδοχής των διεκδικήσεων της εργατικής τάξης από τα λαϊκά τμήματα των μεσαίων στρωμάτων ως ένδειξη αλληλεγγύης ή γιατί σε τελευταία ανάλυση και προοπτική τα γενικά συμφέροντα της εργατικής τάξης -η κοινωνική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής- συνιστούν την κοινωνική πρόοδο και για

αυτές τις δυνάμεις. Αν και είναι αντικειμενικά ηγετική η θέση της εργατικής τάξης στη συμμαχία, αυτή πραγματοποιείται με ευθύνη της ιδεολογικής - πολιτικής οργανωμένης πρωτοπορίας της, κατακτιέται μέσα στην επαναστατική κοινωνική πράξη. Η κατάκτησή της προϋποθέτει την κατανόηση της αντικειμενικής βάσης των ταλαντεύσεων των λαϊκών τμημάτων των μεσαίων στρωμάτων, την υπομονή στην προσπάθεια να κερδίζονται - να αποσπώνται από την επίδραση των ανώτερων μεσαίων στρωμάτων και της τάξης των καπιταλιστών, προϋποθέτει την πρωτοπόρα αντίληψη και στάση για την υπεράσπιση των εισοδηματικών και άλλων κοινωνικών αναγκών τους σε καπιταλιστικές συνθήκες.

Τα σημαντικά κοινωνικά προβλήματα είναι η βάση για να αναπτυχθεί σε πιο σταθερή βάση η κοινή πάλη από εργατικά σωματεία, Αγροτικούς Συλλόγους, φορείς αυτοαπασχολούμενων, αλλά και Συλλόγους και Ομάδες Γυναικών της ΟΓΕ, φορείς επιστημόνων α/α, καλλιτεχνών, να συσπειρωθούν μαθητές, φοιτητές - σπουδαστές, να προωθηθεί η κοινωνική συμμαχία στην πράξη. Όλα τα παραπάνω προϋποθέτουν ξεχωριστά σχεδιασμένη και με τα ανάλογα μέτρα (χρεώσεις στα Όργανα, συγκρότηση ΚΟ, συζητήσεις στις ΚΟΒ) υλοποίηση της ιδεολογικής - πολιτικής παρέμβασης στους αγρότες και τους αυτοαπασχολούμενους των πόλεων, την κεντρική στήριξή τους.

Εκτο: Σχετικά με τη σχέση του Κόμματος με το ριζοσπαστικό γυναικείο κίνημα.

Οι κομμουνίστριες συμμετέχουν στους Συλλόγους και τις Ομάδες Γυναικών της ΟΓΕ. Είναι η ριζοσπαστική γυναικεία πανελλαδική οργάνωση που αντιμάχεται την αταξική προσέγγιση των ανισοτιμιών σε βάρος της γυναίκας, τη μονόπλευρη προβολή των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι γυναίκες σε επίπεδο νομοθεσίας και συμπεριφοράς εκ μέρους των ανδρών. Βεβαίως, η δράση των κομμουνιστριών μέσα σ' αυτήν τη μαζική οργάνωση δεν μπορεί να θεωρεί ότι η συσπείρωση των γυναικών γίνεται με βάση μια ενιαία πολιτική αντίληψη και πλήρη συνειδητοποίηση της ταξικής ρίζας της ανισοτιμίας της γυναίκας. Το ενοποιητικό στοιχείο είναι η αντικειμενικά κοινή βάση των προβλημάτων ανισοτιμίας και των σύγχρονων αναγκών των γυναικών εργατικής - λαϊκής ένταξης και καταγωγής, η αγωνιστική διεκδίκησή τους, η συμμετοχή στους εργατικούς - λαϊκούς αγώνες.

Εβδομο: Ειδική δουλειά απαιτείται στους νέους και τις νέες, που είτε είναι φοιτητές-τριες, είτε μαθητές-τριες, είτε περιπλανώμενοι-ες στην αγορά εργασίας, παίζουν ιδιαίτερο ρόλο στην ανασυγκρότηση του εργατικού και ευρύτερα του λαϊκού κινήματος, δυναμικά μετέχουν στη συμμαχία, στο πλαίσιο της τάξης ή των στρωμάτων που ανήκουν ή προέρχονται. Οι αγώνες, π.χ., που αναπτύχθηκαν συνολικά στο κίνημα στην Παιδεία (σχολές, σχολεία) έχουν πιο έντονο το στοιχείο της πρωτοβουλίας των δυνάμεων του Κόμματος και της ΚΝΕ, των φορέων στους οποίους συμμετέχουν οι κομμουνιστές. Φυσικά, πρόκειται για πρωτοβουλία των κινήσεων που δεν αφορά πάντα το ίδιο επίπεδο κίνησης μαζών (μαθητικοί αγώνες, φοιτητικά ξεσπάσματα, κινητοποιήσεις ιδιαίτερα αναπληρωτών εκπαιδευτικών, συμμετοχή γονιών σε εκπαιδευτικά συλλαλητήρια).

Όμως αναδεικνύονται ορισμένα πιο μόνιμα θετικά χαρακτηριστικά στην αντίληψή μας για την παρέμβαση των κομμουνιστών στο κίνημα στους χώρους της Εκπαίδευσης που χρειάζεται να διατηρηθούν και να επεκταθούν ως τρόπος σκέψης και δράσης. Αφορά τη δράση μας στα Γυμνάσια, στα Λύκεια, στα ΕΠΑΛ, στις σχολές κατάρτισης και μαθητείας, ειδικά για την επαγγελματική εκπαίδευση, καθώς και για το φοιτητικό κίνημα.

Οι προσπάθειες του Κόμματος και της ΚΝΕ μέσα στο φοιτητικό κίνημα προωθήθηκαν σε ιδιαίτερες συνθήκες, όμως αποδείχτηκαν πολύ απαιτητικό καθήκον. Καθοριστικοί όροι για να γίνουν διακριτά βήματα στην αγωνιστική ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος σε αντιμονοπωλιακή - αντικαπιταλιστική κατεύθυνση αποτελούν η ανάπτυξη των οργανωμένων δυνάμεών μας στα πανεπιστήμια, η ενίσχυση της πολύπλευρης ιδεολογικοπολιτικής παρέμβασης σε σύνδεση με το επιστημονικό τους αντικείμενο, η μελέτη της πείρας από την παρέμβασή μας για ανάπτυξη αγωνιστικών διεργασιών τα προηγούμενα χρόνια. Τα όποια θετικά βήματα έγιναν έχουν τη σφραγίδα των δυνάμεών μας, όμως δεν είναι στέρεα. Το φοιτητικό κίνημα εξακολουθεί να βρίσκεται σε βαθιά κρίση και υποχώρηση.

Δίνουμε τον βασικό προσανατολισμό τόσο για τους μαθητές όσο και για τους φοιτητές, ταυτόχρονα όμως είμαστε με το βλέμμα στραμμένο στο σύνολο της ζωής της νεολαίας. Γιατί η πάλη των μελών του Κόμματος και της ΚΝΕ, ιδιαίτερα μέσα στα κινήματα της νεολαίας, έχει αδιάσπαστο στοιχείο τον αγώνα για τη σύνδεση της επαγγελματικής, τεχνικής ή επιστημονικής εκπαίδευσης με το δικαίωμα στην εργασία, με το δικαίωμα στον πολιτισμό και στον αθλητισμό, συνολικά τη δημιουργική και ποιοτική αξιοποίηση του ελεύθερου χρόνου, της αναψυχής, του

δικαιώματος στις διακοπές κ.λπ., όπως και τον αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, στον οποίο οι νέοι πρώτοι γίνονται «κρέας για τα κανόνια των ιμπεριαλιστών». Επιδιώκουμε να απλωθεί πιο πλατιά και πολύμορφη δραστηριότητα που θα έρχεται σε αντιπαράθεση με τις συνέπειες της κυριαρχίας της εμπορευματοποίησης και το ότι τα παραπάνω είναι σήμερα για πολλούς νέους και νέες πανάκριβη «πολυτέλεια» ή χόμπι για όσους προλαβαίνουν. Θα κοντράρεται και στην προσπάθεια αξιοποίησής τους με πολλούς τρόπους για την προβολή των αξιών και των προτύπων του καπιταλισμού, του ανταγωνισμού, της αστικής ιδεολογίας.

Από αυτήν την άποψη είναι αναγκαία συνολικά η παρακολούθηση των εξελίξεων και η παρέμβασή μας σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο. Ακόμα πιο επιτακτικό όμως είναι να θέσουμε στην προσοχή μας πώς θα ενταχθούν τα μέτωπα αυτά στις διεκδικήσεις του μαζικού κινήματος, πώς θα δουλέψουμε μέσα σε πολιτιστικούς, τοπικούς συλλόγους, αθλητικά σωματεία και χώρους άθλησης, πώς θα αναπτύξουμε κι άλλο πρωτοβουλίες όπως στέκια πολιτισμού για τη νεολαία και όχι μόνο, αθλητικές δραστηριότητες που θα συσπειρώνουν δυνάμεις, θα στέλνουν αγωνιστικό μήνυμα. Οι πρωτοβουλίες που σποραδικά αναπτύσσουμε είναι ιδιαίτερα πετυχημένες, δεν υπάρχει όμως ολοκληρωμένο σχέδιο στην πλειοψηφία των Οργανώσεων.

Οπωσδήποτε ξεχωριστή θέση κατέχει η πάλη ενάντια στα ναρκωτικά που δεν πρέπει να υποτιμηθεί. Η πολιτική της αστικής τάξης απέναντι στο κοινωνικό φαινόμενο της τοξικομανίας κινείται στον άξονα των πολιτικών «νομιμοποίησης», καταστολής, «μείωσης της βλάβης», γενίκευσης της χορήγησης υποκατάστατων ηρωίνης, Χώρους Εποπτευόμενης Χρήσης, του αντιεπισημονικού διαχωρισμού των ναρκωτικών σε «σκληρά - μαλακά». Δηλαδή, ουσιαστικά στη διαχείριση του προβλήματος και όχι στην αντιμετώπισή του. Ως Κόμμα έχουμε κάνει βήματα στην ενίσχυση του ιδεολογικού - πολιτικού και κοινωνικού μετώπου απέναντι στη διάδοση των ναρκωτικών και στον τρόπο ζωής που αυτά συμβολίζουν.

Όλα αυτά τα ζητήματα έχουν άμεση σχέση με τις κοινωνικοπολιτικές διεργασίες που γίνονται στις συνειδήσεις, πρώτ' απ' όλα στις νεανικές, με την καπιταλιστική εκμετάλλευση και καταπίεση στους χώρους δουλειάς, τη φτώχεια και την ανεργία, τα προβλήματα μόρφωσης και υγείας, των διαπροσωπικών και άλλων σχέσεων, της δημιουργικής αξιοποίησης του ελεύθερου χρόνου, των διακοπών, του πολιτισμού και της καλλιέργειας της αισθητικής, του αθλητισμού, των συλλογικών και ατομικών ελευθεριών κ.λπ.

Συνολικά, το Κόμμα αναλαμβάνει μεγάλα καθήκοντα στην κατεύθυνση ανασυγκρότησης του κινήματος της εργατικής τάξης, στη διαμόρφωση προϋποθέσεων συγκρότησης της κοινωνικής συμμαχίας. Η ΚΕ εκτιμά ότι μαζί με τις αρνητικές εξελίξεις υπάρχουν ταυτόχρονα και εφεδρείες στο κίνημα, διάφορες εστίες αντίστασης, που πρέπει να βοηθήσουμε εμείς να βγουν στην επιφάνεια και να εκφραστούν με δυναμισμό. Μεγαλώνει η ευθύνη του Κόμματος, όλων των μελών και στελεχών μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η'

ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΩΣ ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΗΣ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ, ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ - ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ.

Ο ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Η ΚΕ θέτει ως κεντρικό ζήτημα το Κόμμα, ως ενότητα θεωρητικής, πολιτικής και μαζικής δράσης, με την έννοια των νέων μεγαλύτερων απαιτήσεων και ευθύνης, αφού το Κόμμα έχει κάνει πρόοδο, μέσα σε πολύ δύσκολες, σύνθετες συνθήκες, πρωτόγνωρες από ορισμένη άποψη και έχει περάσει σε μια νέα βαθμίδα θεωρητικής και πολιτικής ωρίμανσης, έχει επιβεβαιωθεί σε σειρά εκτιμήσεων, θέσεων και δραστηριοτήτων του.

Συνολικά όμως έχει ανέβει η απαιτητικότητα από τις ίδιες τις εξελίξεις, η υποχρέωση του Κόμματος, όλων των καθοδηγητικών Οργάνων και των ΚΟ να περάσουμε σε μια νέα ανοδική πορεία. Κι όταν λέμε ανοδική πορεία δεν εννοούμε με κοινοβουλευτικά κριτήρια, αλλά με τα κριτήρια που θέτει η ίδια η επαναστατική φύση του Κόμματός μας, ώστε να προετοιμάζει την εργατική τάξη για τον ηγετικό της ρόλο στην ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και στην οικοδόμηση της νέας κοινωνίας, του σοσιαλισμού - κομμουνισμού.

Η ΚΕ θέτει ορισμένα κεντρικά ζητήματα που πρέπει να βελτιώσουμε πατώντας πάνω σε αυτήν την πείρα, για να φέρουμε το Κόμμα, από πάνω μέχρι κάτω, στο ύψος των απαιτήσεων των καιρών, να γίνει πραγματικός καθοδηγητής και οργανωτής του εργατικού κινήματος, της επαναστατικής προοπτικής για τον σοσιαλισμό - κομμουνισμό.

ΠΡΩΤΟ: ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΤΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΟΛΟΠΛΕΥΡΗΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΜΑΣ

Η συνεχής, αδιάκοπη, προγραμματισμένη και ενταγμένη στο πρόγραμμα της κομματικής δράσης ιδεολογική, κομμουνιστική μορφωτική δουλειά αποτελεί βάση για την κατάκτηση ή την ενίσχυση της μελέτης και κυρίως της σωστής αφομοίωσης των βασικών θέσεων της θεωρίας μας για την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού και τη σοσιαλιστική - κομμουνιστική οικοδόμηση, με βάση και τα συμπεράσματα της σχετικής μελέτης που έχει ξεκινήσει και συνεχίζει το Κόμμα.

Ο εμπλουτισμός της ερμηνείας όλου αυτού του πρώτου ιστορικού εγχειρήματος της σοσιαλιστικής οικοδόμησης κατά τον 20ό αιώνα θα ενισχύσει το ιδεολογικό - πολιτικό μας μέτωπο απέναντι στην αστική ιδεολογία και στις διάφορες αναθεωρητικές και οππορουνιστικές εκφάνσεις της στο κομμουνιστικό κίνημα, θα ενισχύσει τη θεωρητική αλλά και ταξική προσέγγιση σύγχρονων φαινομένων, νέων επιστημονικών και τεχνολογικών επιτευγμάτων. Από αυτήν τη βάση θα προκύψει και η ικανότητα επιχειρηματολογημένης και εκλαϊκευμένης μαζικής διαφώτισης, π.χ. για την εξέλιξη του εργάσιμου χρόνου με την αξιοποίηση των νέων τεχνολογιών, της ψηφιοποίησης. Πρόκειται για εξίσου δύσκολο ζήτημα να κατανοηθεί ευρύτερα η θέση μας, όπως και το ζήτημα της συμμετοχής σε κυβέρνηση στο έδαφος του καπιταλισμού, αν δεν στηριχτεί η προπαγάνδα στελεχών και μελών στις μάζες, με τη θεωρητική γνώση της σχέσης οικονομίας - πολιτικής κ.λπ. Βέβαια, τα επιχειρήματα πρέπει να πατάνε στην πραγματικότητα που ζει ο λαός σήμερα, δεν μπορεί να προκύπτουν με τη χρησιμοποίηση σοιτάτων ή αποσπασμάτων από τους Μαρξ - Ενγκελς - Λένιν. Πολύτιμος βοηθός για τα μέτωπα αυτά είναι και η μελετημένη ιστορική πείρα.

Επικεντρώνουμε στα εξής μέτωπα του ιδεολογικού αγώνα:

--Τη βαθύτερη κατανόηση της εκμεταλλευτικής σχέσης, των σύγχρονων μορφών που παίρνει η καπιταλιστική εκμετάλλευση, εξαιτίας της εφαρμογής και νέων τεχνολογιών και άλλων μεθόδων οργάνωσης της εργασίας, των μηχανισμών μοιράσματος της υπεραξίας και διαμόρφωσης του μέσου ποσοστού κέρδους, της εξέλιξης του εργάσιμου χρόνου και με μορφές όπως η τηλεργασία, η διευθέτηση κ.λπ., ζητήματα που πρέπει να αναφέρονται και να εξηγούνται στην αρθρογραφία μας, στις ομιλίες μας και δημόσιες παρεμβάσεις μας.

--Την αντίληψή μας για τον χαρακτήρα του κύκλου της οικονομικής κρίσης στον καπιταλισμό, την εναλλαγή φάσεων ύφεσης και ανάκαμψης, για τα οποία έχει γίνει δουλειά αρκετή, αλλά δεν επαρκεί, αφού όλα αυτά σχετίζονται με τη σωστή εκτίμηση για τις διάφορες μορφές αστικής διαχείρισης. Στη διαπάλη, στη βάση των προγραμματικών προτάσεων και θέσεων του Κόμματος, με τους βασικούς πυλώνες του εθνικού σχεδίου ανάπτυξης, του «green new deal», στην ανάδειξη της ουσίας των επιπτώσεων στον λαό από την ψηφιοποίηση και τον μετασχηματισμό της κοινωνίας και της παραγωγής.

--Την αντίληψή μας για τη σοσιαλιστική οικοδόμηση κατά τον 20ό αιώνα, απαλλαγμένη από την τάση εξωραϊσμού της για τις γενιές που την γνώρισαν, ενώ οι νέες γενιές ή έχουν πλήρη άγνοια ή γνωρίζουν την αστική προσέγγιση με πολλά στοιχεία διαστρεβλώσεων. Να ενισχύσουμε την προβολή της ανωτερότητας του σοσιαλισμού, να αναδεικνύουμε τις αιτίες ανατροπής του σοσιαλιστικού συστήματος, κυρίως όμως τις αιτίες διάλυσης της ΕΣΣΔ και του ΚΚΣΕ γιατί αποτελούσαν την πρωτοπορία αυτού του πρώτου ιστορικού εγχειρήματος της σοσιαλιστικής οικοδόμησης και επέδρασαν καθοριστικά στη γραμμή του ΔΚΚ, κυρίως στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και μετά από αυτόν, μέχρι τις ανατροπές του 1989-1991 που επέδρασαν σε όλα τα Κόμματα και στο Κόμμα μας.

--Τον εμπλουτισμό της μελέτης και των θέσεών μας για τις εξελίξεις στο αστικό σύστημα, στο εποικοδόμημα, στη Δικαιοσύνη, στην Παιδεία, στο κράτος, σε όλους τους τομείς της κοινωνικής, πολιτικής και πολιτιστικής ζωής. Ιδιαίτερα χρειάζεται να ενταχθούν στην ιδεολογική - πολιτική πάλη μας η ανάδειξη της κοινωνικής διάστασης και των φαινομένων βίας κατά των γυναικών, των φυλετικών διακρίσεων κ.ά. Να δώσουμε βάρος στο να εξηγηθούν οι

θέσεις μας για τη χειραφέτηση των γυναικών, την αποφασιστική καταδίκη κάθε ρατσιστικής επιθετικότητας με βάση την εθνική καταγωγή, το χρώμα, τη θρησκεία, το φύλο, τον σεξουαλικό προσανατολισμό, αλλά και ταυτόχρονη αντιμετώπιση των ανορθολογικών, ιδεαλιστικών απόψεων για το «κοινωνικό φύλο», τη ρευστότητα της ταυτότητας φύλου που επηρεάζουν λαϊκές δυνάμεις που δεν γνωρίζουν σε βάθος την επιστημονική προσέγγιση του ζητήματος ή υποκύπτουν στην ύπουλη προπαγάνδα περί «ατομικού δικαιωτισμού». Αυτή δεν έχει καμία σχέση με την αγωνιστική υπεράσπιση όλων των ατομικών και συλλογικών δικαιωμάτων και ελευθεριών για την εργατική τάξη, τις λαϊκές δυνάμεις, τη νεολαία και τις γυναίκες εργατικής ή λαϊκής ένταξης και καταγωγής. Η πάλη αυτή πρέπει να συνοδεύεται με την ανάδειξη των κοινωνικών αιτιών που αναπαράγουν αντιδραστικές και ανορθολογικές απόψεις και συμπεριφορές, να συνδέεται με αγωνιστικές διεκδικήσεις που αφορούν την προστασία των γυναικών, των παιδιών, αλλά και όλων των «ευάλωτων» κοινωνικών ομάδων, την επιστημονική και κοινωνική στήριξη ατόμων που πραγματικά χρειάζονται αλλαγή ταυτότητας φύλου.

--Ξεχωριστό ζήτημα είναι η αποτελεσματική και στοχευμένη διαμόρφωση γραμμής στο κίνημα, βασισμένη στην παρακολούθηση των εξελίξεων σε όλους τους κλάδους. Στοιχείο αυτού του ζητήματος που πρέπει να αναδειχτεί, παρά το ότι το έχουμε μελετήσει, ως ένα βαθμό στο προγραμματικό μας Συνέδριο το 2013, περισσότερο μετά από αυτό στο 20ό Συνέδριο το 2017 οπότε είχαμε και κάποια χειροπιαστά αποτελέσματα από τη νέα προγραμματική μας αντίληψη και πώς αυτή προχωρούσε στην πράξη, στο Κόμμα, στο κίνημα. Δηλαδή, ακόμα είναι ζητούμενο, π.χ. η πλήρης συνειδητοποίηση του ζητήματος ότι η κάθε πλευρά της κομμουνιστικής καθοδήγησης και δράσης ξεκινά έτσι κι αλλιώς από το Πρόγραμμά μας, από τη στρατηγική. Όχι με την έννοια μιας επαναλαμβανόμενης παπαγαλίας του σοσιαλισμού - κομμουνισμού και της εργατικής εξουσίας στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, στα άλλα κινήματα που στη συνέχεια συνοδεύεται από μια λεπτομερειακή απαρίθμηση επιμέρους προβλημάτων και αιτημάτων για άμεση δράση. Ούτε με την έννοια της τοποθέτησης πρώτα κάποιου οξυμένου προβλήματος και μετά στην αναζήτηση τρόπων πολιτικοποίησης αυτού του προβλήματος, τεχνητής σύνδεσης μεταξύ τους, με βάση μια εδραιωμένη λαθεμένη άποψη περί δήθεν σύνδεσης της τακτικής με τη στρατηγική, η οποία σχεδόν σε όλες τις περιπτώσεις καταντά μια σχηματική συγκόλληση σκόρπιων άμεσων αιτημάτων και στρατηγικών επεξεργασιών.

Το ζήτημα που θέσαμε από το 20ό Συνέδριο και με τις θέσεις σήμερα είναι ότι χρειάζεται εξειδίκευση, επομένως επεξεργασμένη προώθηση της στρατηγικής σε κάθε φάση, στον καθημερινό αγώνα, όπως σε μεγάλο βαθμό πετυχημένα το κάναμε την περίοδο της δεκαετούς κρίσης με αποτύπωση και συνθημάτων (κατάργηση αντεργατικών νόμων των μνημονίων, μονομερής διαγραφή του χρέους, αποδέσμευση από την ΕΕ με τον λαό στην εξουσία). Αντίστοιχα στην περιορισμένη φάση της ανάκαμψης, με τον προσδιορισμό της πάλης στην κατεύθυνση της ικανοποίησης των σύγχρονων αναγκών ή σήμερα με τη νέα κρίση που επιτάχυνε και επιδείνωσε η πανδημία, με την ανάγκη ενίσχυσης των δομών και όλων των παροχών που πρέπει να προσφέρει δωρεάν η Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας, της επίταξης του ιδιωτικού τομέα ώστε να εξασφαλιστούν απλές κλίνες και κλίνες ΜΕΘ, προσωπικό και επαρκείς υποδομές, που ανοίγουν το δρόμο του προβληματισμού και της πάλης για συνολικότερες κοινωνικές αλλαγές για την ανάγκη της κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής, των υποδομών, της εξασφάλισης αποκλειστικά κρατικών δωρεάν παρεχόμενων κοινωνικών υπηρεσιών, με κεντρικό επιστημονικό σχεδιασμό από την εργατική εξουσία. Απ' όλο αυτό προκύπτει η ανάγκη εύστοχης ιδεολογικής - πολιτικής διαπάλης στα κινήματα. Και φυσικά τα πλαίσια αυτά και οι αγώνες που αναπτύσσονται στη βάση αυτών να μελετιούνται σε καθημερινή βάση, να εξάγεται νέα πείρα και γνώση, να αφομοιώνονται αυτές συλλογικά σε όλα τα επίπεδα, να συμβάλλουν στην αποτελεσματικότητα και σε άνοιγμα δρόμων.

ΔΕΥΤΕΡΟ: Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ

Στη φάση που είμαστε γίνεται κομβικό ζήτημα πλέον η εκπαίδευση και ανάπτυξη των στελεχών του Κόμματος και της ΚΝΕ, κομβικό ζήτημα για την ίδια την πορεία και την επαναστατική εξέλιξη του Κόμματος. Ξεχωρίζουμε εδώ, εκτός των άλλων, ως βασικό τον ρόλο του Γραμματέα του κάθε καθοδηγητικού Οργάνου, όπως φυσικά και των άλλων

καθοδηγητικών στελεχών μελών των Οργάνων. Ιδιαίτερα κρίσιμος είναι ο ρόλος σε επίπεδο Τομεακών Επιτροπών και Γραφείων ΚΟΒ, αφού είναι οι αποφασιστικοί κρίκοι για την ενίσχυση της καθοδηγητικής ικανότητας των Οργάνων και συνολικά των Οργανώσεών τους. Και αυτό όχι για να υποτιμήσουμε τον ρόλο των υπόλοιπων στελεχών, αλλά για να επισημάνουμε τον κρίσιμο ρόλο που παίζει ως κρίκος.

Μας απασχολεί σε βάθος πώς θα ανεβάσουμε την απαιτητικότητα, χωρίς όμως πνεύμα υποκειμενισμού που μας διακατέχει μερικές φορές, στην εξήγηση των φαινομένων, των ζητημάτων που προκύπτουν στην καθημερινή δουλειά του Κόμματος.

Στο 20ό Συνέδριο πολύ σωστά βάλουμε ως κρίκο την Τομεακή Επιτροπή κι επεξεργαστήκαμε την καθοδηγητική της δουλειά, όπου έχουν γίνει αρκετά βήματα, όχι σε όλες, αλλά σε αρκετές. Ομως, σήμερα, εντοπίζουμε κάτι ακόμα περισσότερο. Πρέπει να δούμε αυτό το πρόβλημα της καθοδηγητικής δουλειάς βαθύτερα, από τα πάνω προς τα κάτω, σε όλους τους κρίκους και πάντα σε σχέση με τις εργατικές - λαϊκές δυνάμεις και την ιδεολογική - πολιτική διαπάλη μέσα σε αυτές.

Στις Θέσεις, π.χ., κάναμε προσπάθεια να μελετήσουμε πιο βαθιά και να ξεπεράσουμε μέσα στο Κόμμα τη δυσκολία να εντάξουμε και να διεξάγουμε την ιδεολογική διαπάλη σε όλα τα ζητήματα. Και σε σχέση με την πολιτική της συσπείρωσης εργατικών - λαϊκών δυνάμεων και πιο μεγάλης διείσδυσης της Οργάνωσής μας σε ένα μεγαλύτερο τμήμα της εργατικής τάξης. Και σε σχέση με τη διαμόρφωση στόχων πάλης, γύρω από τους οποίους θα επιτυγχάνεται αυτή η συσπείρωση σε αντικαπιταλιστική - αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση στο κίνημα και φυσικά και γύρω από το Κόμμα.

Αυτό συγκεκριμένα πλέον πρέπει να το αντιμετωπίσουμε παραπέρα. Και από τη σκοπιά της καθοδήγησης και της λειτουργίας και του περιεχομένου της δουλειάς των Οργάνων, των μορφών και μεθόδων δουλειάς, του προσανατολισμού της δράσης. Το πώς τελικά θα εντάξουμε τη δράση μας σε ένα γενικότερο σχέδιο δουλειάς, το οποίο βεβαίως θα προσαρμόζεται και σε αιχμές. Η έννοια του προγραμματισμού δεν είναι πλήρως κατανοητή. Συνήθως περιλαμβάνει, όσο πάμε προς τα κάτω, στα Τομεακά και τις ΚΟΒ, ημερομηνίες κινητοποιήσεων, εξορμήσεις, επετειακές εκδηλώσεις και δράσεις ή συγκεκριμένες αναφορές, όπως το άνοιγμα σχολείων, η υπογραφή ΣΣΕ, η Πρωτομαγιά κ.λπ. Η έννοια του προγραμματισμού, όμως, πρέπει να συνδυάζει καθήκοντα, να κλιμακώνει δράσεις, να μελετά, να εξειδικεύει γενικά στρατηγικά καθήκοντα ανάλογα και το χώρο δράσης του κάθε Τομέα, της κάθε ΚΟΒ. Επίσης, να διορθώνει και στοιχεία του προγραμματισμού που έρχεται από τα πάνω, κάνοντας δημιουργικές, προσαρμοσμένες στον χώρο, προτάσεις. Και βέβαια, αυτό να εκφράζεται και στην Τομεακή Επιτροπή και στην ΚΟΒ κ.λπ.

ΤΡΙΤΟ: Ο ΡΟΛΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΔΕΙΞΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ

Κρίσιμα ζητήματα επίσης σήμερα για την εξέλιξη του Κόμματος είναι η σωστή ανάδειξη στελεχών, με πρόγραμμα και πολύπλευρη συγκεκριμένη βοήθεια, η διάταξη των κομματικών δυνάμεων με βάση την πείρα που έχουμε βγάλει αυτά τα χρόνια. Είναι πολύ πιο επίπονη και μακροχρόνια δουλειά να μεταδοθεί η πείρα του κινήματος και γενικότερα της κομματικής δουλειάς σε νεότερες γενιές. Είναι πλέον καθήκον, κυρίως των πιο έμπειρων συντρόφων - στελεχών, να μεταδώσουν αυτήν τη γνώση και τη συσσωρευμένη πείρα, όχι ως αφμ υψηλού δάσκαλοι αλάνθαστοι, αλλά ως σύντροφοι και συντρόφισσες ισότιμοι και διαπαιδαγωγητές με το κομμουνιστικό παράδειγμά τους.

Βέβαια, η νέα γενιά στελεχών, όσοι αναδείχτηκαν κυρίως την τελευταία 10ετία, έχει σήμερα μια αφετηρία καλύτερη, κυρίως από την άποψη ότι ξεκινά τη διαδικασία της γνώσης με επεξεργασμένες πλέον θέσεις στρατηγικής, στη βάση του νέου Προγράμματος του Κόμματος. Από την άλλη, βέβαια, δεν έχει την πείρα της διεξαγωγής της ιδεολογικής διαπάλης για τη διαμόρφωση αυτού του Προγράμματος, πείρα που έχουν οι προηγούμενες γενιές. Οπωσδήποτε υπάρχουν άλλα συν και άλλα μείον, δεν ισοσκελίζονται. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή καθώς υπάρχουν ακόμα μεγάλες συγχύσεις και στην έννοια της στρατηγικής, αφού χρησιμοποιείται από αστικά επιτελεία με την έννοια του τελικού στόχου σε περιορισμένο πεδίο κι όχι με την έννοια ενός ολοκληρωμένου προγράμματος ρήξεων και ανατροπών που δεν αφορούν ένα γενικά απώτερο μέλλον, το οποίο θα το περιμένουμε να έρθει κάποτε αλλά προετοιμάζεται από σήμερα, από την καθημερινή δράση, από την άνοδο της ταξικής πάλης

και τη θεωρητική -ιδεολογική και πολιτική- επίδραση στις εργατικές - λαϊκές δυνάμεις και το κίνημά τους.

Πρέπει να πάρουμε υπόψη ότι η πορεία της κοινωνικοποίησης των νέων ανθρώπων σήμερα καθυστερεί περισσότερο, στον στίβο της αγοράς εργασίας μπαίνουν πιο αργά, με ελαστικές και διαφορετικές εργασιακές σχέσεις που δυσκολεύουν, ενώ και η πείρα της μαζικής πάλης είναι πολύ μικρή. Ακόμα και η εμπειρία των μαζικών διαδικασιών μέσα στα Πανεπιστήμια, στους φοιτητικούς συλλόγους, έχει πάει δραματικά πίσω τα τελευταία χρόνια. Γι' αυτό απαιτείται καλή γνώση, μόρφωση, θεωρητικό υπόβαθρο ισχυρό, τήρηση των αρχών και αξιών, συνεχής επαγρύπνηση και ετοιμότητα.

Μια άλλη πλευρά ξεχωριστή είναι η αναγκαιότητα της εναλλαγής χρεώσεων στα στελέχη, στον καταμερισμό δουλειάς, έτσι ώστε να αποκτιέται όσο το δυνατόν πιο μεγάλη, πιο πολύπλευρη πείρα από διαφορετικά καθήκοντα και χρεώσεις. Ταυτόχρονα είναι απαραίτητο, ένας νέος Γραμματέας ΚΟΒ, ένα μέλος του Τομεακού Γραφείου ή ένας νέος Γραμματέας του Τομέα, να βοηθιέται ώστε να αποκτήσει γρήγορα καλή εικόνα του χώρου του ευρύτερα και μέσα στην Κομματική Οργάνωση, και στον περίγυρο, και στην κοινωνία, στους κλάδους, στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές, στους φορείς του μαζικού κινήματος, στους χώρους όπου δρα και έχει την ευθύνη. Χρειάζεται να τον προσανατολίσουμε σωστά, να τον βοηθήσουμε, όσο το δυνατό με την άμεση εμπλοκή του στις μαζικές διαδικασίες του κινήματος. Επίσης, με τη συστηματική συζήτηση στο Όργανο όπου ανήκει, της πείρας που συγκεντρώνεται και την ανάπτυξη συγκεκριμένου σχεδίου παρέμβασης. Μόνο έτσι θα μπορεί να αποκτήσει και νέα μεγαλύτερη πείρα και ταυτόχρονα να αφομοιώνει την παλιότερη που θα προκύπτει από τη συζήτηση με άλλους πιο έμπειρους συντρόφους και συντρόφισσες, μέσα στη φωτιά της μάχης και της οποιασδήποτε καθημερινής δουλειάς.

Είναι σημαντικό να διαπαιδαγωγηθούν τα στελέχη μας έτσι που να συμβάλλουν με τη γνώμη τους όλο και περισσότερο, πιο προετοιμασμένα, με ομιλίες και παρεμβάσεις στα Όργανα, στις συνεδριάσεις. Το κάθε στέλεχος, όσο μικρή πείρα και αν έχει, όσο κι αν δεν είναι τόσο σίγουρο ότι βοηθάει λέγοντας αυτά που έχει σκεφτεί, ακόμα και όταν δεν τα έχει επεξεργαστεί ολοκληρωμένα, πρέπει, έχει υποχρέωση να καταθέτει τη γνώμη του, να τη λέει θαρρετά. Γνώμη που την αναπτύσσει με συντροφικό τρόπο, με ετοιμότητα να ακούσει και τους άλλους, να ακούσει και τις διαφωνίες με τη δική του άποψη, που επίσης πρέπει να εκφράζονται με συντροφικό τρόπο, για να καταλήγουμε τελικά έτσι όλοι μαζί σε συλλογική εκτίμηση και απόφαση, για να πάμε να την υλοποιήσουμε σαν ένας άνθρωπος, βάζοντας ο καθένας και η καθεμιά δημιουργικά το ξεχωριστό δικό του λιθαράκι,.

Με ευθύνη των Επιτροπών Περιοχής, να εξασφαλιστεί έμπρακτα ο προσανατολισμός όλων των Οργάνων και των κομματικών δυνάμεων, κλαδικών και εδαφικών, στη δουλειά στην εργατική τάξη και τους συμμάχους της και να εκφραστεί αυτό με καθοδηγητική ευθύνη για τη διαμόρφωση επιτελικού σχεδιασμού αυτής της δουλειάς.

ΤΕΤΑΡΤΟ: ΝΑ ΜΕΛΕΤΑΜΕ, ΝΑ ΑΦΟΜΟΙΩΝΟΥΜΕ, ΝΑ ΒΑΘΑΙΝΟΥΜΕ ΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΕΣ ΜΑΣ

Είναι κρίσιμο ζήτημα να ενισχυθεί συνολικά το θεωρητικό - ιδεολογικό στοιχείο στη λειτουργία όλων των καθοδηγητικών Οργάνων. Η εκπαίδευση στην σε βάθος θεωρητική - ιδεολογική συζήτηση, κάθε πολιτικού και μαζικού καθήκοντος, απαιτεί ανάλογο χρόνο και προετοιμασία συζήτησης σε κάθε καθοδηγητικό Όργανο. Απαιτεί διαμόρφωση προϋποθέσεων για συλλογική συζήτηση, η οποία βέβαια θα στηρίζεται και στην -επιστημονική και ταξική- προετοιμασία των θεμάτων, με βάση τα ανάλογα επιτελεία του Κόμματος. Τα βήματα που έγιναν στη συζήτηση αρθρογραφίας του «Ριζοσπάστη» και της «ΚΟΜΕΠ» σε Όργανα, να γενικευτούν, χωρίς να είναι αυτό το μοναδικό ζητούμενο. Να επεκταθούν στη συζήτηση θεμάτων με βάση εκδόσεις του Κόμματος. Να συστηματοποιηθεί η συζήτηση ως θέματα της ημερήσιας διάταξης που αφορούν το περιεχόμενο και τη διαπάλη στην Παιδεία, στην Υγεία, βέβαια και στα κινήματα, τη δουλειά σε κλάδους κ.λπ.

Το βασικό καθοδηγητικό και οργανωτικό μας πρόβλημα είναι ότι οι σημαντικές επεξεργασίες μας, η πλούσια πρακτική πείρα που έχουμε αποκτήσει κατά τη διεξαγωγή του ιδεολογικού - πολιτικού - μαζικού - συνδικαλιστικού αγώνα, όσο πάμε προς τα κάτω αδυνατίζουν, κατακερματίζονται, μετατρέπονται σε αποσπασματική, ευκαιριακή κατά θέμα δράση, αποδυναμωμένη από την ένταξή της σε έναν σχεδιασμό, σε μια εξειδίκευση, σε μια

κλιμάκωση απαραίτητη σήμερα για μια πετυχημένη και πιο αποφασιστική δουλειά μέσα στην εργατική τάξη και το κίνημά της. Το θέμα, π.χ., του πώς δουλεύουμε στο κίνημα είναι αναπόσπαστα δεμένο με το πώς καθοδηγούμε ιδεολογικά - πολιτικά τα Όργανα και τις κομματικές δυνάμεις, για να δουλεύουν σωστά στο κίνημα και με ενδιαφέρον βέβαια για άμεσα αποτελέσματα, αλλά και με δημιουργία υποδομής σχετικά πιο μακροπρόθεσμης. Το θέμα δεν είναι μόνο να γνωρίζουμε τις τάσεις των εξελίξεων, αλλά και να αντιστοιχίζουμε όσο αυτό είναι δυνατό περισσότερο την καθοδηγητική μας δουλειά σε αυτές τις τάσεις.

Καρδιά όλων αυτών φυσικά είναι οι ιδεολογικές - πολιτικές επεξεργασίες μας. Αλλά για να λειτουργήσουν αυτές φυσιολογικά, να μην έχουν αρρυθμίες, να μην αδυνατίζουν, όπως κάποιες φορές η καρδιά, θέλουν και τα αντίστοιχα εργαλεία, τα μέσα. Δηλαδή, θέλουν σωστή λειτουργία των καθοδηγητικών Οργάνων, των Τμημάτων και Επιτροπών, των Κομματικών Ομάδων και των ΚΟΒ. Είναι σαφές ότι ο ιδεολογικός - πολιτικός - οργανωτικός καθοδηγητικός ρόλος συνολικά του Κόμματος, για να ασκείται επαρκώς, εξαρτάται από τον καθοδηγητικό ρόλο των Οργάνων από πάνω έως κάτω: Από την ΚΕ, τις ΕΠ, τις ΤΕ, έως τα Γραφεία των ΚΟΒ. Έχει να κάνει συνολικά με την ποιότητα της εσωκομματικής ζωής.

Το πρίσμα κάτω από το οποίο εξετάζουμε την καθοδηγητική μας δουλειά είναι η θετική πορεία του Κόμματος, οι επεξεργασίες, οι πρωτοβουλίες του, η ικανότητα προσαρμογής που έδειξε σε στροφές και οπωσδήποτε οι γενικότερες πολιτικές εξελίξεις, οι απότομες αλλαγές, στις οποίες ενυπάρχουν και μεγάλες δυσκολίες και μεγάλες δυνατότητες. Τέτοιες δυσκολίες αλλά και δυνατότητες που ανεβάζουν την απαιτητικότητα της καθοδηγητικής ικανότητας των Οργάνων να δώσουν ώθηση στις ΚΟΒ, σε όλους τους τομείς, οπωσδήποτε και στην κομματική οικοδόμηση, για να αντιστοιχηθεί αυτή η δουλειά, όσο γίνεται, στις απαιτήσεις προώθησης του καθοδηγητικού ρόλου του Κόμματος στην εργατική τάξη.

Τα στοιχεία που εμφανίστηκαν στην περίοδο της καραντίνας σε ειδικές συνθήκες πρέπει να γενικευτούν ως θετική πείρα. Υπήρξαν -εκτός από αρνητικά και αδυναμίες- και ποιοτικά στοιχεία στην καθοδήγηση σε αρκετές Οργανώσεις, όπως συνεργασίες σε όλη την κλίμακα, η ανάγκη άμεσης ενημέρωσης για τη γραμμή και τις δράσεις από τον «Ριζοσπάστη» με καλύτερη αξιοποίησή του, η αξιοποίηση πολλών μέσων μαζικής επικοινωνίας για προπαγάνδα και επικοινωνία με τον περίγυρο και ευρύτερα τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία, ο σχεδιασμός της αυτομόρφωσης κ.ά.

Ειδικός και ξεχωριστός είναι ο ρόλος των Τμημάτων της ΚΕ, συνεπώς χρειάζεται μεγάλη φροντίδα η κατάλληλη και πιο προσεγμένη στελέχωσή τους.

Ταυτόχρονα, θεωρούμε ότι το Συνέδριο πρέπει να δώσει συγκεκριμένη κατεύθυνση στη νέα ΚΕ και στις ΕΠ για την με σχέδιο και συλλογική συζήτηση μεγαλύτερη και ουσιαστική ενασχόληση και πιο αποφασιστική βοήθεια προς τις ΚΟΒ, η οποία σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να καταντά «οδηγία προς ναυτιλλομένους». Αντίστοιχα από το ΚΣ της ΚΝΕ στις ΟΒ.

Επιπλέον, η νέα ΚΕ να διαμορφώσει ειδικό σημείωμα προς τις ΚΟ, παίρνοντας υπόψη τις νέες εξελίξεις και τις νομοθετικές αλλαγές που έχουν συντελεστεί από το αστικό κράτος σε μια σειρά από τομείς, μαζί με οδηγίες (πολιτικές, νομικές, οργανωτικές) που αφορούν ζητήματα ετοιμότητας, επαγρύπνησης, τήρησης αρχών και λειτουργίας του Κόμματος απέναντι στον ταξικό αντίπαλο και την προσπάθεια υπονόμευσης και επίθεσης στο Κόμμα.

ΠΕΜΠΤΟ: ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ Η ΚΑΛΗ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ ΤΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΡΑΣΗΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑ

Υπάρχουν κριτήρια, στη βάση των οποίων συμμετέχουμε σε πρωτοβουλίες, δράσεις και κινητοποιήσεις που οργανώνονται σε τοπικό, κλαδικό ή άλλο επίπεδο και όπου πιθανόν μπορεί ο συσχετισμός να μην είναι υπέρ μας ή είναι πρωτοβουλίες που δεν ξεκίνησαν από εμάς. Είναι κρίσιμο ζήτημα το πώς η Οργάνωση θα μπει με δυναμισμό σε αυτές, αλλά και πώς ταυτόχρονα θα πρέπει να επαγρυπνεί για το περιεχόμενο, για την εξέλιξη του αγώνα και πώς με συλλογικό τρόπο κάθε φορά πρέπει να εξετάζεται η στάση μας συγκεκριμένα, ακόμα και η αποστασιοποίηση από αποπροσανατολιστικές ή δράσεις που λειτουργούν προβοκατόρικα και ενάντια στο εργατικό - λαϊκό κίνημα. Και φυσικά, το κύριο είναι ότι δεν πρέπει να αφήνουμε να υπάρχει κενό σε δράσεις και πρωτοβουλίες στο κίνημα, γιατί το κενό πάντα το εκμεταλλεύονται, για να δυσκολέψουν τον αγώνα, η αστική τάξη, το κράτος της και τα κόμμάτα της, που χρησιμοποιούν και τις οππορτουριστικές δυνάμεις. Σημαντική βοήθεια πρέπει να δώσουμε σε αυτό, ιδιαίτερα στην ΚΝΕ.

Συνολικά η νέα ΚΕ πρέπει να δώσει βάρος στην αξιοποίηση της πείρας των αγώνων, να ξεκαθαρίζεται η σχέση του Κόμματος με τις εργατικές συνδικαλιστικές οργανώσεις, με τις άλλες οργανώσεις των α/α της πόλης, των βιοπαλαιστών αγροτών, της νεολαίας και των γυναικών. Να ξεπεραστεί ένα μπέρδεμα που υπάρχει ακόμα σε κάποια μέλη και στελέχη στην κατεύθυνση για ανάγκη πολιτικοποίησης του κινήματος, ισοπεδώνοντας κάπως τις διαφορές ανάμεσα στο Κόμμα και το ταξικό σωματείο, το ΠΑΜΕ. Να ξεπεράσουμε πρακτικές από απειρία που συναντήσαμε τα προηγούμενα χρόνια, όπου μερικές φορές ισοπεδώνονταν οι διαφορές που υπάρχουν ανάμεσα σε ένα ταξικό σωματείο και σε μια επιτροπή αγώνα, π.χ. για το πρόβλημα των σκουπιδιών, ή σε έναν αγροτικό ή γυναικείο σύλλογο, ή έναν σύλλογο γονέων ενός σχολείου. Τα θέματα αυτά, όταν εντοπίζονται, πρέπει να αποτελούν θέμα συζήτησης και εξειδίκευσης στα Όργανα και τις ΚΟΒ για το πώς παρεμβαίνουμε, με ποιο περιεχόμενο, με ποιους τρόπους, μορφές και δράσεις.

ΕΚΤΟ: ΕΙΔΙΚΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Ειδική δουλειά χρειάζεται από όλο το Κόμμα και την ΚΝΕ στις γυναίκες εργατικής - λαϊκής ένταξης ή καταγωγής και η σχέση τους με το ριζοσπαστικό γυναικείο κίνημα. Τα μέλη του Κόμματος και της ΚΝΕ έχουν καθήκον να συμμετέχουν σε Συλλόγους και Ομάδες της ΟΓΕ, να παλεύουν για τη συμμετοχή όχι μόνο οπαδών, αλλά όλων των ανήσυχων, προβληματισμένων γυναικών. Συμβάλλουν για την επιτυχία του Συνεδρίου της ΟΓΕ, στη διοχέτευση των στόχων για την ισοτιμία των γυναικών στα κινήματα.

Επίσης, ιδιαίτερη παρακολούθηση απαιτείται για το πώς προχωρούν η δράση και τα καθήκοντα του Κόμματος και της ΚΝΕ με βάση τις εξελίξεις και τάσεις σε όλες τις βαθμίδες της Εκπαίδευσης καθώς και η ξεχωριστή και μεγαλύτερη δράση που απαιτείται στον χώρο του Πολιτισμού και των καλλιτεχνών.

ΕΒΔΟΜΟ: Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗΣ

Η κομματική οικοδόμηση αποδείχτηκε όντως πολύ δύσκολο καθήκον μέσα σε αυτές τις σύνθετες και δύσκολες συνθήκες. Παρ' όλα αυτά οι περισσότερες ΚΟ Περιοχής έδωσαν μια γενναία μάχη.

Την περίοδο που εξετάζουμε καταφέραμε να αναπληρώσουμε απώλειες που είχαμε προηγούμενα χρόνια και στην τετραετία έχουμε μια μικρή αύξηση των οργανωμένων δυνάμεων του Κόμματος και της ΚΝΕ.

Είναι μια θετική προσπάθεια που έδωσαν με ανομοιομορφία οι Κομματικές Οργανώσεις σε μια περίοδο έντονων πολιτικών εξελίξεων, πιέσεων και αυταπατών που καλλιεργήθηκαν πλατιά στις λαϊκές δυνάμεις σε συνδυασμό με την ηττοπάθεια και τους περιορισμούς λόγω της πανδημίας.

Ωστόσο, τα μικρά θετικά βήματα που έγιναν τόσο στην οργανωτική ανάπτυξη του Κόμματος όσο και στη βελτίωση της εργατικής του σύνθεσης, συνολικά στην κομματική οικοδόμηση σε εργοστάσια, μεγάλες επιχειρήσεις, νοσοκομεία, δεν αντιστοιχούν στη βαρύτητα που έχουν οι ανάγκες ανασύνταξης του εργατικού κινήματος, ειδικά στις σημερινές συνθήκες υποχώρησής του και της πίεσης για ενσωμάτωση μεγάλων τμημάτων της εργατικής τάξης.

Η κομματική οικοδόμηση γενικά καθυστερεί και αποδείχτηκε ένα καθήκον πολύ σύνθετο, επομένως και δύσκολο στην υλοποίησή του, που προσκρούει σε παλιούς και νέους ανασταλτικούς παράγοντες όπως:

--Στην απόσπαση επιτελικής και εκτελεστικής εργασίας, αλλά και στις νέες δυσκολίες που προκύπτουν πλέον από τις εκτεταμένες εφαρμογές της Πληροφορικής στην ταχεία και συνοπτική πληροφόρηση, ο εθισμός στην οποία μειώνει την εκπαίδευση και την ικανότητα για μελέτη, περιορίζει την ανάπτυξη κριτικής σκέψης και αντίστοιχης δράσης.

--Στην επιδείνωση των ωραρίων εργασίας, στην αστάθειά τους. Στη μορφή της τηλεργασίας από το σπίτι.

--Στον περιορισμό της στήριξης των νέων γονιών από τις γιαγιάδες και τους παππούδες λόγω της παράτασης του ορίου συνταξιοδότησης, σε συνδυασμό με την αύξηση των εργαζόμενων γυναικών. Το πρόβλημα αυτό υπάρχει και φυσικά επιτείνεται γιατί το ανεπαρκές και υποβαθμισμένο κοινωνικό σύστημα στήριξης καθιστά ατομική - οικογενειακή ευθύνη τη φροντίδα των παιδιών, των υπερηλίκων και ΑμεΑ.

--Στη σχεδιασμένη δουλειά του εργοδοτικού και κρατικού μηχανισμού για να θέτει εμπόδια στην επαφή των εργαζομένων και της νεολαίας με την ιδεολογία και πολιτική του ΚΚΕ και τη δράση του εργατικού - λαϊκού κινήματος.

Ειδικότερα όσον αφορά την εξέλιξη της οργανωτικής ανάπτυξης του Κόμματος από το 20ό Συνέδριο.

1. Η συνολική μεταβολή της κομματικής δύναμης στην 4ετία είναι θετική κατά 0,7%.

Οι στρατολογίες που έγιναν την τετραετία αναλογούν στο 15,41% της δύναμης που είχε το Κόμμα στο 20ό Συνέδριο.

Την ίδια περίοδο, είχαμε ένα 7,31% της τότε δύναμης απώλειες σε διαγραφές που η συντριπτική τους πλειοψηφία αφορούν εθελοντική αποχώρηση - διαρροή, οι οποίοι παραμένουν στον περίγυρο του Κόμματος ως οπαδοί και ένας μικρός αριθμός που έφυγε λόγω διαφωνίας. Επίσης, έχουμε ένα 7,35% απωλειών λόγω θανάτου.

Οι στρατολογίες που έγιναν στους 4 βασικούς δείκτες όπου είχαμε ειδικούς στόχους και βελτιώνουν την κοινωνική και ηλικιακή σύνθεση είναι:

-- Στρατολογίες μισθωτών και ανέργων 50,32% του συνόλου.

-- Από ΚΝΕ το 58,44%.

-- Κάτω των 40 χρόνων το 77,64%.

-- Γυναίκες το 40,74%.

Γενικά η προέλευση των στρατολογιών στην τετραετία είναι: Από βιομηχανικούς κλάδους 14,81%, από κλάδους υπηρεσιών 29,51%. Αυτοαπασχολούμενοι ΕΒΕ 5,07%, επιστήμονες 1,57%, αγρότες 2,03%, φοιτητές - σπουδαστές 35,39%. Ένα 6% είναι άνεργοι και το υπόλοιπο από συνταξιούχους, νοικοκυρές κ.λπ.

2. Η κοινωνική σύνθεση του Κόμματος βελτιώθηκε αισθητά στους μισθωτούς και παραμένει στάσιμη σε αυτοαπασχολούμενους ΕΒΕ, επιστήμονες, αγρότες:

Μισθωτοί ιδιωτικού και δημόσιου τομέα 46,64%. Εχουμε αύξηση (+5,03%) στην τετραετία.

Από αυτούς είναι σε βιομηχανικούς κλάδους 13,95% (+2%) σε κλάδους υπηρεσιών 31,26% (+1,9%), σε άλλους κλάδους 1,53% (+0,3%). Στο Δημόσιο δουλεύουν 10,61% (+1,89%).

Αυτοαπασχολούμενοι (ΕΒΕ, επιστήμονες) 10,75%. Μικρή μείωση (-0,35%).

Απασχολούμενοι στην αγροτική οικονομία 4,55%. Μικρή μείωση (-0,45%).

Εκτός παραγωγής 38,06% (-4,29). Συνταξιούχοι 31,6% (-3,57%), φοιτητές 4,95% (-0,4%), νοικοκυρές 1,33% (-0,4%)

Γυναίκες είναι το 34%. Εχουμε μια αύξηση (+2,4%).

Η ηλικιακή σύνθεση του Κόμματος.

18 - 30 χρόνων είναι το 17% των μελών

31 - 40 χρόνων το 21,2%,

41 - 50 χρόνων το 11,5%

51 - 60 χρόνων το 15,9%

61 - 70 χρόνων το 17,7%

71 χρόνων και πάνω το 16,6%

Ειδικό ζήτημα που αφορά την κομματική οικοδόμηση είναι η σωστή διάταξη και διάρθρωση των κομματικών δυνάμεων.

Στην τετραετία, έγιναν ορισμένες αλλαγές στη διάταξη των κομματικών δυνάμεων με τη δημιουργία νέων Τομεακών Οργανώσεων σε Αττική, Κεντρική Μακεδονία, Δυτική Μακεδονία και αρκετές άλλες σε επίπεδο ΚΟΒ.

Πιο συγκεκριμένα στην 4ετία, στην ΚΟΑ, διαλύθηκε η Περιφερειακή Οργάνωση Δυτικού Τομέα και συγκροτήθηκαν 3 νέοι Τομείς. Στον Βόρειο Τομέα Αττικής έσπασε η ενιαία Τομεακή Οργάνωση και δημιουργήθηκαν 2 νέοι Τομείς. Στην Κεντρική Μακεδονία με ανακατατάξεις των παλιών Τομέων συγκροτήθηκαν 4 νέες Τομεακές Επιτροπές στο πολεοδομικό συγκρότημα Θεσσαλονίκης και στην Υπαιθρο (Λαγκαδάς), ενώ δημιουργήθηκαν 2 νέες Κλαδικές Τομεακές Οργανώσεις (Κατασκευές και Πληροφορικής - Ερευνας) που μέχρι τώρα ανήκαν στην Τομεακή των Βιομηχανικών Κλάδων. Τέλος, στην ΚΟ Δυτικής Μακεδονίας, προχώρησε η αναδιάταξη δυνάμεων με τη συγκρότηση Τομεακής Οργάνωσης στο Ενεργειακό Κέντρο Πτολεμαΐδας και Τομεακής Οργάνωσης Καστοριάς - Βοΐου.

Οι αλλαγές αυτές ήταν αναγκαίες και είχαν ως στόχο να βελτιώσουν την πολιτική και ιδεολογική παρέμβαση στον χώρο ευθύνης κάθε ΚΟ, εντάσσοντας όλες τις δυνάμεις που είναι διαταγμένες σε κλαδική και εδαφική βάση σε ενιαίο σχέδιο που υπηρετεί και την κομματική οικοδόμηση με επίκεντρο τον κλάδο και τον χώρο δουλειάς. Ταυτόχρονα, συμβάλλουν στο να λυθούν διάφορα καθοδηγητικά ζητήματα που έχουν αναδειχτεί και αφορούν τη σύνθεση και τον προσανατολισμό αρκετών ΚΟΒ κλαδικών και εδαφικών και το περιεχόμενο της δουλειάς τους.

Είναι μια διαδικασία που απαιτεί σταθερή παρακολούθηση και έλεγχο από τα καθοδηγητικά Όργανα, σαφήνεια στόχων, υπολογισμό όλων των δεδομένων και όχι μηχανιστικές εφαρμογές.

Η νέα ΚΕ, σε συνεννόηση και με τα καθοδηγητικά Όργανα των Περιοχών, πρέπει παραπέρα και πιο συγκεκριμένα να επεξεργαστεί μια σειρά από πλευρές -και οργανωτικές και πρακτικές- προκειμένου να επιτευχθεί ο στόχος του καλύτερου συντονισμού και της ενιαίας δράσης των κλαδικών και εδαφοπαραγωγικών Τομεακών Οργανώσεων και ΚΟΒ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ΄

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΕΩΣ ΤΟ 22ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

1. Ολοκλήρωση του β΄ μέρους της μελέτης για την ταξική διάρθρωση στην Ελλάδα.
2. Μελέτη βασικών πλευρών της μεγάλης κρατικής παρέμβασης («Πράσινο New Deal») για την έξοδο από την κρίση σε ΕΕ και ΗΠΑ, δηλαδή της στρατηγικής της «πράσινης μετάβασης» και του «ψηφιακού μετασχηματισμού» της οικονομίας και του κράτους. Ιδιαίτερα, επεξεργασία της υλοποίησης των συγκεκριμένων στρατηγικών κατευθύνσεων της ΕΕ ανά κλάδο και περιφέρεια, στην ελληνική οικονομία.
3. Να συνεχιστεί η ερευνητική προσπάθεια για τη μελέτη της σοσιαλιστικής οικοδόμησης κατά τον 20ό αιώνα, ιδιαίτερα σχετικά με το εποικοδόμημα, την οργάνωση και τη λειτουργία του κράτους της εργατικής εξουσίας, τη συσχέτιση με τις εξελίξεις στην οικονομία:
α) Ολοκλήρωση και έκδοση της μελέτης των αλλαγών στο Σύνταγμα για τη συγκρότηση του εργατικού κράτους, για τις σχέσεις Κόμματος και μαζικών οργανώσεων ή των αλλαγών στο Σύνταγμα της ΕΣΣΔ κλπ. β) Στο πλαίσιο των εκδόσεων της νέας σειράς για το Αστικό και Σοσιαλιστικό Δίκαιο, να προχωρήσει η κριτική αποτίμηση της θεωρητικής συζήτησης για το Δίκαιο στη Σοβιετική Ένωση. γ) Εμπλουτισμός της παραπάνω έρευνας με την πείρα της DDR και άλλων χωρών της σοσιαλιστικής οικοδόμησης.

4. Μελέτη της πείρας του 20ού αιώνα, ως προς τις εργατικές - λαϊκές εξεγέρσεις, ένοπλα κινήματα, διαμόρφωσης ή όχι επαναστατικής κατάστασης ή στοιχείων αυτής (π.χ. εμφύλιος πόλεμος στην Ισπανία, κινεζική επανάσταση, κινήματα σε Ν/Α Ασία, Λατινική Αμερική, αλλά και σε όλη την Ευρώπη). Η γραμμή της Κομμουνιστικής Διεθνούς ή κέντρων του Διεθνούς Κομμουνιστικού Κινήματος. Να δώσουμε συνέχεια στην προσπάθεια μελέτης του περάσματος από τον καπιταλισμό στον σοσιαλισμό κατά τον 20ό αιώνα, ερευνώντας όλους τους παράγοντες: Υλικές συνθήκες (καθώς και τις αντίστοιχες προσαρμογές του καπιταλισμού), εκδήλωση κρίσης της αστικής εξουσίας, κατάσταση του επαναστατικού υποκειμένου (Κόμμα, εργατικό κίνημα, σύμμαχος κοινωνικές δυνάμεις).

5. Αναβάθμιση της προσπάθειας στη διαπάλη με τα αστικά πολιτικά ρεύματα (σοσιαλδημοκρατικό, φιλελεύθερο κ.λπ.) τόσο σε σχέση με το ιστορικό - θεωρητικό βάθος των μελετών όσο και σε σχέση με την τεκμηριωμένη ερμηνεία και κριτική των σύγχρονων προσαρμογών των θέσεων τους. Αντίστοιχα, τη διαπάλη με το οπορτουμιστικό ρεύμα.

6. Επικαιροποίηση και έκδοση των επεξεργασιών για το σύγχρονο επιτελικό αστικό κράτος.

7. Συμβολή στη διαπάλη με την οπορτουμιστική και αστική προσπάθεια «σύγχρονων» ερμηνειών του μαρξισμού που συσκοτίζουν το επαναστατικό περιεχόμενό του, τη σημασία των αρχών του και τη μέθοδό του, με βάση τη δήθεν «νέα» ανάγνωση του Μαρξ που τον αντιπαραθέτουν στο έργο του Ενγκελς και του Λένιν.

8. Αποφασιστική ενίσχυση της διαπάλης, με βοήθεια ιδιαίτερα προς την ΚΝΕ, σχετικά με την αστική ιδεολογική επίθεση (ατομικός αυτοπροσδιορισμός και δικαιωτισμός, μεταμοντέρνα άρνηση της αντικειμενικής αλήθειας κ.λπ.), το περιεχόμενο της εκπαιδευτικής διαδικασίας, ξεκινώντας από τις πιο μικρές ηλικίες της νεολαίας. Αναβάθμιση της συνεργασίας και του κοινού προγραμματισμού ανάμεσα στα Τμήματα της ΚΕ.

9. Να ενταθεί η προσπάθεια βαθύτερης διερεύνησης των αιτιών της μακρόχρονης υποχώρησης του επαναστατικού εργατικού κινήματος, σε σχέση και με τις αναβαθμισμένες σύγχρονες δυνατότητες ενσωμάτωσης της εργατικής τάξης, να φωτιστούν καλύτερα οι αυξημένες απαιτήσεις για μια πιο ολοκληρωμένη ιδεολογικοπολιτική παρέμβαση.

10. Συστηματοποίηση και ενίσχυση του συστήματος κομματικής μόρφωσης (επέκταση και συστηματοποίηση του κύκλου μαθημάτων με οπαδούς και νέα μέλη, παραπέρα αναβάθμιση των σχολών της ΚΝΕ, των τομεακών, των ΕΠ και της κεντρικής κομματικής σχολής και των σεμιναρίων). Ειδικά θεματικά σεμινάρια Ιστορίας του Κόμματος και γενικότερα. Εξειδικευμένη ιδεολογική δουλειά, μαρξιστική μόρφωση κατά επιστημονικό αντικείμενο σε Κομματικές ΚΝίτικες δυνάμεις πτυχιακών - μεταπτυχιακών φοιτητών. Επίσης, εξειδικευμένο πρόγραμμα για εκπαιδευτικούς και καλλιτέχνες.

11. Έκδοση των Τόμων Γ1 για την περίοδο 1949 - 1967 και Γ2 για την περίοδο 1967 - 1974 της Ιστορίας του Κόμματος.

12. Προώθηση της μελέτης για την περίοδο 1974 - 1991, με τον φιλόδοξο στόχο να ολοκληρωθεί μετά το 22ο Συνέδριο. Ταυτόχρονα, ένταση της προσπάθειας για έκδοση των Πρακτικών κρίσιμων Ολομελειών της ΚΕ ή Συνεδρίων της αντίστοιχης περιόδου. Να προχωρήσει επίσης η έκδοση των Επίσημων Κειμένων.

13. Να δοθεί αποφασιστική βοήθεια στην ΚΝΕ για την πετυχημένη διεξαγωγή του Συνεδρίου της σε 2 χρόνια με βάση το Καταστατικό της.

14. Να γίνει ειδική Σύνοδος της νέας ΚΕ για τη συγκεκριμένη κατάσταση στο ΔΚΚ και τις σχέσεις μας με άλλα Κομμουνιστικά και Εργατικά Κόμματα.

15. Να προχωρήσουν τα Επιστημονικά Συνέδρια της ΚΕ για τη λογοτεχνία.

ΩΣ ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Το ΚΚΕ θα τα καταφέρει. Σε πείσμα όλων όσοι το πολεμάνε λυσσασμένα, χρόνια τώρα, είτε είναι και εμφανίζονται ανοιχτά ως εχθροί των κομμουνιστικών ιδεών και της πολιτικής του είτε εμφανίζονται με τη μάσκα του φίλου αυτών των ιδεών.

Το ΚΚΕ έχει πλήρη συνείδηση των δυσκολιών που έχει να αντιμετωπίσει, αλλά έχει και την ασάβινη θέληση των κομμουνιστών να προχωρήσει παραπέρα στην απαραίτητη ιδεολογική - θεωρητική θωράκιση όλων των μελών, των καθοδηγητικών Οργάνων και στελεχών, των Κομματικών Ομάδων στο κίνημα, της ΚΝΕ, ως απαραίτητο όρο και προϋπόθεση για να τεθούμε επικεφαλής της πάλης, της αντιμετώπισης καμπών των

εξελίξεων, σε συνθήκες επίσης επιδείνωσης του συσχετισμού της ταξικής πάλης. Εξελίξεις που δεν μπορούν να αποκλειστούν για την επόμενη τετραετία, όπως δεν μπορούν να αποκλειστούν και συνθήκες απότομης ανόδου της ταξικής πάλης.

Συνεπώς, ο προσανατολισμός και το σχέδιο ανάπτυξης και διεύρυνσης με όλο και νέες εργατικές - λαϊκές δυνάμεις και ταυτόχρονης θωράκισης όλου του δυναμικού του Κόμματος, πρέπει να αντιμετωπίζει όλα αυτά τα προβλήματα των ενδεχόμενων παντός τύπου νέων σύνθετων και απρόβλεπτων εξελίξεων.

Προχωράμε με αισιοδοξία στον 21ο αιώνα. Το φάντασμα του κομμουνισμού έτσι κι αλλιώς στοιχειώνει και σήμερα και θα στοιχειώνει για πάντα τα όνειρα των αστών, σε όλη την Ευρώπη, σε όλα τα μήκη και πλάτη της Γης.

Ο εφιάλτης τους, όμως, δεν πρέπει να μείνει άλλο μόνο στα όνειρά τους. Μπορεί να γίνει πράξη, από τη στιγμή που η εργατική τάξη, ο καταπιεσμένος λαός, η εξεγερμένη νεολαία και το κίνημά τους σταματήσουν την οπισθοχώρηση και μπουν ξανά δυναμικά στο προσκήνιο της Ιστορίας, γιατί «αυτοί να πάρουν πρέπει την εξουσία».

7 ΙΟΥΝΗ 2021

Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΚΚΕ